

МІНІСТЕРСТВО ОСВІТИ І НАУКИ УКРАЇНИ
ДЕРЖАВНА НАУКОВА УСТАНОВА
«ІНСТИТУТ МОДЕРНІЗАЦІЇ ЗМІСТУ ОСВІТИ»
КИЇВСЬКИЙ НАЦІОНАЛЬНИЙ ЛІНГВІСТИЧНИЙ УНІВЕРСИТЕТ

ЗА УЧАСТІ ТА СПРИЯННЯ
Волинського національного університету імені Лесі Українки
Одеського національного університету імені І. І. Мечникова

14-15 БЕРЕЗНЯ 2024 РОКУ

ПРОГРАМА І МАТЕРІАЛИ

ІІ ВСЕУКРАЇНСЬКОЇ
СТУДЕНТСЬКОЇ НАУКОВО-ПРАКТИЧНОЇ КОНФЕРЕНЦІЇ
ПОЛІЛОГ МОВ І КУЛЬТУР
В ОСВІТНЬО-НАУКОВОМУ ПРОСТОРІ

language

Culture

MINISTRY OF EDUCATION AND SCIENCE OF UKRAINE
STATE SCIENTIFIC INSTITUTION
«INSTITUTE OF EDUCATION CONTENT MODERNIZATION»
KYIV NATIONAL LINGUISTIC UNIVERSITY

WITH PARTICIPATION AND ASSISTANCE OF
Lesya Ukrainka Volyn National University
Odesa National University named after I. I. Mechnikov

MARCH 14-15, 2024

PROGRAMME AND PROCEEDINGS

II ALL-UKRAINIAN STUDENT
SCIENTIFIC AND PRACTICAL CONFERENCE
POLYLOGUE OF LANGUAGES AND CULTURES
IN THE EDUCATIONAL AND SCIENTIFIC SPACE

language

Culture

ОРГАНІЗАЦІЙНИЙ КОМІТЕТ КОНФЕРЕНЦІЇ / ORGANISING COMMITTEE OF THE CONFERENCE

Роман ВАСЬКО / Roman VASKO – ректор Київського національного лінгвістичного університету, доктор філологічних наук, професор / Rector of Kyiv National Linguistic University, Doctor of Sciences (Philology), Professor.

Алла КОРОЛЬОВА / Alla KOROLYOVA – проректор з наукової роботи і міжнародного співробітництва, Київський національний лінгвістичний університет, доктор філологічних наук, професор / Vice-Rector for Research and International Cooperation, Kyiv National Linguistic University, Doctor of Sciences (Philology), Professor.

Анатолій МАКСИМЕНКО / Anatolii MAKSYMENKO – проректор з науково-педагогічної роботи і розвитку інфраструктури, Київський національний лінгвістичний університет, доктор педагогічних наук, професор / Vice-Rector for Scientific and Pedagogical Work and Infrastructure Development, Kyiv National Linguistic University, Doctor of Sciences (Pedagogics), Professor.

Ольга СТАНІСЛАВ / Olga STANISLAV – завідувач кафедри романської філології, Волинський національний університет імені Лесі Українки, доктор філологічних наук, професор / Head of the Department of Romance Philology, Lesya Ukrainka Volyn National University, Doctor of Sciences (Philology), Professor.

Ірина РАЄВСЬКА / Iryna RAIEVSKA – завідувач кафедри теорії та практики перекладу, Одеський національний університет імені І. І. Мечнікова, кандидат філологічних наук, доцент / Head of the Department of Translation Theory and Practice, Odesa I. I. Mechnikov National University, Candidate of Sciences (Philology), Associate Professor.

Катерина ЄСИПОВИЧ / Kateryna YESYPOVYCH – декан факультету романської філології і перекладу, Київський національний лінгвістичний університет, кандидат філологічних наук, доцент / Dean of the Faculty of Romance Philology and translation, Kyiv National Linguistic University, Candidate of Sciences (Philology), Associate Professor.

Наталія ФІЛОНЕНКО / Nataliia FILONENKO – завідувач кафедри італійської і французької філології та перекладу, Київський національний лінгвістичний університет, доктор філологічних наук, доцент / Head of the Department of Italian and French Philology and Translation, Kyiv National Linguistic University, Doctor of Sciences (Philology), Associate Professor.

Олена ЗАЛЕСНОВА / Olena ZALESNOVA – завідувач кафедри іспанської і новогрецької філології та перекладу, Київський національний лінгвістичний університет, кандидат філологічних наук, доцент / Head of the Department of Spanish and Modern Greek Philology and Translation, Kyiv National Linguistic University, Candidate of Sciences (Philology), Associate Professor.

Віра РУБАН / Vira RUBAN – завідувач кафедри романських мов, Київський національний лінгвістичний університет, кандидат філологічних наук, доцент / Head of the Department of Romance Languages, Kyiv National Linguistic University, Candidate of Sciences (Philology), Associate Professor.

Тетяна ПАСІЧНИК / Tetyana PASICHNYK – завідувач кафедри англійської філології, Київський національний лінгвістичний університет, кандидат філологічних наук, доцент / Head of the Department of English Philology, Kyiv National Linguistic University, Candidate of Sciences (Philology), Associate Professor.

Анастасія ХОДА / Anastasiia HODA – секретар організаційного комітету, викладач кафедри італійської і французької філології та перекладу, Київський національний лінгвістичний університет / Secretary of the Organizing Committee, Teacher of the Department of Italian and French Philology and Translation, Kyiv National Linguistic University.

<http://surl.li/rhzmw>

РЕГЛАМЕНТ РОБОТИ КОНФЕРЕНЦІЇ / CONFERENCE AGENDA

14 березня 2024 року / March 14, 2024

<i>ОНЛАЙН-РЕЄСТРАЦІЯ УЧАСНИКІВ КОНФЕРЕНЦІЇ / ONLINE REGISTRATION OF CONFERENCE PARTICIPANTS</i>	<i>13.50 14.00</i>
---	------------------------

<i>ВІДКРИТТЯ КОНФЕРЕНЦІЇ / OPENING OF THE CONFERENCE</i>	<i>14.00 14.45</i>
--	------------------------

Роман ВАСЬКО / Roman VASKO
ректор Київського національного
лінгвістичного університету,
доктор філологічних наук, професор /
Rector of Kyiv National Linguistic University,
Doctor of Sciences (Philology),
Professor

Алла КОРОЛЬОВА / Alla KOROLYOVA
проректор з наукової роботи
і міжнародного співробітництва,
Київський національний
лінгвістичний університет,
доктор філологічних наук, професор /
Vice-Rector for Research
and International Cooperation,
Kyiv National Linguistic University,
Doctor of Sciences (Philology), Professor

*Елоїз МАРМУЗЕ ДЕ ЛА ТАЙ /
Héloïse MARMOUSET-DE LA TAILLE*
Аташе з питань наукового
та університетського співробітництва,
Французький Інститут в Україні /
Attachée de coopération universitaire
et scientifique, l'Institut Français d'Ukraine

*Карло КОЛОНЕЛЛА /
Dottore Carlo COLONNELLA*
Директор Італійського інституту культури
в Україні /
Direttore dell'ISTITUTO ITALIANO
DI CULTURA

Ірина РАЄВСЬКА / Iryna RAIEVSKA
завідувачка кафедри теорії
та практики перекладу,
Одеський національний університет
імені І. І. Мечнікова,
кандидат філологічних наук, доцент /
Head of the Department of Translation Theory
and Practice,
Odesa I. I. Mechnikov National University,
Candidate of Sciences (Philology),
Associate Professor

Катерина ЄСИПОВИЧ /

Kateryna YESYPOVYCH

декан факультету романської філології

і перекладу, Київський національний

лінгвістичний університет,

кандидат філологічних наук, доцент /

Dean of the Faculty of Romance Philology

and Translation, Kyiv National

Linguistic University,

Candidate of Sciences (Philology),

Associate Professor

ПЛЕНАРНЕ ЗАСІДАННЯ / PLENARY SESSION

14.45

16.00

Модератор / Moderator

Наталія ФІЛОНЕНКО / Nataliia FILONENKO

завідувачка кафедри італійської
і французької філології та перекладу,
Київський національний
лінгвістичний університет,
доктор філологічних наук, доцент /
Head of the Department of Italian
and French Philology and Translation,
Kyiv National Linguistic University,
Doctor of Sciences (Philology),
Associate Professor

ВИСТУПИ І ДИСКУСІЯ / SPEECHES AND DISCUSSION

***Лариса СИДЕЛЬНИКОВА /
Larysa SYDELNYKOVA***

***Літерний символізм
алфавітних систем письма /***

***Le symbolisme des lettres des systèmes
alphabétiques d'écriture***

*Київський національний
лінгвістичний університет /
Kyiv National Linguistic University*

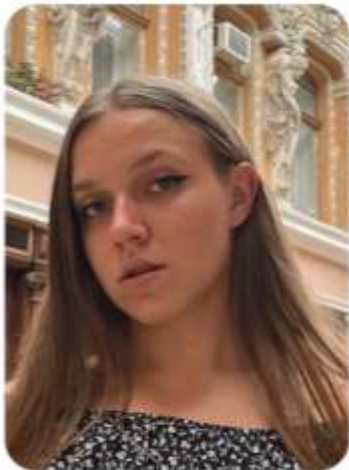
Богдан КРАВЧУК / Bohdan KRAVCHUK

**Диференціація мовленнєвого
та мовного портретів персонажа
художнього твору /**

**Différenciation entre le discours et la langue
portrait d'un personnage d'une œuvre de fiction**

*Волинський національний університет
імені Лесі Українки /*

Lesya Ukrainka Volyn National University

Аліна СТАНСЬКА / Alina STANSKA

**Діахронічний аспект
концепту ENGAGEMENT
у романі Л. Коломбані “Les victorieuses” /**

**L’aspect diachronique du concept
ENGAGEMENT dans le roman de L. Colombani
“Les victorieuses”**

*Одеський національний університет
імені І. І. Мечникова /*

Odesa I. I. Mechnikov National University

Анастасія ЛЕЩУК / Anastasiia LESHCHUK

**Вплив Римської імперії на становлення
і розвиток італійської мови /
L’influenza dell’impero Romano sulla
formazione e sullo sviluppo della lingua italiana**

*Київський національний
лінгвістичний університет /*

Kyiv National Linguistic University

ЛІТЕРНИЙ СИМВОЛІЗМ АЛФАВІТНИХ СИСТЕМ ПИСЬМА

Лариса СИДЕЛЬНИКОВА

Київський національний лінгвістичний університет

Усі культури спираються на використанні символічного смислу літер – у їх графічному та фонетичному значенні. У ряді алфавітів літера була представлена за принципом схожості з предметами і речами, у формі яких вгадувався її обрис. Літери, вигляд яких нагадує природні геометричні структури, самі по собі є трансцендентними формами. Але, як правило, букви різних алфавітів є складними символічними будовами, які мають окремі функціональні ознаки в межах конкретної алфавітної системи. Зокрема, абсолютно однакові за своєю формою букви в різних алфавітах можуть використовуватися для передачі різних звуків або різних концепцій. Таким чином, тільки через встановлення внутрішнього значення можна підходити до розуміння кожної окремої літери в кожному окремо взятому алфавіті. Алфавітне письмо підкреслює діалектику прагнення візуально-графічної форми мови відтворювати не лише звукову будову, але й понятійну систему знань (Сидельникова, 2012).

Літерний символізм є найвищим типом знакової природи письма, що відіграє важливу роль у ментальних процесах, оскільки має здатність відобразити ідеальний абстрактний зміст речей та понять, яким володіє людина як свідомо, так і позасвідомо. Серед основних властивостей літери символу необхідно вказати на його здатність передавати не тільки поняття, але й абстрактну ідею, багатозначність, багаторівневу структуру, невичерпаність змісту, тісний зв'язок між планом змісту та планом вираження, здатність впливати на свідомість та поведінку людини тощо.

З цих позицій літерний знак це складний графічний образ алегоричного, метафоричного порядку, який репрезентує та розкриває реальності матеріального і духовного світів. У свою чергу, алфавіт представляє упорядковану систему літерних символів або кодів, яка здатна передавати понятійну систему знань конкретної лінгвокультури.

До знакових засобів, що безпосередньо беруть участь у моделюванні алфавітних систем, зокрема французької, належать мови чисел і геометричних фігур. У цьому процесі опосередковано бере участь мова

образів, іконічна мова, музичні і кольорові коди, а вивчення цих засобів привело нас до висновку, що вони мають ноуменальну, феноменальну природу, що сприяє інтерпретації ідеального і духовного начал, сутності, форми і гармонії як складних символічних систем.

ЛІТЕРАТУРА

Сидельникова, Л. В. (2012). *Фонографія та ідеографія французького письма IX-початку XXI століття : монографія*. Видавничий центр КНЛУ.

LE SYMBOLISME DES LETTRES DES SYSTÈMES ALPHABÉTIQUES D'ÉCRITURE

Larysa SYDELNYKOVA

Université linguistique nationale de Kyiv

Toutes les cultures s'appuient sur l'utilisation du sens symbolique des lettres dans leur signification graphique et phonétique. Dans de nombreux alphabets, une lettre était représentée selon le principe de la ressemblance avec des objets et des choses, dont la forme évoquait son contour. Les lettres dont l'aspect rappelle des structures géométriques naturelles sont en elles-mêmes des formes transcendantes. Cependant, les lettres de différents alphabets sont généralement des constructions symboliques complexes qui ont des caractéristiques fonctionnelles distinctes au sein d'un système alphabétique spécifique. En particulier, des lettres parfaitement identiques en forme dans différents alphabets peuvent être utilisées pour transmettre des sons différents ou des concepts différents. Ainsi, seule la définition de la signification interne permet d'approcher la compréhension de chaque lettre individuelle dans chaque alphabet particulier. L'écriture alphabétique souligne la dialectique de la tentative de la forme visuelle-graphique du langage de reproduire non seulement la structure sonore, mais aussi le système conceptuel de connaissances (Sydelnykova, 2012).

Le symbolisme des lettres est le type le plus élevé de nature symbolique de l'écriture, jouant un rôle important dans les processus mentaux, car il a la capacité de refléter le contenu idéal abstrait des choses et des concepts que l'homme possède consciemment et subconsciemment. Parmi les principales propriétés du symbole littéraire, il convient de mentionner sa capacité à

transmettre non seulement des concepts, mais aussi des idées abstraites, la polysémie, la structure multiforme, l'inépuisabilité du contenu, le lien étroit entre le plan du contenu et le plan de l'expression, la capacité d'influencer la conscience et le comportement humains, etc.

Dans cette perspective, le signe de lettre est une image graphique complexe d'un ordre allégorique, métaphorique, représentant et révélant les réalités des mondes matériel et spirituel. À son tour, l'alphabet représente un système ordonné de symboles littéraires ou de codes capables de transmettre le système conceptuel de connaissances d'une culture linguistique spécifique.

Parmi les moyens symboliques qui participent directement à la modélisation des systèmes alphabétiques, notamment du français, on peut citer les langages des nombres et des formes géométriques. Dans ce processus, le langage des images, le langage iconique, les codes musicaux et colorés sont indirectement impliqués, et l'étude de ces moyens nous a conduit à la conclusion qu'ils ont une nature phénoménale et nouménale, contribuant à l'interprétation des éléments idéaux et spirituels, de l'essence, de la forme et de l'harmonie en tant que systèmes symboliques complexes.

RÉFÉRENCES

Sydelnykova, L. V. (2012). *Phonographie et idéographie de l'écriture française du XIXe au début du XXIe siècle: monographie*. Centre éditorial de l'Université linguistique nationale.

ДИФЕРЕНЦІАЦІЯ МОВЛЕННЄВОГО ТА МОВНОГО ПОРТРЕТІВ ПЕРСОНАЖА ХУДОЖНЬОГО ТВОРУ

Богдан КРАВЧУК

Волинський національний університет імені Лесі Українки

Антропоцентризм, який останнім часом міцно утвердився в сучасній науковій думці, сприяє тому, що людина – її індивідуальність, особистість, й зокрема мовленнєва поведінка – стає об'єктом дослідження багатьох лінгвістичних та літературознавчих студій. Проблема дослідження мовленнєвого та мовного портретів персонажа художнього твору є надзвичайно актуальною в контексті домінування антропоцентричного підходу до вивчення мовних явищ.

Диференціація мовленнєвого та мовного портретів персонажів художнього твору є досить дискусійним та знаходить відображення в сучасних наукових розвідках. Так, З. Шевчук розмежовує поняття мовного і мовленнєвого портретів, виходячи із тлумачень термінів “мовний” і “мовленнєвий”, і вважає, що “мовний портрет є загальною родовою категорією, складником мовної особистості й вербалізується мовними засобами за допомогою низки характеристик, які можуть доповнюватися: соціальних, вікових, етнокультурних. Мовленнєвий портрет значною мірою доповнює мовний; він проявляється безпосередньо в мовленнєвій ситуації, яку створюють комуніканти” (Шевчук, 2016, с. 307).

Мовний портрет є загальною категорією для опису та аналізу мовної характеристики персонажів літературних творів – як мова використовується для втілення та розкриття особистості, внутрішнього світу та характеру літературного героя. У той час як мовленнєвий портрет реалізується в мовленнєвих взаємодіях персонажів – діалогах, монологіях та інших мовленнєвих проявах у тексті прозового твору.

Розрізнення мовленнєвого та мовного портретів розширює розуміння та інтерпретацію літературних та мовних явищ.

ЛІТЕРАТУРА

Шевчук, З. С. (2016). Понятійно-термінологічне поле дослідження ієрархії “мовна особистість – мовний портрет”. *Одеський лінгвістичний вісник*, 4, 305–308.

DIFFÉRENCIATION ENTRE LE DISCOURS ET LA LANGUE PORTRAIT D'UN PERSONNAGE D'UNE ŒUVRE DE FICTION

Bohdan KRAVCHUK

Lessia Oukraïnka Université nationale de Volyn

L'anthropocentrisme, qui s'est récemment imposé dans la pensée scientifique moderne, contribue au fait que la personne - son individualité, sa personnalité, et en particulier son comportement vocal - devient l'objet d'étude de nombreuses études linguistiques et littéraires. Le problème de l'étude des portraits de discours et de langage d'un personnage d'une œuvre de fiction est extrêmement pertinent dans le contexte de la domination de l'approche anthropocentrique dans l'étude des phénomènes linguistiques.

La différenciation des portraits de discours et de langue des personnages d'une œuvre de fiction est assez controversée et se reflète dans la recherche scientifique moderne. Ainsi, Z. Shevchuk établit une distinction entre les concepts de portrait de langue et de portrait de discours sur la base des interprétations des termes "langue" et "discours", et estime qu "un portrait de langue est une catégorie générique générale, une composante d'une personnalité linguistique et est verbalisé par des moyens linguistiques à l'aide d'un certain nombre de caractéristiques qui peuvent être complétées: sociales, d'âge, ethnoculturelles". Le portrait de discours complète dans une large mesure le portrait de langage ; il se manifeste directement dans la situation de discours créée par les communicateurs" (Shevchuk, 2016, p. 307).

Le portrait de langue est une catégorie générale qui permet de décrire et d'analyser les caractéristiques linguistiques des personnages dans les œuvres littéraires – la façon dont la langue est utilisée pour incarner et révéler la personnalité, le monde intérieur et le caractère d'un héros littéraire. Le portrait de discours est réalisé dans les interactions de discours des personnages – dialogues, monologues et autres manifestations de discours dans le texte d'une œuvre en prose.

La distinction entre portrait de la langue et portrait du discours permet d'élargir la compréhension et l'interprétation des phénomènes littéraires et linguistiques.

RÉFÉRENCES BIBLIOGRAPHIQUES

Shevchuk, Z. S. (2016). Champ de recherche conceptuel et terminologique de la hiérarchie "personnalité linguistique - portrait des langues". *Bulletin linguistique d'Odessa*, 4, 305-308.

ДІАХРОНІЧНИЙ АСПЕКТ КОНЦЕПТУ ENGAGEMENT У РОМАНІ Л. КОЛОМБАНІ “LES VICTORIEUSES”

Аліна СТАНСЬКА

Одеський національний університет ім. І. І. Мечникова

Дослідження концептів художніх текстів дозволяє глибше розуміти сутність та значення твору, а також вивчати вплив літературних засобів на сприйняття тексту читачем. Концепт є смисловою одиницею, що відображається у мові та служить для пояснення ментальних ресурсів свідомості людини. Вербалізація – це процес трансформації несвідомого компонента психіки та емоційного, неоформленого змісту свідомості, у словесно-логічні форми. Під час лексикографічного дослідження (словники Larousse, Le Robert, L’Académie française) зроблено висновок щодо різноманітності варіацій прояву саме терміна *ENGAGEMENT* у контексті роману. На варіації впливає загальний контекст кожного речення, але трактування кожного речення, відповідно, залежить від лейтмотиву інтегрального тексту. Вербалізація концепту *ENGAGEMENT* в романі “Les victorieuses” французької письменниці Л. Коломбані за рахунок використання безпосередньо терміна, його похідних, асоціатив та інших способів реалізації концепту, надала Л. Коломбані змогу виконати авторське завдання та створити когерентний текст, що актуалізує одну з соціальних проблем сьогодення.

ЛІТЕРАТУРА

- Rosenthal, S., Selvaraj, S., & Veloso, M. (2016). Verbalization: Narration of Autonomous Robot Experience. *Proceedings of the 25th International Joint Conference on Artificial Intelligence*, 16, 862-868.
<http://dl.acm.org/citation.cfm?id=3060621.3060741>
- Balslev, K., Lenzen, B., & Ronveaux, Ch. (2019). Introduction. La verbalisation du côté des apprenantes interprètes : un instrument sémiotique multimodal aux vertus réflexives, vraiment? *Raisons éducatives*, 1 (23), 5-18.
https://www.researchgate.net/publication/336010471_Introduction_La_verbalisation_du_cote_des_apprenantes_interpretes_un_instrument_semiotique_multimodal_aux_vertus_reflexives_vraiment/link/5d97318c92851c2f70e96867/download? t

[p=eyJjb250ZXh0Ijp7ImZpcnN0UGFnZSI6InB1YmxpY2F0aW9uIiwicGFnZSI6InB1YmxpY2F0aW9uIn19](https://dspace.hnpu.edu.ua/items/aaf25a1f-79a1-434c-ad52-4ceaa6a30926)

Lembik, S., & Tolmachova, K. (2022). La verbalisation du concept “cœur” en français. *Сучасні дослідження з іноземної філології, 3-4* (21-22), 104-114.

<https://dspace.hnpu.edu.ua/items/aaf25a1f-79a1-434c-ad52-4ceaa6a30926>

Servoise-Vicherat, S. (2007). *L'engagement du roman à l'épreuve de l'histoire en France et en Italie au milieu et à la fin du XXe siècle.*

<https://theses.hal.science/tel-00204418>

L'ASPECT DIACHRONIQUE DU CONCEPT ENGAGEMENT DANS LE ROMAN DE L. COLOMBANI “LES VICTORIEUSES”

Alina STANSKA

Université nationale I. I. Mechnikov d'Odessa

L'étude des concepts dans les textes artistiques permet de mieux comprendre l'essence et la signification de l'œuvre, ainsi que d'explorer l'impact des moyens littéraires sur la perception du texte par le lecteur. Le concept est une unité significative qui se reflète dans le langage et sert à expliquer les ressources mentales de la conscience humaine. La verbalisation est le processus de transformation de la composante inconsciente de la psyché et du contenu émotionnel et non formé de la conscience en formes verbales et logiques. Au cours des recherches lexicographiques (Dictionnaires Larousse, Le Robert, L'Académie française), une conclusion a été tirée quant à la variété des variations de la manifestation du terme *ENGAGEMENT* dans le contexte du roman. Les variations sont influencées par le contexte général de chaque phrase, dont l'interprétation dépend du leitmotiv du texte intégral. La verbalisation du concept *ENGAGEMENT* dans le roman “Les victorieuses” de l'écrivaine française L. Colombani grâce à l'utilisation directe du terme, de ses dérivés, associés et autres manières de mettre en œuvre le concept, a permis à l'écrivaine de transmettre son intention et de créer un texte cohérent qui actualise l'un des problèmes sociaux.

LITTÉRATURE

Rosenthal, S., Selvaraj, S., & Veloso, M. (2016). Verbalization: Narration of Autonomous Robot Experience. *Proceedings of the 25th International Joint Conference on Artificial Intelligence, 16*, 862-868.

<http://dl.acm.org/citation.cfm?id=3060621.3060741>

Balslev K., Lenzen B., Ronveaux Ch. (2019). Introduction. La verbalisation du côté des apprenantes interprètes: un instrument sémiotique multimodal aux vertus réflexives, vraiment ? *Raisons éducatives*, 1 (23), 5-18.

https://www.researchgate.net/publication/336010471_Introduction_La_verbalisation_du_cote_des_apprenantes_interpretes_un_instrument_semiotique_multimodal_aux_vertus_reflexives_vraiment/link/5d97318c92851c2f70e96867/download?tp=eyJlb250ZXh0Ijp7ImZpcnN0UGFnZSI6InB1YmxpY2F0aW9uIn19

Lembik S., Tolmachova K. (2022) La verbalisation du concept "cœur" en français. *Suchasni doslidzhennya z inozemnoyi filolohiyi*, 3-4 (21-22), 104-114.

<https://dspace.hnpu.edu.ua/items/aaf25a1f-79a1-434c-ad52-4ceaa6a30926>

Servoise-Vicherat S. (2007). *L'engagement du roman à l'épreuve de l'histoire en France et en Italie au milieu et à la fin du XXe siècle*.

<https://theses.hal.science/tel-00204418>

ВПЛИВ РИМСЬКОЇ ІМПЕРІЇ НА СТАНОВЛЕННЯ І РОЗВИТОК ІТАЛІЙСЬКОЇ МОВИ

Анастасія ЛЕЩУК

Київський національний лінгвістичний університет

Римська імперія мала великий вплив на становлення та розвиток італійської мови (Clackson & Norricks, 2007). Мовна ситуація в Римській імперії була достатньо різноманітною і змінювалася в залежності від періоду і регіону. Офіційними мовами імперії була латинська і грецька мови, однак на завойованих територіях зберігалися мови і діалекти народів, які не були повністю латинізовані. Значну роль також відіграв вплив християнства на мовну ситуацію Римської імперії. Переклад Біблії на різні мови і підтримка розповсюдження цих перекладів допомагали вплинути на лінгвістичну різноманітність та розвиток національних мов у різних регіонах (Marazzini, 2002).

Італійська мова розвинулася на основі народної латини (Grandgent, 1907). Латинська спадщина не тільки зберіглася в італійській мові, але й визначила основи для формування і розвитку цієї мови. Народна латина відіграла значну роль у житті різних груп населення Римської імперії

(Clackson & Horrocks, 2007). Перші пам'ятки народної мови віднаходяться, як правило, фрагментарно у більших за обсягом латинських текстах, однак відомо, що народна мова вже активно починала вживатися у повсякденному мовленні.

Загалом, існування Римської імперії залишило мовні сліди в топонімах і культурних практиках італійської мови. Ці елементи сприяли поширенню та збагаченню італійської лінгвістичної спадщини, а в подальшому – розвитку діалектів, на основі яких утворилася сучасна італійська мова.

ЛІТЕРАТУРА

- Clackson, J., & Horrocks, G. (2007). *The blackwell history of the Latin language*.
<https://www.wiley.com/en-us/The+Blackwell+History+of+the+Latin+Language-p-9781405162098>
- Grandgent, C. H. (1907). *An introduction to vulgar latin*.
<https://books.google.com/books/about/An+Introduction+to+Vulgar+Latin.html?id=OzEl6nLsGIC>
- Marazzini, C. (2002). *La lingua italiana*. Profilo Storico. Le edizioni del Mulino.
<https://www.mulino.it/isbn/9788815086754>

L'INFLUENZA DELL'IMPERO ROMANO SULLA FORMAZIONE E SULLO SVILUPPO DELLA LINGUA ITALIANA

Anastasiia LESHCHUK

Università Nazionale Linguistica di Kyiv

L'Impero romano ha avuto una grande influenza sulla formazione e sullo sviluppo della lingua italiana (Clackson & Horrocks, 2007).

La situazione linguistica dell'Impero romano era piuttosto variegata e variava a seconda del periodo e della regione. Le lingue ufficiali dell'impero erano il latino e il greco, ma nei territori conquistati si conservavano le lingue e i dialetti dei popoli non completamente latinizzati. Anche l'influenza del cristianesimo sulla situazione linguistica dell'Impero romano ebbe un ruolo significativo. La traduzione della Bibbia in diverse lingue e il sostegno alla distribuzione di queste traduzioni contribuirono a influenzare la diversità linguistica e lo sviluppo di lingue nazionali in diverse regioni (Marazzini, 2002).

L'italiano si è sviluppato sulla base del latino volgare (Grandgent, 1907). L'eredità latina non solo è stata conservata nella lingua italiana, ma ha anche determinato la base per la formazione e lo sviluppo di questa lingua. Il latino volgare ha avuto un ruolo significativo nella vita di diversi gruppi di popolazione nell'Impero romano (Clackson & Horrocks, 2007). I primi monumenti del volgare si trovano di solito in frammenti all'interno di testi latini più ampi, ma è noto che il volgare era già attivamente utilizzato nel linguaggio quotidiano.

In generale, l'esistenza dell'Impero romano ha lasciato tracce linguistiche nei toponimi e nelle pratiche culturali della lingua italiana. Questi elementi hanno contribuito alla diffusione e all'arricchimento del patrimonio linguistico italiano e, successivamente, allo sviluppo dei dialetti, che hanno costituito la base della lingua italiana moderna.

RIFERIMENTI

- Clackson, J., & Horrocks, G. (2007). *The blackwell history of the Latin language*.
<https://www.wiley.com/en-us/The+Blackwell+History+of+the+Latin+Language-p-9781405162098>
- Grandgent, C. H. (1907). *An introduction to vulgar latin*.
https://books.google.com/books/about/An+Introduction+to+Vulgar+Latin.html?id=_OzEl6nLsGIC
- Marazzini, C. (2002). *La lingua italiana*. Profilo Storico. Le edizioni del Mulino.
<https://www.mulino.it/isbn/9788815086754>

15 березня 2024 року / March 15, 2024

СЕКЦІЯ 1 / SECTION 1
(15.00 – 17.00)

Сучасні філологічні студії іспанської мови: синхронія та діяхронія /
Modern philological studies of the Spanish language:
synchrony and diachrony

Модератор Світлана НАСТЕНКО /
Moderator Svitlana NASTENKO

доцент кафедри романських мов, КНЛУ,
кандидат філологічних наук, доцент /
Associate Professor of the Department of Romance Languages, KNLU,
Candidate of Sciences (Philology), Associate Professor

<http://surl.li/rhvop>

ПОНЯТТЯ НЕОЛОГІЗМУ В ІСПАНСЬКІЙ МОВІ

Катерина ВІНИК

Київський національний лінгвістичний університет

Проблема виникнення та вживання нових слів набула особливої актуальності в епоху глобалізації. Зміни у суспільстві та постійне оновлення дійсності стимулюють активізацію словотворчої системи мови. Нові слова активно використовуються в мові, щоб відобразити сучасні реалії. Дані слова називаються “неологізми” та виникають у результаті потреби в новій лексиці для опису нових явищ і концепцій. Вони допомагають іспанській мові залишатися актуальною та адаптованою до сучасних реалій. Поява неологізмів також свідчить про живучість мови і її здатність підлаштовуватися до змін у суспільстві та технологіях. Створення неологізмів стає об’єктом вивчення у галузі лексикології, що визначає необхідність у подальших дослідженнях.

Таким чином, неологізми є невід’ємною частиною процесу еволюції мови, який відображає сучасні тенденції і потреби спілкування.

ЛІТЕРАТУРА

Calvi, M. V. (2006). *Lengua y comunicación en el español del turismo*. Arco Libros.

Pratt, Ch. (1980). *El anglicismo en el español peninsular contemporáneo*. Gredos.

Мариненко, П. І. (2007). *Лексичні новотвори в сучасній іспанській мові: структурний та семантичний аспекти*. Київ.

EL CONCEPTO DEL NEOLOGISMO EN EL IDIOMA ESPAÑOL

Kateryna VINYK

Universidad Nacional Lingüística de Kyiv

La problemática del surgimiento y uso de nuevas palabras ha adquirido especial relevancia en la era de la globalización. Los cambios en la sociedad y la constante actualización de la realidad estimulan la activación del sistema de formación de palabras del idioma. Las nuevas palabras se utilizan activamente en el lenguaje para reflejar las realidades contemporáneas. Estas palabras se llaman “neologismos” y surgen como resultado de la necesidad de una nueva

lexicografía para describir nuevos fenómenos y conceptos. Ayudan a que el idioma español permanezca actualizado y adaptado a las realidades actuales. La aparición de neologismos también evidencia la vitalidad del idioma y su capacidad para ajustarse a los cambios en la sociedad y la tecnología. La creación de neologismos se convierte en objeto de estudio en el campo de la lexicología, lo que determina la necesidad de investigaciones adicionales.

Así, el neologismo es una parte integral del proceso de evolución del lenguaje, que refleja las tendencias y necesidades contemporáneas de comunicación.

LITERATURA

Calvi, M. V. (2006). *Lengua y comunicación en el español del turismo*. Arco Libros.

Pratt, Ch. (1980). *El anglicismo en el español peninsular contemporáneo*. Gredos.

Marynenko, P. I. (2007). *Lexychni novotvory v suchasniy ispans'kiy movi: strukturnyy ta semantychnyy aspekty*. Kyiv.

ВПЛИВ СОЦІАЛЬНИХ МЕРЕЖ ЯК ЗАСОБУ ІНТЕРНЕТ КОМУНІКАЦІЇ НА РОЗВИТОК СУЧАСНОЇ ІСПАНСЬКОЇ МОВИ

Анна ВІТЮК

Київський національний лінгвістичний університет

Вплив соціальних мереж на розвиток сучасної іспанської мови найяскравіше помітний в явищі утворення нових слів та виразів. У цьому цифровому контексті користувачі, як правило, впроваджують лінгвістичні інновації для більш ефективного, виразного та, у багатьох випадках, гумористичного передавання повідомлень.

Наприклад, неймовірно популярні стали неологізми “*tuitear*” (використовувати Twitter, щоб надсилати короткі повідомлення) і “*whatsappear*” (надсилати повідомлення через WhatsApp). Або спангліш – “*googlear*” (здійснювати пошук в Google), “*trendear*” (бути трендовим у соціальних мережах).

Ці лінгвістичні утворення не обмежуються лише словами, але також впливають на синтаксис і структуру речень, дозволяючи більш швидку та адаптовану до цифрового середовища комунікацію. Швидкість та глобалізація соціальних мереж сприяють швидкому поширенню та прийняттю цих лінгвістичних інновацій.

ЛИТЕРАТУРА

Fernández, D. V. (2019). *El español en el mundo 2019*.

https://cvc.cervantes.es/lengua/anuario/anuario_19/informes_ic/p04.htm

Rodríguez, M. V. (Curso académico 2020/2021). *La influencia del internet y de las redes sociales en el español actual*.

https://ruc.udc.es/dspace/bitstream/handle/2183/29709/Vila_Rodriguez_Maria_2021_TFG_internet_espanol_actual.pdf?sequence=2&isAllowed=y

LA INFLUENCIA DE LAS REDES SOCIALES COMO MEDIO DE COMUNICACIÓN EN INTERNET EN EL DESARROLLO DEL IDIOMA ESPAÑOL CONTEMPORÁNEO

Anna VITIUK

Universidad Nacional Lingüística de Kyiv

La creación de palabras y expresiones es uno de los fenómenos más destacados debido a la influencia de las redes sociales en el desarrollo del idioma español contemporáneo. En este contexto digital, los usuarios tienden a innovar lingüísticamente para transmitir mensajes de manera más eficiente, expresiva y, en muchos casos, humorística.

Por ejemplo, los neologismos “*tuitear*” (utilizar Twitter para enviar un mensaje corto) y “*whatsappear*” (enviar mensajes a través de WhatsApp). O spanglish – “*googlear*” (realizar una búsqueda en Google), “*trendear*” (ser tendencia en redes sociales).

Estas creaciones lingüísticas no sólo se limitan a las palabras, sino que también influyen en la sintaxis y la estructura de las oraciones, permitiendo una comunicación más ágil y adaptada al medio digital. La rapidez y la globalización de las redes sociales contribuyen a la rápida difusión y adopción de estas innovaciones lingüísticas.

LITERATURA

Fernández, D. V. (2019). *El español en el mundo 2019*.

https://cvc.cervantes.es/lengua/anuario/anuario_19/informes_ic/p04.htm

Rodríguez, M. V. (Curso académico 2020/2021). *La influencia del internet y de las redes sociales en el español actual*.

https://ruc.udc.es/dspace/bitstream/handle/2183/29709/Vila_Rodriguez_Maria_2021_TFG_internet_espanol_actual.pdf?sequence=2&isAllowed=y

ФОНЕТИЧНІ ОСОБЛИВОСТІ ІСПАНСЬКОЇ МОВИ В США

Анна ГАЩУК

Київський національний лінгвістичний університет

Діалекти іспанськомовних спільнот на території США давно цікавили багатьох дослідників як з лінгвістичної, так і соціально-політичної точок зору. Непомітні з першого погляду відмінності від інших різновидів іспанської мови є результатом багаторічної асиміляції іммігрантів у здебільшого англомовне американське суспільство. Концентруючись на фонетичному аспекті таких відмінностей, можна назвати чотири основних діалекти на території Сполучених Штатів. Найпомітнішим з них можна з впевненістю назвати південно-західний, який панує на території штатів: Техас, Нью-Мексико та південь Колорадо, Аризони та Каліфорнії. Виділяється він такими фонетичними особливостями, як заміна звуку /ç/ на /š/ (*mushasho* замість “*muchacho*”), /r̄/ на /r/, (*pero* замість “*perro*”), нехтування звуком /y/ у словах з конструкцією “*ll*” (/sía/ замість /síya/ “*silla*”). У пуерториканській іспанській також присутні заміни звуків, зокрема /r/ на // посередині речення (/káltal/ замість /kártal/ “*carta*”), /r/ на /χ/ (/aχós/ замість /arós/ “*arroz*”). У кубинському діалекті, поширеному на території Флориди, опускається звук /s/ в кінці слова (/má/ на /más/ “*más*”). Останній діалект, умовно названий *isleño* за його заснування вихідцями з Канарських островів на території штату Луїзіана, має багато спільного з карибським та канарським діалектами, як і з вже згаданими тут, наприклад, нехтування звуком /s/ в кінці слова та звуком /y/ у словах з “*ll*”, заміна /r̄/ на /r/. Також у деяких випадках /s/ переходить у /h/ (*nojotros* замість “*nosotros*”).

ЛІТЕРАТУРА

Ramírez, A. G. (1992). *El español de los Estados Unidos, el lenguaje de los hispanos*. Mapfre.
Вікіпедія (б. д.). *Español puertorriqueño*.

https://es.wikipedia.org/wiki/Espa%C3%B1ol_puertorrique%C3%B1o

LAS PECULIARIDADES FONÉTICAS DEL IDIOMA ESPAÑOL EN LOS ESTADOS UNIDOS

Anna HASHCHUK

Universidad Nacional Lingüística de Kyiv

Los dialectos de las comunidades hispanas en los Estados Unidos han interesado durante mucho tiempo a muchos investigadores desde el punto de vista lingüístico y socio-político. Las diferencias aparentemente imperceptibles en comparación con otros tipos de español son el resultado de la asimilación de inmigrantes en la sociedad estadounidense, en su mayoría de habla inglesa. Centrándonos en el aspecto fonético de estas diferencias, se pueden identificar cuatro dialectos principales en los Estados Unidos. El más destacado de ellos es el del suroeste, que predomina en los estados de Texas, Nuevo México y el sur de Colorado, Arizona y California. Se distingue por características fonéticas como la sustitución del sonido /ç/ por /ʃ/ (*mushasho* por “*muchacho*”), /r̄/ por /r/ (*pero* por “*perro*”), y la reducción del sonido /y/ en palabras con la construcción “ll” (/sía/ por /síya/ “*silla*”). En el español puertorriqueño también se encuentran sustituciones de sonidos, como /r/ por /l/ en medio de una oración (/káлта/ en vez de /káрта/ “*carta*”), /r/ por /χ/ (/аχós/ en vez de /arós/ “*arroz*”). En el dialecto cubano, que se habla en Florida, se omite el sonido /s/ al final de las palabras (/má/ por /más/ “*más*”). El último dialecto, llamado *isleño* de manera condicional por su fundación por los inmigrantes de las Islas Canarias en Luisiana, comparte muchas similitudes con los dialectos caribeños y canarios, así como con los mencionados anteriormente, como la omisión del sonido /s/ al final de la palabra y el sonido /y/ en palabras con “ll”, la sustitución de /r̄/ por /r/. También en algunos casos, /s/ se convierte en /h/ (*nojotros* en vez de “*nosotros*”).

LITERATURA

Ramírez, A. G. (1992). *El español de los Estados Unidos, el lenguaje de los hispanos*. Mapfre.
Wikipedia (n. d.). *Español puertorriqueño*.

https://es.wikipedia.org/wiki/Espa%C3%B1ol_puertorrique%C3%B1o

ЯВИЩЕ ОМОНІМІЇ В ІСПАНСЬКІЙ МОВІ (НА МАТЕРІАЛІ ХУДОЖНІХ ТВОРІВ ІСПАНСЬКИХ ПИСЬМЕННИКІВ ХХІ СТОЛІТТЯ)

Дарина ГНАТЮК

Київський національний лінгвістичний університет

Омонімія – це лінгвістичне явище, коли два або більше слова досить близькі за звучанням і написанням, але мають різні, не пов’язані між собою лексичні значення. Розрізняють омоніми: повні (абсолютні) та неповні (часткові), за походженням їх поділяють на гомогенні та гетерогенні. До того ж, варто бути обережними з суміжними з омонімією явищами, такими як: омоформи, омофони й омографи. Проаналізувавши літературні твори сучасних письменників ХХІ століття (Liana Castello, Carlos Ruiz Zafón, María Dueñas, Dolores Redondo, Javier Marías), можна заявити, що в іспанській мові цей феномен доволі поширений та має особливу популярність при створенні лінгвістичних каламбурів, двозначності та для прикрашення тексту. Наприклад: *la casa* – дім, будинок і *la caza* – полювання; *la ola* – хвиля і *hola* – привіт; *los vellos* – волосся і *bellos* – красиві, прекрасні; *ay* – “ой” і *hay* – бути, перебувати; *abría* – відкривав і *habría* – варто б, було б; *vaya* – іти і *las vallas* – паркани, огорожі; *herrar* – підковувати і *errar* – помилятися; *cierra* – закривати і *la sierra* – пила. Таким чином, омонімія є неминучим, закономірним результатом розвитку мови. Саме принцип омонімії розширює кордони сприйняття образності як художнього, так і наукового слова.

ЛІТЕРАТУРА

- Caridad Arias, J. (2004). *Los fenómenos de homonimia y homofonía en la toponomástica y su repercusión en las etimologías cultistas y populares de la Europa Occidental*.
- Lyons, J. (1997). *Semántica lingüística*. Paidós.
- Saeed, J. (2006). *Semantics*. Blackwell.
- Seco, M. (2011). *Nuevo Diccionario de dudas y dificultades de la lengua española*.

EL FENÓMENO DE LA HOMONIMIA EN EL ESPAÑOL (EN EL MATERIAL DE LAS OBRAS LITERARIAS DE LOS ESCRITORES ESPAÑOLES DEL SIGLO XXI)

Daryna HNATIUK

Universidad Nacional Lingüística de Kyiv

La homonimia es un fenómeno lingüístico cuando dos o más palabras tienen un sonido y una ortografía bastante similares, pero tienen significados léxicos diferentes y no relacionados. Se distinguen homónimos: completos (absolutos) e incompletos (parciales), según su origen se dividen en homogéneos y heterogéneos. Además, se debe tener cuidado con los fenómenos relacionados con la homonimia, como: homoformas, homófonos y homógrafos. Analizadas las obras literarias de escritores modernos del siglo XXI (Liana Castello, Carlos Ruiz Zafón, María Dueñas, Dolores Redondo, Javier Marías), se puede afirmar que en lengua española este fenómeno es bastante común y es especialmente popular a la hora de crear juegos de palabras lingüísticos, ambigüedad y para embellecer el texto. Por ejemplo: *la casa y la caza; la ola y hola; los vellos y bellos; ay y hay; abría y habría; vaya y las vallas; herrar y errar; cierra y la sierra*. Por tanto, la homonimia es un resultado natural e inevitable del desarrollo del lenguaje. Es el principio de la homonimia el que amplía los límites de la percepción de las imágenes de palabras tanto artísticas como científicas.

LITERATURA

- Caridad Arias, J. (2004). *Los fenómenos de homonimia y homofonía en la toponomástica y su repercusión en las etimologías cultistas y populares de la Europa Occidental*.
- Lyons, J. (1997). *Semántica lingüística*. Paidós.
- Saeed, J. (2006). *Semantics*. Blackwell.
- Seco, M. (2011). *Nuevo Diccionario de dudas y dificultades de la lengua española*.

ЛІНГВІСТИЧНИЙ СЕКСИЗМ У СУЧАСНІЙ ІСПАНСЬКІЙ МОВІ

Єлизавета ГОЦ

Київський національний лінгвістичний університет

Лінгвістичний сексизм – це явище, яке проявляється у мові та відображає та підсилює нерівність між чоловіками та жінками. Сучасна іспанська мова, як і багато інших мов світу, несе в собі відбиток гендерної нерівності. Це проявляється на різних рівнях мови: від граматики до лексики та дискурсу.

Іспанська мова має граматичний рід, який поділяє іменники на чоловічий та жіночий. Існують також граматичні форми, які використовуються лише для чоловіків або лише для жінок. Наприклад, багато іменників, які описують професії, посади або загальні поняття, мають чоловічий рід, навіть якщо вони стосуються людей обох статей. Наприклад, “*doctor*” (лікар) або “*president*” (президент). Деякі слова мають різне значення залежно від того, чи вживаються вони стосовно чоловіків або жінок. Наприклад, слово “*listo*” може означати “розумний” стосовно чоловіка, але “хитрий” стосовно жінки.

ЛІТЕРАТУРА

Olguín, M. J. (2013). El Sexismo lingüístico, visibilidad de las mujeres y polémicas en torno a los usos del habla. VII Jornadas de Jóvenes Investigadores. Instituto de Investigaciones Gino Germani. Facultad de Ciencias Sociales. Universidad de Buenos Aires.

<https://www.aacademica.org/000-076/218.pdf>

Martínez Egido, José Joaquín (2020). *El discurso sexista en los artículos de opinión. (Del masculino genérico, de los desdoblamientos morfológicos y de las duplicidades léxicas)*. Textos en Proceso, 6 (2), 91–106.

Diccionario de la Real Academia Española (n.d.).

<https://dle.rae.es/>

EL SEXISMO LINGÜÍSTICO EN EL ESPAÑOL CONTEMPORÁNEO

Yelyzaveta HOTS

Universidad Nacional Lingüística de Kyiv

El sexismo lingüístico es un fenómeno que se manifiesta en el lenguaje y refleja y refuerza la desigualdad entre hombres y mujeres. El español moderno, como muchas otras lenguas del mundo, lleva la impronta de la desigualdad de género. Esto se revela en diferentes niveles de la lengua: desde la gramática hasta el vocabulario y el discurso.

El español tiene un género gramatical que divide los sustantivos en masculino y femenino. También hay formas gramaticales que se utilizan sólo para los hombres o sólo para las mujeres. Por ejemplo, muchos sustantivos que describen profesiones, trabajos o conceptos generales son masculinos, aunque se refieran a personas de ambos sexos. Por ejemplo, “*doctor*” o “*presidente*”. Algunas palabras tienen significados diferentes según se usen para hombres o para mujeres. Por ejemplo, la palabra “*listo*” puede significar “*inteligente*” en referencia a un hombre, pero “*astuto*” con respecto a una mujer.

LITERATURA

Olguín, M. J. (2013). El Sexismo lingüístico, visibilidad de las mujeres y polémicas en torno a los usos del habla. *VII Jornadas de Jóvenes Investigadores. Instituto de Investigaciones Gino Germani. Facultad de Ciencias Sociales. Universidad de Buenos Aires.*

<https://www.aacademica.org/000-076/218.pdf>

Martínez Egado, José Joaquín (2020). *El discurso sexista en los artículos de opinión. (Del masculino genérico, de los desdoblamientos morfológicos y de las duplicidades léxicas).* *Textos en Proceso*, 6 (2), 91–106.

Diccionario de la Real Academia Española (n.d.).

<https://dle.rae.es/>

СЕМАНТИКА ФРАЗЕОЛОГІЇ НЕНОРМАТИВНОГО ХАРАКТЕРУ

Анастасія ЕЙСМОНТ

Київський національний лінгвістичний університет

Відкритий і експресивний менталітет іспанців містить менше табу, в неофіційному та розмовному мовному реєстрі можна знайти великий різновид нецензурних і лайливих фразеологізмів, також відомих як “матюки”, “лайка” або “прокльони”. Мовці використовують ненормативну лексику з різними цілями, наприклад, щоб висловити сильні емоції, наголосити на сказаному, створити соціальний зв’язок або образити когось.

Фразеологізми нецензурного характеру виступають різновидом складної мови з багатим розмаїттям значень і функцій. Вивчення цього невід’ємного і багатого словникового запасу дає більш повне уявлення про живу мову і культуру в цілому.

ЛІТЕРАТУРА

Diccionario de la Real Academia Española (n.d.).

<https://dle.rae.es/>

Rius, M. (2012). *¿Somos malhablados?* El periódico La Vanguardia.

<https://www.lavanguardia.com/estilos-de-vida/20120120/54244529265/somos-malhablados.html>

Rundblom, M. (2013). *Un estudio del lenguaje soez entre jóvenes en Madrid. ¿Hay diferencias entre géneros?* Universidad de Estocolmo.

<https://www.diva-portal.org/smash/get/diva2:645651/FULLTEXT01.pdf>

LA SEMÁNTICA DE LA FRASEOLOGÍA CON CARÁCTER SOEZ Y MALSONANTE

Anastasiia EISMONT

Universidad Nacional Lingüística de Kyiv

Dado que la mentalidad abierta y expresiva de los españoles contiene menos tabúes, se encuentra una amplia variedad fraseología soez y malsonante, también conocida como “tacos”, “groserías” o “maldiciones” en el registro informal y coloquial. Los hablantes utilizan el vocabulario soez para diferentes propósitos, por ejemplo para expresar emociones fuertes, enfatizar un mensaje, crear un vínculo social o insultar a alguien.

La fraseología con carácter soez y malsonante es un tipo de lenguaje complejo y con una rica variedad de significados y funciones. El estudio de este vocabulario integral y rico da una imagen más completa de la lengua viva y la cultura en general.

LITERATURA

Diccionario de la Real Academia Española (n.d.).

<https://dle.rae.es/>

Rius, M. (2012). *¿Somos malhablados?* El periódico La Vanguardia.

<https://www.lavanguardia.com/estilos-de-vida/20120120/54244529265/somos-malhablados.html>

Rundblom, M. (2013). *Un estudio del lenguaje soez entre jóvenes en Madrid. ¿Hay diferencias entre géneros?* Universidad de Estocolmo.

<https://www.diva-portal.org/smash/get/diva2:645651/FULLTEXT01.pdf>

ОСОБЛИВОСТІ УТВОРЕННЯ СЛЕНГУ В ІСПАНСЬКІЙ МОВІ

Єлизавета ЄРМІШКІНА

Київський національний лінгвістичний університет

Сленг – це невіддільна складова мов на нашій планеті. Він являється одним з найкращих показників, що вказує на динамічність та розвиток мови. Зараз все частіше іспанська молодь використовує сленг у своєму повсякденному житті, спілкуванні, письмі та листуванні. Всі ці фактори спонукають до дослідження особливостей утворення сленгу, його основних та найрозповсюдженіших варіантів формування.

Різноманіття утворення сленгізмів вражає. Проте, наразі, скорочення, запозичення з інших мов і суфіксація є основними формами утворення нових слів. Адже вони зароджуються в атмосфері невимушеного щоденного спілкування, яке вимагає швидкого та чіткого пояснення.

ЛІТЕРАТУРА

Гарбера, С. Г. (2023). *Прагматично-функційні аспекти іспанського молодіжного сленгу.*

<https://journals.pnu.if.ua/index.php/fohium/article/view/4>

Колосюк, В. В. (2017). *Молодіжний сленг іспаномовних студентів.*

https://www.researchgate.net/publication/342334908_Molodiznij_sleng_ispanomovnih_studentiv

LAS PECULIARIDADES DE LA FORMACIÓN DE LA JERGA EN EL IDIOMA ESPAÑOL

Yelyzaveta YERMISHKINA

Universidad Nacional Lingüística de Kyiv

La jerga es un componente inseparable de las lenguas de nuestro planeta. Es uno de los mejores indicadores que muestran el dinamismo y desarrollo del lenguaje. Ahora, cada vez más, los jóvenes españoles utilizan la jerga en su vida cotidiana, la comunicación, la escritura y la correspondencia. Todos estos factores impulsan el estudio de las características de la formación de la jerga y sus principales y más comunes variantes de formación.

La diversidad de la formación de la jerga es impresionante. Sin embargo, actualmente, las abreviaciones, los préstamos de otras lenguas y la sufijación son las principales formas de formación de nuevas palabras. Ya que se originan en una atmósfera de comunicación diaria relajada, que requiere una explicación rápida y clara.

LITERATURA

Garbera, S. G. (2023). *Pragmatychno-funktsiyni aspekty ispanckogo molodizhnogo slengu*.
<https://journals.pnu.if.ua/index.php/fohium/article/view/4>

Kolosiuk, V. V. (2017). *Molodizhniy sleng ispanomovnyh studentiv*.

https://www.researchgate.net/publication/342334908_Molodiznij_sleng_ispanomovnih_studentiv

ТРАНСФОРМАЦІЇ ІСПАНСЬКОЇ МОВИ В ПЕРІОД ВІДРОДЖЕННЯ

Дмитро КОНДРАШОВ

Київський національний лінгвістичний університет

Іспанська мова, як національна, зазнала бурхливого розвитку саме в період Відродження. Політичний союз, який виник після шлюбу Ізабелли Кастильської та Фердинанда Арагонського, вплинув на розвиток і поширення іспанської мови, незалежну від латини, яка до цього часу вважалася єдиною мовою культури. Періоди правління Карла V і Філіпа II характеризують Відродження в Іспанії таким: іспанська стала офіційною

мовою й поступово була прийнята іншими королівствами. Іспанська мова почала використовуватись в усіх сферах життя. Іспанська імперія в цей час характеризувалася великою територіальною експансією, яка завжди супроводжувалася розквітом іспанської мови. Як наслідок, визнання народних мов як інструменту комунікації, зробили іспанську мову однією з найважливіших мов Європи (Fernández, 2006).

ЛІТЕРАТУРА

- Francisco Moreno Fernández (2006). *La lengua española en su historia y su geografía*. Universidad de Alcalá.
- Charo Nevado Fuentes (2011). *La enseñanza del español como lengua extranjera en el siglo XVI: primeras gramáticas publicadas en Europa*. Universidad de Salamanca.
- Miguel Romera-Navarro (1929). *Bulletin Hispanique*. Universidad de Bordeaux.

LAS TRANSFORMACIONES DEL IDIOMA ESPAÑOL EN LA ÉPOCA DEL RENACIMIENTO

Dmytro KONDRASHOV

Universidad Nacional Lingüística de Kyiv

El idioma español, como idioma nacional, experimentó un rápido desarrollo durante la época del Renacimiento. La unión política, que surgió tras el matrimonio de Isabel de Castilla y Fernando de Aragón, influyó en el desarrollo y expansión del idioma castellano, ya que se sintió la necesidad de tener un idioma propio, unificado e independiente del latín, idioma que hasta aquel momento había sido considerado como idioma único de cultura. Los reinados de Carlos V y Felipe II caracterizaron el Renacimiento en España así: el español se convirtió en el idioma oficial y poco a poco fue adoptado por otros reinos. El idioma español comenzó a utilizarse en todos los ámbitos de la vida. El imperio español en aquel entonces se caracterizó por su gran expansión territorial que se iba acompañada en todo momento por el esplendor del idioma español. Como consecuencia, el reconocimiento de las lenguas vernáculas como instrumento de comunicación, se convirtieron el idioma español en uno de los más importantes de Europa (Fernández, 2006).

LITERATURA

- Francisco Moreno Fernández (2006). *La lengua española en su historia y su geografía*. Universidad de Alcalá.
- Charo Nevado Fuentes (2011). *La enseñanza del español como lengua extranjera en el siglo XVI: primeras gramáticas publicadas en Europa*. Universidad de Salamanca.
- Miguel Romera-Navarro (1929). *Bulletin Hispanique*. Universidad de Bordeaux.

СТИЛІСТИЧНІ ФУНКЦІЇ ЗАПОЗИЧЕНЬ В ГАЗЕТНО-ПУБЛІЦИСТИЧНОМУ ДИСКУРСІ

Катерина КРОПИВНИЦЬКА

Київський національний лінгвістичний університет

В сучасному світі, який зумовлений процесами глобалізації, мовні запозичення є дуже поширеним явищем. Особливо це спостерігається в публіцистиці. «Мовне запозичення – це слово або словосполучення, яке було перенесено з однієї мови до іншої для того, щоб називати явища, процеси та реалії» (Gerding-Salas & al, 2019, 235).

Мовні запозичення можуть виконувати різні стилістичні функції в рамках публіцистичного стилю. Перша й основна функція – це найменування дійсності, обумовлене відсутністю еквіваленту в мові, яка запозичує певне слово або словосполучення. По-друге, це популярність і широке використання іноземного слова чи виразу. Додавання запозичення до тексту також може бути вмотивоване мовною економією, прихильністю до всього іноземного, потребою в синонімах, іронії, евфемізмах тощо.

Таким чином, мовні запозичення можуть зробити текст більш сучасним та актуальним, привернути увагу читача, уточнити чи конкретизувати певну інформацію, зробити текст зв'язнішим.

ЛІТЕРАТУРА

- Gerding-Salas, C., Cañete-González, P., Adam, C., & Blanco Correa, O. E. (2019). Los periodistas y su responsabilidad en la incorporación de préstamos en español. *Boletín de filología*, 54 (1), 231–254.

LAS FUNCIONES ESTILÍSTICAS DE LOS PRÉSTAMOS EN EL DISCURSO PERIODÍSTICO

Kateryna KROPYVNYTSKA
Universidad Nacional Lingüística de Kyiv

En el contexto actual de la globalización, es común observar cómo las palabras y expresiones de un idioma se introducen en otro. Esto se ve especialmente en el campo del periodismo, donde este fenómeno es notable. «Los préstamos lingüísticos son aquellas voces provenientes de una lengua extranjera, que se incorporan a una lengua receptora para designar hechos, conceptos, procesos, etc» (Gerding-Salas & al, 2019, 235).

Los préstamos lingüísticos pueden desempeñar varias funciones en el marco del estilo periodístico. La primera y la principal función es la denominación de la realidad por determinada por la falta del equivalente en la lengua receptora. En segundo lugar es la popularidad y el uso extendido de la palabra o expresión extranjera. También su uso puede ser motivado por la economía lingüística, la valoración por lo extranjero, la necesidad de sinónimos, ironía, eufemismos, etc.

De este modo, los préstamos lingüísticos pueden crear el efecto de innovación y actualidad del texto, atraer la atención del lector, aclarar o precisar alguna información, hacer el texto mas coherente.

LITERATURA

Gerding-Salas, C., Cañete-González, P., Adam, C., & Blanco Correa, O. E. (2019). Los periodistas y su responsabilidad en la incorporación de préstamos en español. *Boletín de filología*, 54 (1), 231–254.

КЛАСИФІКАЦІЯ ЗАПОЗИЧЕНЬ В ІСПАНСЬКІЙ МОВІ

Вікторія НІТРУЦА

Київський національний лінгвістичний університет

Важливою зовнішньою причиною мовних змін є мовні контакти – взаємодія мов внаслідок спілкування їх носіїв. Найпоширенішим наслідком мовних контактів є запозичення. Це явище виявляється найбільше на лексичному рівні, значно менше – на інших рівнях. Різні типи мовних елементів мають різний ступінь міжмовного проникнення. Найпроникливішою для запозичень є лексико-семантична система.

Перш за все, запозичення класифікують відповідно до історичних періодів розвитку мови та суспільства. Крім того, лексика диференціюється за мовою-джерелом, з якої слова переходять. За таким принципом поділу в іспанській мові виділяють: англіцизми – *gol, túnel, líder*; італіанізми – *paparazzi, piloto, embajada, soprano, batallón, novela*; германізми – *brindis*; арабізми – *acequia, ojalá, azul, aldea, garrafa*; латинізми – *de facto, vice versa* та інші (Довмат, 2020).

ЛІТЕРАТУРА

Довмат, О. С. (2020). *Запозичення в сучасну іспанську мову: структурно-семантична характеристика та перекладацький аспект*. Київський національний лінгвістичний університет.

Кочерган, М. П. (2001). *Загальне мовознавство*. Видавничий центр “Академія”.

Карпенко, Ю. О. (2006). *Вступ до мовознавства*. Видавничий центр “Академія”.

LA CLASIFICACIÓN DE LOS PRÉSTAMOS EN EL ESPAÑOL

Viktoriia NITRUTSA

Universidad Nacional Lingüística de Kyiv

Una causa externa importante de los cambios lingüísticos son los contactos lingüísticos: la interacción de los idiomas como resultado de la comunicación entre sus hablantes. Los préstamos son la consecuencia más común del contacto lingüístico. Este fenómeno es más evidente en el nivel léxico, y mucho menos en otros niveles. Los diferentes tipos de elementos lingüísticos tienen distintos

grados de penetración interlengua. El sistema léxico-semántico es el más penetrante para los préstamos.

En primer lugar, los préstamos se clasifican según los períodos históricos del desarrollo de la lengua y la sociedad. Además, el vocabulario se diferencia según el idioma de origen desde el que se transfieren las palabras. Según este principio de división, en el idioma español se distinguen: anglicismos – *gol, túnel, líder*; italianismos – *paparazzi, piloto, embajada, soprano, batallón, novela*; germanismos – *brindis*; arabismos – *acequía, ojalá, azul, aldea, garrafa*; latinismos – *de facto, vice versa* u otros (Dóvmat, 2020).

LITERATURA

- Dóvmat, O. S. (2020). *Préstamos en español: aspectos estructurales, semánticos y de traducción*. Universidad Nacional Lingüística de Kyiv.
- Kocherhan, M. P. (2001). *Zahalne movoznavstvo*. Vydavnychy tseñtr "Akademiya".
- Karpenko, Yu. O. (2006). *Vstup do movoznavstva*. Vydavnychy tseñtr "Akademiya".

ГЕНДЕРНІ ВІДНОСИНИ В ІСПАНСЬКІЙ МОВІ

Анастасія ОМЕЛЯНЧУК

Київський національний лінгвістичний університет

Гендерні відносини – це взаємодія людей як представників певної статі. Проблема гендерної нерівності постає під дуже різким кутом і сьогодні є однією із найобговорюваніших. У науковій літературі поєднано терміни "мова" і "гендер" крізь призму граматичних і лексичних аспектів мови. Під час вивчення мови, варто занурюватись в її структуру. Проаналізувавши теоретичні моменти іспанської мови, виділяємо наступну тезу: іспанська мова є однією з багатьох мов, що має гендерну структуру, в якій жіноча стать є нейтральною, а чоловічій навпаки надається позитивна оцінка. Саме граматичні особливості є доказами лінгвістичного сексизму в іспанській мові.

Даній темі приділяється замало уваги на просторах інтернету. Коли суспільство бореться з гендерною нерівністю, оминаючи мову, яка є основним інструментом протидії цій проблемі, результат не завжди є ефективним, оскільки мова, якою говорять або, яку вивчають, створює відповідне світосприйняття, формує переконання.

ЛІТЕРАТУРА

Андрійченко, Ю. В. (2016). Особливості прояву сексизму в іспанській мові. *Науковий вісник Міжнародного гуманітарного університету. Серія: Філологія*, 22, 74-76.

Дутта, Н. (15 листопада 2020). *Хірург – це жінка чи чоловік? Що робити з мовним сексизмом*. BBC Culture.

<https://www.bbc.com/ukrainian/vert-fut-54838693>

Кормич, Л. І. (2013). Гендерні відносини: сутність та значення в суспільно-політичному розвитку. *Актуальні проблеми політики*, 49.

http://app.nuoua.od.ua/archive/49_2013/4.pdf

LAS RELACIONES DE GÉNERO EN EL INDIOMA ESPAÑOL

Anastasia OMELIANCHUK

Universidad Nacional Lingüística de Kyiv

Las relaciones de género se refieren a la interacción de las personas como representantes de un determinado sexo. El problema de la desigualdad de género aparece muy considerablemente y hoy es uno de los más discutibles. El trabajo científico de los lingüistas combina los términos “*la lengua*” y “*el género*” a través del prisma de los aspectos gramaticales y léxicos de la lengua. Al aprender un idioma, debemos sumergirnos en su estructura. Después de analizar los aspectos teóricos de la lengua española, destacó la siguiente tesis: el español es uno de los idiomas que tiene una estructura de género en el que el sexo femenino es neutral, y el masculino, por el contrario, recibe una calificación positiva. Y especialmente las características gramaticales manifiestan el sexismo lingüístico en la lengua española.

No se presta suficiente atención a este tema en el Internet. Cuando la sociedad lucha con la desigualdad de género, evitando el idioma, que es la principal herramienta para contrarrestar este problema, el resultado no siempre es efectivo, ya que la lengua que se habla o sólo se estudia, crea la cosmovisión, forma creencias correspondientes.

LITERATURA

Andriychenko, Yu. V. (2016). Osoblyvosti proiavu seksyzmu v ispanskii movi. *Naukoviy visnyk Mizhnarodnoho humanitarnoho universytetu. Seriya Filolohiya*, 22, 74-76.

Dutta, N. (15 lystopada 2020). *Khirurg – tse zhinka chy cholovik? Shchcho robyty z movnym seksyzmom*. BBC Culture.

<https://www.bbc.com/ukrainian/vert-fut-54838693>

Kormych, L. I. (2013). Henderni vidnosyny: sutnist ta znachennia v suspilno-politychnomu rozvytku. *Aktualni problemy polityky*, 49.

<https://vue.gov.ua/%D0%93%D0%B5%D0%BD%D0%B4%D0%B5%D1%80%D0%BD%D1%96%D0%B2%D1%96%D0%B4%D0%BD%D0%BE%D1%81%D0%B8%D0%BD%D0%B8>

ЛЕКСИКО-СЕМАНТИЧНІ ОСОБЛИВОСТІ ВИКОРИСТАННЯ ВІЙСЬКОВИХ НЕОЛОГІЗМІВ В ІСПАНОМОВНІЙ ПРЕСІ

Ангеліна ПИЛИПЕНКО

Іванківський районний ліцей

У сучасному інформаційному суспільстві мова постійно розвивається, відображаючи та відповідаючи на нові явища, концепції та події. Особливо це стосується військової термінології, де військові події, технології та стратегії постійно вдосконалюються та змінюються. Внаслідок цього процесу в іспанській пресі активно використовуються військові неологізми – новоутворені слова та вирази, які відображають сучасну реальність у військовій сфері. Ця проблема набула особливої важливості після початку конфлікту між росією та Україною, оскільки стало необхідним поширювати достовірну інформацію про події в Україні через засоби масової інформації.

Лексика в іспанській військовій галузі постійно розвивається, оскільки з'являються нові терміни та змінюються вже існуючі відповідно до потреб сучасного військового середовища, тому через це вона ніколи не буде цілком дослідженою. Лінгвісти постійно проводять дослідження військової термінології, що свідчить нам про безперервну зміну та потребу постійною роботою над її систематизацією та впорядкуванням.

ЛІТЕРАТУРА

Коропецька О.І. (2011). До проблеми категорії неологізму. URL:<http://surl.li/rghlr>

Spišáková M. (2022). Eufemismos y neologismos en el contexto de la guerra en Ucrania. URL: <http://surl.li/ncbtn>

Toral O. (2010) La influencia de internet acelera la propagación de nuevas palabras.
URL: <http://surl.li/rghjy>

EL USO DE NEOLOGISMOS MILITARES EN LA PRENSA ESPAÑOLA

Angelina PYLYPENKO

Liceo de Ivankiv

En la sociedad de la información moderna, el lenguaje se desarrolla constantemente, refleja y responde a nuevos fenómenos, conceptos y eventos. Esto es especialmente cierto en el caso de la terminología militar, donde los acontecimientos, las tecnologías y las estrategias militares evolucionan y cambian constantemente. Como resultado de este proceso, en la prensa española se utilizan activamente neologismos militares, palabras y expresiones de nueva formación que reflejan la realidad moderna en el ámbito militar. Este problema adquiere especial importancia después del inicio del conflicto entre Rusia y Ucrania, cuando se hizo necesario difundir información fiable sobre los acontecimientos en Ucrania a través de los medios de comunicación.

El vocabulario en la industria militar española está en constante evolución, ya que aparecen nuevos términos y los existentes cambian según las necesidades del entorno militar moderno, por lo que nunca será investigado por completo. Los lingüistas realizan constantemente investigaciones sobre la terminología militar, lo que nos muestra el continuo cambio y la necesidad de un trabajo constante en su sistematización y ordenación.

LITERATURA

Koropetska O.I. (2011). Do problemy kategorii neologismu. URL: <http://surl.li/rghlr>

Spišiaková M. (2022). Eufemismos y neologismos en el contexto de la guerra en Ucrania. URL: <http://surl.li/ncbtn>

Toral O. (2010). La influencia de internet acelera la propagación de nuevas palabras.
URL: <http://surl.li/rghjy>

СТРУКТУРНІ ОСОБЛИВОСТІ СКОРОЧЕНЬ В СУЧАСНІЙ ІСПАНСЬКІЙ МОВІ

Карина ПРИЩЕПА

Київський національний лінгвістичний університет

Сьогочасному етапу мовної еволюції притаманне активне зростання потоку інформації, жваве створення й розповсюдження складних найменувань. Ці чинники породжують природній потяг мовців до спрощення обсягу повідомлення через вживання скорочених лексичних форм. Потреба у оптимізації мовленнєвих зусиль, схильність слів до структурної варіації свідчать про тенденцію до скорочень на всіх етапах розвитку іспанської мови. Закріплення різних типів скорочень як мовної константи, підкреслює їхню необхідність у розвитку мови й демонструє, що процеси абрєвіації відповідають законам мови та слугують дієвим інструментом раціоналізації комунікації.

ЛІТЕРАТУРА

Кириченко, О. А. (2010). Новації у мові комп'ютерних користувачів. *Філологічні трактати*, 2 (3), 51–55.

Martínez de Sousa, J. (1984). *Diccionario Internacional de Siglas y Acrónimos*. Pirámide D. L.

LA ESTRUCTURA DE LAS ABREVIACIONES EN EL IDIOMA ESPAÑOL MODERNO

Karyna PRYSHCHЕРА

Universidad Nacional Lingüística de Kyiv

La etapa moderna de la evolución lingüística se caracteriza por un crecimiento activo en el flujo de información, la creación rápida y la distribución de nombres complejos. Estos factores dan lugar a la atracción natural de los hablantes para simplificar el volumen del mensaje a través del uso de formas léxicas abreviadas. La necesidad de optimizar los esfuerzos del habla, la tendencia de las palabras a la variación estructural indican una tendencia a las abreviaturas en todas las etapas del desarrollo de la lengua española. La fijación

de diferentes tipos de abreviaturas como constante lingüística, enfatiza su necesidad de desarrollo del lenguaje y demuestra que los procesos de abreviación cumplen con las leyes del lenguaje, y sirven como una herramienta efectiva para racionalizar la comunicación.

LITERATURA

Kyrychenko, O. A. (2010). Novatsiyi u movi komp'yuternykh korystuvachiv. *Filolohichni traktaty*, 2 (3), 51–55.

Martínez de Sousa, J. (1984). *Diccionario Internacional de Siglas y Acrónimos*. Pirámide D. L.

СТАНОВЛЕННЯ ГАЛІСІЙСЬКОЇ МОВИ

Олена РОМАНЮК

Київський національний лінгвістичний університет

Галісійська мова – одна із мов романської мовної сім'ї, якою розмовляють на території автономного товариства Галісія, розташованого в північно-західній частині Іспанії. Галісійська мова походить із середньовічної галісійсько-португальської мови, вона розвинулася з народної латини (Xunta de Galicia, 2007). Зміна латини в галісійську мову йшла поволі й тому складно сказати, коли саме латина перестала бути латиною та стала галісійською мовою. Деякі вчені вважають, що вже у VIII столітті були відчутні зміни між церковною офіційною мовою латини й мовою населення. Станом на зараз, галісійська мова є офіційною мовою Галісії.

ЛІТЕРАТУРА

Wayback Machine (2007). *Compendio de Lexislación básica sobre Lingua Galega e Educación*.

<https://web.archive.org/web/20070529060113/http://www.ccoensino.net/seccion/s/lingua/lexislacion.htm>

Xunta de Galicia (2007). *Datos básicos de la lengua gallega*.

http://www.xunta.es/linguagalega/datos_basicos_de_la_lengua_gallega

LA FORMACIÓN DEL IDIOMA GALLEGO

Olena ROMANIUK

Universidad Nacional Lingüística de Kyiv

El gallego es una lengua de la familia de las lenguas románicas del subgrupo galaico-portugués hablada principalmente en la comunidad autónoma de Galicia, en el noroeste de España. Está estrechamente emparentada con el portugués con el que formó unidad lingüística (galaicoportugués) durante la Edad Media, se desarrolló a partir del latín vulgar (Xunta de Galicia, 2007). El cambio del latín al gallego fue lento y, por lo tanto, es difícil decir exactamente cuándo el latín dejó de ser latín y se transformó en gallego. Algunos científicos gallegos creen que ya en el siglo VIII se produjeron cambios perceptibles entre la lengua oficial de la iglesia, el latín, y el lenguaje del pueblo. Hoy en día, el gallego es la lengua oficial de Galicia.

BIBLIOGRAFÍA

Wayback Machine (2007). *Compendio de Lexislación básica sobre Lingua Galega e Educación.*

<https://web.archive.org/web/20070529060113/http://www.ccooensino.net/seccioness/lingua/lexislacion.htm>

Xunta de Galicia (2007). *Datos básicos de la lengua gallega.*

http://www.xunta.es/linguagalega/datos_basicos_de_la_lengua_gallega

ОСОБЛИВОСТІ ФОНЕТИЧНИХ СИСТЕМ СУЧАСНИХ РОМАНСЬКИХ МОВ

Софія ТУПІЧАК

Київський національний лінгвістичний університет

Романські мови, які включають французьку, італійську, іспанську та інші мови, відіграють значну роль у сучасному світі як мови міжнародного спілкування, культурного обміну та навчання.

Тенденція до формування власних романських фонетичних систем — невід'ємна властивість і матеріальна сторона всіх природних мов, що

існували й існують досі. Підкреслюється факт прямої залежності еволюції фонетичної системи від фізичної, фізіологічної і соціальної природи людини (Данилич, 2001).

Аналіз ключових фонетичних аспектів цих мов, включає систему голосних та приголосних звуків, варіації в акцентуації та інтонації, а також вплив фонетичних правил на вимову та сприйняття мови. Особлива увага приділяється специфічним фонемам та фонетичним змінам, що відбуваються в мові внаслідок історичних процесів та впливу інших мов. Досліджуються також фонетичні відмінності між різними романськими мовами, а також важливість цих особливостей для розуміння мовної культури, міжкультурного спілкування та вивчення іноземних мов.

ЛІТЕРАТУРА

Данилич, В. С. (2001). Кастильська фонетична система і мовна практика носіїв середньоіспанської мови. *Вісник Житомирського державного університету імені Івана Франка*, 8, 185–189.
<https://studentam.net.ua/content/view/8257/97/>

LAS PECULIARIDADES DE LOS SISTEMAS FONÉTICOS DE LAS LENGUAS ROMANCES CONTEMPORÁNEAS

Sofia TUPICHAK

Universidad Nacional Lingüística de Kyiv

Las lenguas romances, que incluyen el francés, el italiano y el español, etc., desempeñan un papel importante en el mundo moderno como lenguas de comunicación internacional, intercambio cultural y aprendizaje.

La tendencia de formar sus propios sistemas fonéticos romances es una propiedad inherente y un elemento material de todas las lenguas naturales que existían y existen hasta hoy día. Se destaca el hecho de que la evolución del sistema fonético depende directamente de la naturaleza física, fisiológica y social de una persona (Danylych, 2001).

El análisis de los aspectos fonéticos clave de estas lenguas, incluye el sistema de sonido de vocales y consonantes, las variaciones en la acentuación y entonación, y la influencia de las reglas fonéticas en la pronunciación y la percepción de la lengua. Se presta especial atención a los fonemas específicos y a

los cambios fonéticos que ocurren en la lengua como resultado de procesos históricos y la influencia de otras lenguas. También se exploran las diferencias fonéticas entre las distintas lenguas romances, así como la importancia de estas características para la comprensión de la cultura lingüística, la comunicación intercultural y el aprendizaje de lenguas extranjeras.

LITERATURA

Danylych, V. S. (2001). Kastylska fonetychna systema i movna praktyka nosiiv serednoispanской movy. *Visnyk Zhytomyrskoho derzhavnogo universytetu imeni Ivana Franka*, 8, 185–189.

<https://studentam.net.ua/content/view/8257/97/>

ОСНОВИ ІСПАНСЬКОЇ МОВИ: ПОРІВНЯННЯ ФОНОЛОГІЇ І ЛЕКСИКИ ІСПАНІЇ ТА АРГЕНТИНИ

Анна ЩЕРБАК

Київський національний лінгвістичний університет

Розглядаючи фонологію аргентинської іспанської мови можна помітити виражені явища вокалізму та консонантизму, які беруться за основу для фонологічного аналізу будь-якої мови. Також у фонології аргентинської іспанської мови можна виділити такі загальні риси:

- 1) характерна інтонація, що формувалася внаслідок впливу італійської мови;
- 2) помітне подовження наголошених голосних звуків;
- 3) наголошена вимова ненаголошених енклітичних займенників.

Майже завжди аргентинці скорочують слова, особливо ті, що закінчуються на -s. Так варто звернути увагу на те, що в аргентинців поширене явище *seseo*, тобто різниці у вимові *s*, *z*, *c* немає і позначають звук /s/. Також у вимові аргентинців не вирізняються *y*, *ll*. Це явище називається *yeísmo*. У результаті конкісти та рабовласництво іспанських колоністів над корінним населенням в Латинській Америці було поширене, і ще й досі використовується, явище *voseo*, тобто займенник *vos* використовуватися серед еліти та іспанців як спосіб диференціювати себе від решти соціальних класів. В Аргентині також поширеним явищем є *loísmo*, вони використовують займенник *lo*, замість інших займенників (*la*, *le*). Більша

частина лексики схожа з кастильською іспанською мовою, проте під впливом італійської, англійської та мов корінного населення, все ж таки має певні відмінності, в деяких моментах навіть не зрозумілою для тих, хто її не вивчав.

ЛІТЕРАТУРА

Alves, D. M. V. (2015). *Fonología, morfosintaxis y léxico del español de Argentina: variación y uso lingüístico*. UNICENTRO. CORE Reader.

<https://core.ac.uk/reader/230465389>

El español de Argentina. (2020). Elblogdeidiomas.es.

<https://elblogdeidiomas.es/el-espanol-de-argentina/>

Palabras (2022). Mundo Primaria.

<https://www.mundoprimeria.com/palabras/palabras>

LOS FUNDAMENTOS DEL IDIOMA ESPAÑOL: LA COMPARACIÓN DE LOS SISTEMAS FONOLÓGICO Y LÉXICO EN ESPAÑA Y ARGENTINA

Anna SHCHERBAK

Universidad Nacional Lingüística de Kyiv

Al examinar la fonología de la lengua española argentina, se pueden observar fenómenos pronunciados de vocalismo y consonantismo, que se toman como base para el análisis fonológico de cualquier lengua. Asimismo, se pueden distinguir en la fonología del español argentino los siguientes rasgos generales:

- 1) la entonación característica formada debido a la influencia de la lengua italiana;
- 2) el alargamiento notable de los sonidos vocálicos acentuados;
- 3) la pronunciación acentuada de pronombres enclíticos átonos.

Los argentinos casi siempre acortan las palabras, especialmente las que terminan en -s. Así, vale la pena prestar atención al hecho de que los argentinos tienen un fenómeno común de *seseo*, es decir, no hay diferencia en la pronunciación de *s*, *z*, *c* y indican el sonido /s/. Además, en la pronunciación de los argentinos no se distinguen *y*, *ll*. Este fenómeno se llama *yeísmo*. Como resultado de la conquista y esclavización de los colonos españoles sobre la población indígena en América Latina, el fenómeno del *voseo*, es decir, el uso del pronombre *vos* entre la élite y los españoles como una forma de diferenciarse del resto de la población. clases sociales, estaba muy extendido y todavía se utiliza

en la actualidad. En Argentina también es común el *loísmo*, usan el pronombre *lo* en vez de otros pronombres (*la, le*). La mayor parte del vocabulario es similar al español castellano, pero bajo la influencia del italiano, el inglés y las lenguas de la población indígena, todavía tiene ciertas diferencias, en algunos puntos incluso incomprensibles para quienes no lo han estudiado.

LITERATURA

Alves, D. M. V. (2015). *Fonología, morfosintaxis y léxico del español de Argentina: variación y uso lingüístico*. UNICENTRO. CORE Reader.

<https://core.ac.uk/reader/230465389>

El español de Argentina. (2020). Elblogdeidiomas.es.

<https://elblogdeidiomas.es/el-espanol-de-argentina/>

Palabras (2022). Mundo Primaria.

<https://www.mundoprimaria.com/palabras/palabras>

СЕКЦІЯ 2 / SECTION 2

(15.00 – 17.00)

Сучасні філологічні студії італійської мови: синхронія та діахронія / Modern philological studies of the Italian language: synchrony and diachrony

**Модератор Наталія ФІЛОНЕНКО /
Moderator Nataliia FILONENKO**

завідувачка кафедри італійської і французької філології та перекладу,
КНЛУ, доктор філологічних наук, доцент /
Head of the Department of Italian and French Philology and Translation, KNLU,
Doctor of Sciences (Philology), Associate Professor

<http://surl.li/rhvob>

РОЛЬ ДАНТЕ У СТАНОВЛЕННІ ІТАЛІЙСЬКОЇ МОВИ. СТИЛІСТИЧНІ ОСОБЛИВОСТІ “БОЖЕСТВЕННОЇ КОМЕДІЇ”

Єлизавета АНДРІЙЧЕНКО

Київський національний лінгвістичний університет

Данте Аліг'єрі, відомий своєю поемою “Божественна комедія”, відіграв значну роль у формуванні італійської мови, яка на той час складалася з різних діалектів. Ця поема – не лише символічна подорож людства у пошуках істини, а й енциклопедія середньовічних знань.

“Божественна комедія” – філософсько-фантастична поема, великий поетичний епос, написаний тосканським діалектом, основний твір Данте, що вважається шедевром світової літератури (Вікіпедія - Божественна комедія). Поема Данте Аліг'єрі, написана терцетами ендекасиляба з ланцюговими римами. Поема поділена на 3 кантики – “Пекло”, “Чистилище” і “Рай”, де Данте описує свою мандрівку до Бога (Treccani - *Divina Commedia*).

Данте написав “Божественну комедію” не латиною, а італійською мовою. Це було важливим кроком у розвитку італійської літературної мови, оскільки допомогло утвердити тосканський діалект як основу літературної італійської мови.

Актуальність дослідження зумовлена тим, що мова відіграє вирішальну роль у культурному та ідентифікаційному самовизначенні нації. Аналіз творів Данте допомагає виявити не лише лінгвістичні аспекти, а й історичні та соціальні чинники, які вплинули на формування італійської мови.

ЛІТЕРАТУРА

Wikipedia - *Divina Commedia* (n.d.).

https://uk.wikipedia.org/wiki/Божественна_комедія

Treccani - *Divina Commedia* (n.d.).

<https://www.treccani.it/enciclopedia/divina-commedia/>

IL RUOLO DI DANTE NELLA FORMAZIONE DELLA LINGUA ITALIANA. CARATTERISTICHE STILISTICHE DELLA “DIVINA COMMEDIA”

Yelyzaveta ANDRIICHENKO

Università Linguistica Nazionale di Kyiv

Dante Alighieri, noto per il suo poema “La Divina Commedia”, ha avuto un ruolo significativo nel plasmare la lingua italiana, che all'epoca era composta da vari dialetti. Questo poema non è solo un viaggio simbolico dell'umanità alla ricerca della verità, ma anche un'enciclopedia del sapere medievale.

“La Divina Commedia” è un poema filosofico e fantastico, una grande epopea poetica scritta in dialetto toscano, l'opera principale di Dante, considerata un capolavoro della letteratura mondiale (Wikipedia - Divina Commedia). Il poema di Dante Alighieri è scritto in terzine di endecasillabi con rime incatenate. Il poema è diviso in 3 cantiche – “Inferno”, “Purgatorio” e “Paradiso”, dove Dante descrive il suo viaggio verso Dio (Treccani - Divina Commedia).

Dante scrisse la Divina Commedia non in latino ma in italiano. Questo fu un passo importante nello sviluppo della lingua letteraria italiana, poiché contribuì a stabilire il dialetto toscano come base della lingua letteraria italiana.

La rilevanza dello studio è dovuta al fatto che la lingua gioca un ruolo cruciale nell'autodeterminazione culturale e identitaria di una nazione. L'analisi delle opere di Dante aiuta a individuare non solo gli aspetti linguistici, ma anche i fattori storici e sociali che hanno influenzato la formazione della lingua italiana.

FONTI

Wikipedia - *Divina Commedia* (n.d.).

https://uk.wikipedia.org/wiki/Божественна_комедія

Treccani - *Divina Commedia* (n.d.).

<https://www.treccani.it/enciclopedia/divina-commedia/>

ХАРАКТЕРИСТИКА І КЛАСИФІКАЦІЯ ЗАПОЗИЧЕНЬ У ІТАЛІЙСЬКІЙ МОВІ

Дана АНДРІЙЧУК

Київський національний лінгвістичний університет

У мовознавстві особливу увагу приділяють дослідженню впливу культури та соціуму на мову. Один з цікавих аспектів цього дослідження – це явище запозичень у мові.

Запозичення – звук, морфема, слово або його окреме значення, фразеологізм, синтаксична конструкція, перенесені з однієї мови в іншу, а також сам процес подібного перенесення (Запозичення – Енциклопедія Сучасної України). У зв'язку з історичними, соціокультурними та іншими факторами, італійська мова активно використовує запозичення з інших мов, що відображається на її лексичному багатстві та різноманітності.

Дослідження запозичень у сучасній італійській мові включає в себе аналіз їхнього походження, типів та впливу на мовний розвиток. Відомі лінгвісти такі як Ейнар Хауген, Теренс Кауфман, Шана Поплак та Девід Сенкофф активно вивчають процеси запозичення та їхнє місце в мовній системі. Класифікація запозичень може здійснюватися за різними критеріями, такими як ступінь застосування, шляхом та способом запозичення, місцем походження та інше. Кожен тип запозичень має свої особливості та впливає на мовлення унікальним чином. Прикладом запозичення в італійській мові є слово *“weekend”*, що вживається для позначення вихідних днів у тижні. Цей термін походить з англійської мови та активно використовується в італійській мові з тим самим значенням.

Отже, вивчення мовних запозичень у сучасній італійській мові розкриває складність і важливість їхньої ролі у лінгвістичному та культурному контексті, формуючи сучасний погляд на динаміку та еволюцію мови.

ЛІТЕРАТУРА

Запозичення – Енциклопедія Сучасної України (б.д.).

<https://esu.com.ua/article-15400>

LE CARATTERISTICHE E LA CLASSIFICAZIONE DEI PRESTITI ITALIANI

Dana ANDRIICHUK

Università Linguistica Nazionale di Kyiv

Nel campo della linguistica, si presta particolare attenzione allo studio dell'influenza della cultura e della società sulla lingua. Uno degli aspetti interessanti di questa ricerca è il fenomeno dei prestiti linguistici.

I prestiti linguistici sono suoni, morfemi, parole o il loro significato, espressioni idiomatiche, costruzioni sintattiche trasferiti da una lingua all'altra, così come il processo stesso di tale trasferimento (Prestiti - Enciclopedia dell'Ucraina moderna). A causa di fattori storici, socio-culturali e altri, l'italiano utilizza attivamente prestiti da altre lingue, il che si riflette nella sua ricchezza lessicale e diversità.

Lo studio dei prestiti nella lingua italiana contemporanea comprende l'analisi della loro origine, dei tipi e dell'impatto sullo sviluppo linguistico. Rinomati linguisti come Einar Haugen, Terence Kaufman, Shana Poplack e David Senkoff studiano attivamente i processi di presa in prestito e il loro ruolo nel sistema linguistico. La classificazione dei prestiti può essere effettuata secondo diversi criteri, come il grado di utilizzo, il modo e il metodo di presa in prestito, l'origine e altro ancora. Ogni tipo di prestito ha le sue caratteristiche e influisce sul linguaggio in modo unico. Un esempio di prestito nella lingua italiana è la parola "weekend", utilizzata per indicare i giorni di riposo durante la settimana. Questo termine proviene dall'inglese e viene ampiamente utilizzato in italiano con lo stesso significato.

In conclusione, lo studio dei prestiti linguistici nell'italiano contemporaneo rivela la complessità e l'importanza del loro ruolo nel contesto linguistico e culturale, formando una visione moderna della dinamica e dell'evoluzione del linguaggio.

FONTI

Prestiti - Enciclopedia dell'Ucraina moderna (n.d.).

<https://esu.com.ua/article-15400>

ПРИЧИНИ ВИНИКНЕННЯ ДІАЛЕКТІВ В ІТАЛІЙСЬКІЙ МОВІ

Єлизавета БАШКО

Київський національний лінгвістичний університет

Італійська мова є прямим нащадком латинської мови, якою користувалися римляни. У часи Римської імперії серед завоюваних народів, латинська мова стала загальноприйнятою мовою спілкування. З часом, унаслідок різних історичних та культурних впливів, в Італії сформувалися різні діалекти і варіанти мови. Це стало результатом регіональних особливостей, контактів з іншими мовами та культурами, а також внутрішньополітичних процесів. У кожному регіоні Італії є власні діалекти, і деякі з них дуже відрізняються від стандартної італійської мови.

Серед найвідоміших діалектів італійської мови можна виділити неаполітанський, сицилійський, тосканський та багато інших, які відрізняються від літературної італійської мови в граматиці, синтаксисі та лексиці (Головна сторінка *Linguapedia.info.*, б.д.).

Тосканський діалект ліг в основу сучасної італійської мови, яка наразі є офіційною мовою Італії. Це основна мова, яка використовується офіційно. Причини виникнення діалектів в італійській мові пов'язані з історичними подіями, географічними умовами, економічними чинниками та соціокультурними традиціями різних регіонів Італії. Наприклад, зумовленість географічними умовами призвела до ізоляції та розвитку унікальних мовних форм. Також економічні та політичні впливи сприяли утворенню діалектних відмінностей через різні рівні розвитку та взаємодії між регіонами.

ЛІТЕРАТУРА

Головна сторінка *Linguapedia.info.* (б.д.).

<https://linguapedia.info/uk/movi/italijska.html>

LE CAUSE DELL'EMERGERE DEI DIALETTI NELLA LINGUA ITALIANA

Yelyzaveta BASHKO

Università Linguistica Nazionale di Kyiv

La lingua italiana è una diretta discendente della lingua latina utilizzata dai Romani. Durante l'Impero Romano, il latino divenne la lingua comune di comunicazione tra i popoli conquistati. Nel corso del tempo, a seguito di varie influenze storiche e culturali, in Italia si sono sviluppati diversi dialetti e varianti della lingua. Questo è stato il risultato di peculiarità regionali, contatti con altre lingue e culture e processi politici interni. Ogni regione d'Italia ha i propri dialetti, alcuni dei quali sono molto diversi dall'italiano standard. Tra i dialetti più famosi della lingua italiana ci sono il napoletano, il siciliano, il toscano e molti altri, che si differenziano dalla lingua italiana letteraria per la grammatica, la sintassi e il vocabolario.

Il dialetto toscano ha costituito la base dell'italiano moderno, che attualmente è la lingua ufficiale dell'Italia. È la principale lingua utilizzata ufficialmente. Le ragioni della nascita dei dialetti nella lingua italiana sono legate a eventi storici, condizioni geografiche, fattori economici e tradizioni socio-culturali delle diverse regioni d'Italia. Ad esempio, le condizioni geografiche hanno portato all'isolamento e allo sviluppo di forme linguistiche uniche. Anche le influenze economiche e politiche hanno contribuito alla formazione di differenze dialettali dovute ai diversi livelli di sviluppo e interazione tra le regioni.

FONTI

Homepage di Linguapedia. info. (n.d.).

<https://linguapedia.info/uk/movi/italijska.html>

РОЛЬ ТОСКАНСЬКОГО ДІАЛЕКТУ У ФОРМУВАННІ І ЛІТЕРАТУРНОМУ РОЗВИТКУ ІТАЛІЙСЬКОЇ МОВИ

Анастасія БЕНДИК

Київський національний лінгвістичний університет

Після розпаду Римської імперії на території Італії сформувалася розмаїта система романських діалектів, хоча латинська мова залишалася мовою освіти, науки та церковної літератури. З початком епохи Відродження діалекти почали відігравати особливу роль у становленні національних мов (Agostiniani). Найбільш престижним став діалект Тоскани, на якому писали Данте, Петрарка та Боккаччо.

Для виокремлення тосканського діалекту було декілька причин, а саме географічно вигідне розташування регіону Тоскани, а також схожість тосканського діалекту до латинської мови (Giacomelli). Мовні особливості тосканського діалекту на фонетичному, лексичному і морфологічному рівнях - стали основою для стандартної літературної мови та допомогли сформувати італійську мову як національну.

Саме період XIV століття визначився розвитком лінгвістичної ідентичності на італійському півострові. Тосканський діалект, завдяки видатним постатям літератури, перетворився у стандарт.

ЛІТЕРАТУРА

- Agostiniani, Luciano e Giannelli, Luciano (1984). Considerazioni per un'analisi del parlato toscano, in *L'italiano regionale. Atti del XVIII congresso internazionale della Società di Linguistica Italiana* (Padova – Vicenza, 14-16 settembre 1984), a cura di M. A. Cortelazzo & A. M. Mioni (pp. 219-237). Roma, Bulzoni.
- Giacomelli, G. (2008). Dialettologia toscana. *Archivio glottologico italiano*, 60, 179-191.

IL RUOLO DEL DIALETTO TOSCANO NELLA FORMAZIONE E NELLO SVILUPPO LETTERARIO DELLA LINGUA ITALIANA

Anastasia BENDYK

Università linguistica nazionale di Kyiv

Dopo il crollo dell'Impero Romano, in Italia si formò un sistema diversificato di dialetti romanzi, sebbene il latino rimanesse la lingua dell'istruzione, della scienza e della letteratura ecclesiastica. Con l'inizio del Rinascimento, i dialetti iniziarono a svolgere un ruolo particolare nella formazione delle lingue nazionali (Agostiniani). Il più prestigioso era il dialetto toscano, in cui scrivevano Dante, Petrarca e Boccaccio.

La separazione del dialetto toscano è dovuta a diverse ragioni, tra cui la posizione geograficamente favorevole della regione Toscana e la somiglianza del dialetto toscano con il latino (Giacomelli). Le caratteristiche linguistiche del dialetto toscano a livello fonetico, lessicale e morfologico sono diventate la base della lingua letteraria standard e hanno contribuito a formare la lingua italiana come lingua nazionale.

È stato il XIV secolo a segnare lo sviluppo dell'identità linguistica nella penisola italiana. Il dialetto toscano, grazie a figure di spicco della letteratura, divenne uno standard.

LETTERATURA

- Agostiniani, Luciano e Giannelli, Luciano (1984). Considerazioni per un'analisi del parlato toscano, in *L'italiano regionale. Atti del XVIII congresso internazionale della Società di Linguistica Italiana* (Padova – Vicenza, 14-16 settembre 1984), a cura di M. A. Cortelazzo & A. M. Mioni (pp. 219-237). Roma, Bulzoni.
- Giacomelli, G. (2008). Dialettologia toscana. *Archivio glottologico italiano*, 60, 179-191.

РОЛЬ ПЕТРАРКИ У ФОРМУВАННІ ІТАЛІЙСЬКОЇ МОВИ

Вікторія БОГУЦЬКА

Київський національний лінгвістичний університет

Франческо Петрарка – видатний італійський поет, письменник та філософ 14 століття, який вважається “батьком гуманізму” та засновником класичної філології як науки, і який на рівні з Данте Аліг’єрі та Джованні Бокаччо (також відомих як “три флорентійські корони”) вніс вагомий внесок у зародження та розвиток італійської мови та літератури (Wikipedia – *Francesco Petrarca*, n. d.).

Вплив Франческо Петрарки на формування італійської мови був зумовлений різноманітними соціальними, географічними, політичними та економічними факторами. Незалежно від цього, саме він вважається одним із провідних італійських авторів 14 століття, які розвивали та популяризували флорентійський (тосканський) діалект, і саме цей діалект ліг у основу сучасної італійської мови. Його сонети вважалися взірцем жанру, започаткувавши окрему течію у літературі – петраркізм, а мова його творів стала фундаментом для складання першого словника італійської мови Академії делла Круска 1612 року (Вікіпедія – *Франческо Петрарка*, б. д.).

Саме його найвідоміша віршована збірка “Канцоньєре” (“Книга пісень”), яка перевидавалась близько 200 разів, була написана народною мовою, а не класичною латиною. У цю збірку входить 366 поезій (317 сонетів, 29 пісень (канцон), 9 секстин, 7 балад, 4 мадригали). Сонети Петрарки мають характерну чітку строфічну форму, складаються з 14 рядків, вони написані катренами і терцетами, а їх віршовий розмір – п’ятистопний ямб (Ferroni, 2021, с. 256-259). Незважаючи на те, що у той час основними темами для оспівування були релігія та філософія, завдяки шаленій популярності і новаторській нетривіальності любовної лірики як жанру творчість Петрарки стрімко поширювалась, несучи у маси нові мовні стандарти, лінгвістичні норми та лексику.

ЛІТЕРАТУРА

Wikipedia. *Francesco Petrarca* (n. d.).

https://it.wikipedia.org/wiki/Francesco_Petrarca

Вікіпедія. *Франческо Петрарка* (б. д.)

[https://uk.wikipedia.org/wiki/Франческо Петрарка](https://uk.wikipedia.org/wiki/Франческо_Петрарка)

Ferroni, G. (2021). *Storia della letteratura italiana: dalle origini al Quattrocento*. Mondadori Education S.p.A.

IL RUOLO DI PETRARCA NELLA FORMAZIONE DELLA LINGUA ITALIANA

Viktorii BOHUTSKA

Università Linguistica Nazionale di Kyiv

Francesco Petrarca fu un eminente poeta, scrittore e filosofo italiano del XIV secolo, considerato il “padre dell'umanesimo” e il fondatore della filologia classica come scienza, e che, insieme a Dante Alighieri e Giovanni Boccaccio (noti anche come le “Tre Corone Fiorentine”), diede un contributo significativo all'origine e allo sviluppo della lingua e della letteratura italiana (Wikipedia – *Francesco Petrarca*, n. d.).

L'influenza di Francesco Petrarca sulla formazione della lingua italiana fu dovuta a diversi fattori sociali, geografici, politici ed economici. In ogni caso, è considerato uno dei principali autori italiani del XIV secolo che sviluppò e rese popolare il dialetto fiorentino (toscano), che costituì la base della lingua italiana moderna. I suoi sonetti sono stati considerati un modello del genere, dando il via a una corrente letteraria a sé stante, il petrarchismo, e la lingua delle sue opere diventò la base del primo dizionario della lingua italiana dell'Accademia della Crusca nel 1612 (Wikipedia (uk) – *Francesco Petrarca*, n. d.).

La sua raccolta di poesie più famosa, il *Canzoniere*, che fu ristampato circa 200 volte, fu scritta in volgare e non in latino classico. Questa raccolta comprende 366 poesie (317 sonetti, 29 canzoni, 9 sestine, 7 ballate, 4 madrigali). I sonetti di Petrarca hanno una caratteristica forma strofica chiara, sono composti da 14 versi, sono scritti in quartine e terzine e la loro dimensione del verso è di cinque versi giambici (Ferroni, 2021, 256-259). Nonostante all'epoca i temi principali di esaltazione fossero la religione e la filosofia, grazie all'enorme popolarità e all'innovativa non banalità della lirica d'amore come genere, le opere di Petrarca si diffusero rapidamente, portando alle masse nuovi standard linguistici, norme linguistiche e vocabolario.

FONTI

Wikipedia. *Francesco Petrarca* (n. d.).

https://it.wikipedia.org/wiki/Francesco_Petrarca

Wikipedia (uk). *Francesco Petrarca* (n. d.).

https://uk.wikipedia.org/wiki/Франческо_Петрарка

Ferroni, G. (2021). *Storia della letteratura italiana: dalle origini al Quattrocento*. Mondadori Education S.p.A.

РОЛЬ БОККАЧЧО У СТАНОВЛЕННІ ІТАЛІЙСЬКОЇ МОВИ

Альона БОВК

Київський національний лінгвістичний університет

Дослідження присвячене визначенню ролі італійського письменника епохи Відродження Джованні Боккаччо у становленні італійської мови.

Визначено, що історія формування італійської мови займає тривалі часові рамки, що охоплюють тисячоліття культурних, політичних та соціальних змін. Формування італійської мови розпочалося в давньому Римі і тривало через різні етапи від Середньовіччя до епохи Відродження та подальших періодів (*Saggi di lingua antica e moderna*).

При розгляді мовної ситуації в Італії середини – кінця XIV ст. визначено, що в XIV столітті тосканський діалект, завдяки своїй культурній та економічній вагомості, став основою для формування італійської літературної мови (Fiorilla, 2017). Винайдення друку у середині XV століття сприяло поширенню цього діалекту (*Saggi di lingua antica e moderna*).

Розглянуто творчість Боккаччо та подано її мовну характеристику. Визначено, що мова твору відображає не лише тему, але й соціальні умови та географічне походження героїв, тому вона включає діалектні слова, що походять з різних регіонів Італії або походять від латинської, грецької, французької, провансальської, коли історії встановлені в тих місцях; інші терміни характерні для торговельної діяльності, сільського господарства, права, церкви; нарешті, є велика кількість жартів, девізів і подвійних змістів, взятих з народної розмовної мови або створених самим Боккаччо (*Boccaccio Decameron*).

Зроблено висновки про вплив Боккаччо на розвиток італійської мови, адже саме Боккаччо став одним із перших, хто використав тосканський діалект у літературній мові та сприяв його утвердженню.

ЛІТЕРАТУРА

Boccaccio Decameron.pdf. (n.d.).

https://moodle2.units.it/pluginfile.php/333230/mod_resource/content/1/BOCCACCIO-DECAMERON.pdf

Fiorilla, M. (2017). *Nota al Testo di G. Boccaccio, Decameron, introduzione, note e Repertorio di Cose (e parole) del mondo di A. quondam, testo critico e nota al testo a cura di M. Fiorilla, schede introduttive e Notizia Biografica di G. Alfano, Milano, Bur-Rizzoli.*

[https://www.academia.edu/443/20157323/Nota al testo di G. BOCCACCIO De cameron Introduzione note e repertorio di Cose e parole del mondo di A. Quondam Testo critico e Nota al testo a cura di M. Fiorilla Schede introduttive e notizia biografica di G. Alfano Milano BUR-Rizzoli 2013](https://www.academia.edu/443/20157323/Nota_al_testo_di_G._BOCCACCIO_De_cameron_Introduzione_note_e_repertorio_di_Cose_e_parole_del_mondo_di_A._Quondam_Testo_critico_e_Nota_al_testo_a_cura_di_M._Fiorilla_Schede_introduttive_e_notizia_biografica_di_G._Alfano_Milano_BUR-Rizzoli_2013)

Saggi di lingua antica e moderna (n.d.).

<https://nencioni.sns.it/index.php?id=786>

IL RUOLO DI BOCCACCIO NELLA FORMAZIONE DELLA LINGUA ITALIANA

Alyona VOVK

Università Nazionale di Linguistica di Kyiv

Lo studio è dedicato a determinare il ruolo dello scrittore rinascimentale italiano Giovanni Boccaccio nella formazione della lingua italiana.

È stato stabilito che la storia della lingua italiana ha un lungo arco temporale, che copre millenni di cambiamenti culturali, politici e sociali. La formazione della lingua italiana è iniziata nell'antica Roma ed è proseguita attraverso varie fasi dal Medioevo al Rinascimento e oltre.

Questo articolo esamina la situazione linguistica in Italia tra la metà e la fine del XIV secolo e determina che nel XIV secolo il dialetto toscano, per la sua importanza culturale ed economica, divenne la base per la formazione della lingua letteraria italiana. L'invenzione della stampa a metà del XV secolo contribuì alla diffusione di questo dialetto.

L'articolo prende in esame le opere di Boccaccio e ne fornisce le caratteristiche linguistiche. Si determina che la lingua dell'opera riflette non solo il tema, ma anche le condizioni sociali e l'origine geografica dei personaggi, per cui comprende parole dialettali originarie di diverse regioni d'Italia o derivate dal latino, dal greco, dal francese, dal provenzale quando le storie sono

ambientate in quei luoghi; altri termini sono tipici del commercio, dell'agricoltura, della legge, della chiesa; infine, vi è un gran numero di battute, motti e doppi sensi tratti dalla lingua popolare parlata o creati dallo stesso Boccaccio (Boccaccio Decameron).

Le conclusioni che l'autore trae riguardano l'influenza di Boccaccio sullo sviluppo della lingua italiana, dal momento che Boccaccio è stato uno dei primi a utilizzare il dialetto toscano nella lingua letteraria e ha contribuito alla sua affermazione.

LETTERATURA

Boccaccio Decameron.pdf. (n.d.).

https://moodle2.units.it/pluginfile.php/333230/mod_resource/content/1/BOCCACCIO-DECAMERON.pdf

Fiorilla, M. (2017). *Nota al Testo di G. Boccaccio, Decameron, introduzione, note e Repertorio di Cose (e parole) del mondo di A. quondam, testo critico e nota al testo a cura di M. Fiorilla, schede introduttive e Notizia Biografica di G. Alfano, Milano, Bur-Rizzoli.*

[https://www.academia.edu/443/20157323/Nota al testo di G. BOCCACCIO Decameron Introduzione note e repertorio di Cose e parole del mondo di A. Quondam Testo critico e Nota al testo a cura di M. Fiorilla Schede introduttive e notizia biografica di G. Alfano Milano BUR-Rizzoli 2013](https://www.academia.edu/443/20157323/Nota_al_testo_di_G._BOCCACCIO_De_cameron_Introduzione_note_e_repertorio_di_Cose_e_parole_del_mondo_di_A._Quondam_Testo_critico_e_Nota_al_testo_a_cura_di_M._Fiorilla_Schede_introduttive_e_notizia_biografica_di_G._Alfano_Milano_BUR-Rizzoli_2013)

Saggi di lingua antica e moderna (n.d.).

<https://nencioni.sns.it/index.php?id=786>

ВИЗНАЧЕННЯ ТА ОСОБЛИВОСТІ КЛАСИФІКАЦІЇ АРХАЇЗМІВ ІТАЛІЙСЬКОЇ МОВИ

Катерина ВОЛКОВСЬКА

Київський національний лінгвістичний університет

Архаїзми – це слова або вирази, які з часом втратили свою актуальність у повсякденному мовленні, але зберігаються в мові як елементи, що відображають історичні, культурні чи мовні зміни. Вони можуть бути свідченням старовини, використовуватися для створення певного стилю або відтінку в мовленні, і зазвичай зустрічаються в літературних творах, історичних текстах та вивченні мови (Wikipedia – *Arcaismo* n.d.).

Архаїзми можуть мати різне походження: деякі з них успадковані з мов минулих епох, інші з'явилися як місцеві діалектні особливості певного регіону, а ще інші стали архаїзмами внаслідок втрати актуальності слів із плином часу та зміною умов життя суспільства (Wikipedia – *Arcaismo* n.d.).

Архаїзми відіграють велику роль у вивченні історичного розвитку мови. Аналізуючи ці застарілі слова та звороти, мовознавці можуть реконструювати вимовні норми минулого, граматичні форми, що вийшли з ужитку, а також зрозуміти культурні й соціальні процеси, які впливали на еволюцію мови на різних етапах її існування. Через це вони вважаються незамінними для збереження лінгвістичної спадщини та вивчення історії мови (Treccani – *Enciclopedia dell'Italiano*, n.d.).

Прикладом італійського архаїзму є термін “veglio”, який є застарілим варіантом слова “Vecchio”, що означає “старий” та використовувався для позначення людини похилого віку, підкреслюючи її мудрість та досвід. Ще одним прикладом є архаїзм “speme”, відповідником якого в сучасній італійській мові є “speranza”, що в перекладі означає “надія” та нагадує про важливість оптимізму та віри в краще майбутнє (Serianni, Luca 2002).

На мою думку, вивчення архаїзмів є ключем до пізнання історії та духовної спадщини народу в їх нерозривному зв'язку з розвитком мови. Навіть окремі архаїчні слова втілюють цінності та світобачення минулих поколінь.

ЛІТЕРАТУРА

Serianni, Luca (2002), *Italiano antico, italiano anticheggiante*, in *Id., Viaggiatori, musicisti, poeti. Saggi di storia della lingua italiana*, Milano, Garzanti, pp. 38-52.

Treccani(n.d.) *Enciclopedia dell'Italiano*

<http://www.treccani.it/enciclopedia/arcaismi>

Wikipedia (n.d.) *Arcaismo*.

<https://it.wikipedia.org/wiki/Arcaismo>

DEFINIZIONE E CARATTERISTICHE DELLA CLASSIFICAZIONE DEGLI ARCAISMI DELLA LINGUA ITALIANA

Kateryna VOLKOVSKA

Università Linguistica Nazionale di Kyiv

Gli arcaismi sono parole o espressioni, che nel corso del tempo hanno perso la loro rilevanza nel linguaggio quotidiano, ma che persistono nella lingua come elementi che riflettono cambiamenti storici, culturali o linguistici. Possono essere una prova dell'antichità, usati per creare un certo stile o tono nel discorso, e si trovano comunemente nelle opere letterarie, nei testi storici e nell'apprendimento delle lingue (Wikipedia – *Arcaismo* n.d.).

Gli arcaismi possono avere origini diverse: alcuni sono ereditati da lingue di epoche passate, altri sono apparsi come caratteristiche dialettali locali di una particolare regione, altri ancora sono diventati arcaismi in seguito alla perdita di rilevanza delle parole nel tempo e ai cambiamenti delle condizioni di vita della società (Wikipedia – *Arcaismo* n.d.).

Gli arcaismi svolgono un ruolo importante nello studio dello sviluppo storico di una lingua. Analizzando queste parole e frasi obsolete, i linguisti possono ricostruire le norme di pronuncia del passato, le forme grammaticali cadute in disuso e comprendere i processi culturali e sociali che hanno influenzato l'evoluzione di una lingua nelle diverse fasi della sua esistenza. Per questo motivo, sono considerati indispensabili per la conservazione del patrimonio linguistico e per lo studio della storia della lingua (Treccani – *Enciclopedia dell'Italiano*, n.d.).

Un esempio di arcaismo italiano è il termine “veglio”, che è una versione obsoleta della parola “vecchio”, che significa “vecchio” ed era usato per indicare una persona anziana, sottolineandone la saggezza e l'esperienza. Un altro esempio è la parola arcaica “speme”, che nell'italiano moderno equivale a “speranza” e ricorda l'importanza dell'ottimismo e della fiducia in un futuro migliore (Serianni, Luca 2002).

A mio avviso, lo studio degli arcaismi è la chiave per comprendere la storia e l'eredità spirituale del popolo, in un legame inestricabile con lo sviluppo della lingua. Anche le singole parole arcaiche incarnano i valori e la visione del mondo delle generazioni passate.

FONTI

Serianni, Luca (2002), *Italiano antico, italiano anticheggiante, in Id., Viaggiatori, musicisti, poeti. Saggi di storia della lingua italiana*, Milano, Garzanti, 38-52.

Treccani(n.d.) *Enciclopedia dell'Italiano*

<http://www.treccani.it/enciclopedia/arcaismi>

Wikipedia (n.d.). *Arcaismo*.

<https://it.wikipedia.org/wiki/Arcaismo>

ХАРАКТЕРИСТИКА, КЛАСИФІКАЦІЯ ТА ТЕКСТУАЛІЗАЦІЯ СИНОНІМІЧНИХ / АНТОНІМІЧНИХ / ПАРОНІМІЧНИХ ЛЕКСИЧНИХ ОДИНИЦЬ

Катерина ГОРБАТИХ

Київський національний лінгвістичний університет

Проблема різноманітності та варіативності лексичних одиниць у мові відображає актуальність досліджень у сучасній філологічній науці. Синоніми, антоніми та пароніми є ключовими концептами у вивченні лексикології.

У роботі досліджуються характеристики цих лексичних явищ, їх класифікація та методи їх текстуалізації. Використовуються теоретичні концепції для аналізу різних типів антонімічних пар, а також наводяться практичні приклади з дослідження паронімів, наприклад, складнощі їх виділення у тексті в людей з дислексією.

Просувається нова парадигма розуміння перекладацької еквівалентності. Праці Гауера та Кондрака дають змогу вивести формули близьких синонімів та багатозначності (Hauer, B., & Kondrak, G., 2020).

Розглянуто тезу про те, що всі логічні істини є аналітичними, однак не всі аналітичні істини є логічними істинами завдяки висловам: “*Nessun uomo non sposato è sposato*” та “*Nessuno scapolo si sposa*” (Encyclopedia of Philosophy).

ЛІТЕРАТУРА

Hauer, B., & Kondrak, G. (2020). *Synonymy = translational equivalence*. arXiv (Cornell University).

<https://doi.org/10.48550/arxiv.2004.13886>

“Synonymity” *Encyclopedia of Philosophy*. (n.d.).

<https://www.encyclopedia.com/humanities/encyclopedias-almanacs-transcripts-and-maps/synonymity>

CARATTERIZZAZIONE, CLASSIFICAZIONE E TESTUALIZZAZIONE DI UNITÀ LESSICALI SINONIMICHE / ANTONIMICHE / PARONIMICHE

Kateryna HORBATYKH

Università Linguistica Nazionale di Kyiv

Il problema della diversità e della variabilità delle unità lessicali nella lingua riflette la rilevanza della ricerca nella scienza filologica moderna. Sinonimi, antonimi e paronimi sono concetti chiave nello studio della lessicologia.

La ricerca analizza le caratteristiche di questi fenomeni lessicali, la loro classificazione e i metodi di testualizzazione. Si utilizzano concetti teorici per analizzare diversi tipi di coppie antonimiche e si forniscono esempi pratici dallo studio dei paronimi, come la difficoltà di identificarli in un testo per le persone affette da dislessia.

Viene promosso un nuovo paradigma per la comprensione dell'equivalenza traduttiva. I lavori di Hauer e Kondrak ci permettono di ricavare formule per i plesinonimi e la polisemia (Hauer, B., & Kondrak, G., 2020).

Si considera la tesi secondo cui tutte le verità logiche sono analitiche, ma non tutte le verità analitiche sono verità logiche come nelle seguenti espressioni: "Nessun uomo non sposato è sposato" e "Nessuno scapolo si sposa" (Encyclopedia of Philosophy).

FONTI

Hauer, B., & Kondrak, G. (2020). *Synonymy = translational equivalence*. arXiv (Cornell University).

<https://doi.org/10.48550/arxiv.2004.13886>

"Synonymity" *Encyclopedia of Philosophy* (n.d.).

<https://www.encyclopedia.com/humanities/encyclopedias-almanacs-transcripts-and-maps/synonymity>

ФУНКЦІЇ І ЛЕКСИКО-СЕМАНТИЧНІ ГРУПИ АРХАЇЗМІВ ТА ІСТОРИЗМІВ У СУЧАСНІЙ ІТАЛІЙСЬКІЙ МОВІ

Мар'яна ГУШУЛ

Київський національний лінгвістичний університет

Дослідження архаїзмів у сучасній італійській літературній мові беззаперечно має спиратися на огляд історичних змін словникового складу мови та їх причин, опис пасивної лексики як невід'ємного компоненту словникового складу сучасної італійської літературної мови та враховувати різні підходи дослідників до вивчення понять *архаїзми* та *історизми*. Визначення лексико-семантичних груп архаїзмів, їхня класифікація та опис характерних особливостей залежить від функцій архаїзмів в сучасній італійській мові та ролі у мовленні, зокрема від особливостей використання архаїзмів як типової складової сучасної італійської мовної традиції.

За результатами проведеного дослідження було зроблено висновок, що найчисленнішою групою у сучасній італійській є власне лексичні архаїзми, визначено перспективи їх подальшого дослідження й систематизації. Було доведено, що застарілі слова знаходять широке застосування в історичній літературі, у художніх творах, присвячених опису минулого країни та народу, передовсім як засіб відтворення колориту відповідної історичної доби та надання тексту достовірності.

ЛІТЕРАТУРА

Гайдученко, Г. (2009). Історизми та архаїзми як основні виражальні засоби історичної стилізації. *Науковий вісник Херсонського державного університету: Серія "Лінгвістика"*, 22, 65-68.

Історичні зміни в італійській мові (б.д.).

<https://inyaz.bobrodobro.ru/12631>

FUNZIONI E GRUPPI LESSICO-SEMANTICI DEGLI ARCAISMI E DEGLI STORICISMI NELLA LINGUA ITALIANA MODERNA

Maryana GUSHUL

Università Linguistica Nazionale di Kyiv

Lo studio degli arcaismi nella lingua letteraria italiana moderna deve senza dubbio basarsi su una panoramica dei cambiamenti storici nel vocabolario della lingua e sulle loro cause, una descrizione del vocabolario passivo come componente integrante del vocabolario della lingua letteraria italiana moderna, e tenere conto dei diversi approcci dei ricercatori allo studio dei concetti di arcaismo e storicismo. La definizione dei gruppi lessico-semantici di arcaismi, la loro classificazione e descrizione dei tratti caratteristici dipende dalle funzioni degli arcaismi nella lingua italiana moderna e dal loro ruolo nel discorso, in particolare dalle peculiarità dell'uso degli arcaismi come componente tipica dell'arcaismo tradizione della lingua italiana moderna.

Sulla base dei risultati dello studio, si è concluso che gli arcaismi lessicali sono il gruppo più numeroso dell'italiano moderno e sono state individuate le prospettive per una loro ulteriore ricerca e sistematizzazione. È stato dimostrato che le parole obsolete sono ampiamente utilizzate nella letteratura storica, nelle opere di narrativa dedicate alla descrizione del passato di un Paese e di un popolo, soprattutto come mezzo per ricreare il carattere del periodo storico di riferimento e rendere il testo autentico.

FONTI

Hayduchenko, H. (2009). Istoryzmy ta arkhayizmy yak osnovni vyrazhal'ni zasoby istorychnoyi stylizatsiyi. *Naukovyy visnyk Khersons'koho derzhavnoho universytetu: Seriya "Linhvistyka"*, 22, 65-68.

Istorychni zminy v italiys'kiy movi (n.d).

<https://inyaz.bobrodobro.ru/12631>

ОСОБЛИВОСТІ ВЖИВАННЯ ЛЕКСИЧНИХ ЗАПОЗИЧЕНЬ У ПУБЛІЦИСТИЧНОМУ ІТАЛОМОВНОМУ ТЕКСТІ

Марія ДИМАРЧУК

Київський національний лінгвістичний університет

В епоху глобалізації запозичення з інших мов стали невід'ємною частиною публіцистичного стилю будь-якої мови. Італійська мова не є винятком. Жодна мова не є ізольованою, адже протягом століть народи спілкуються, торгують, воюють, мігрують, обмінюючись не лише товарами, але й знаннями, звичаями та, звісно, словами.

Найчастіше запозичення походять з англійської мови, що пов'язано з домінуючим впливом англословної культури у світі. Іншими поширеними джерелами запозичень є французька, іспанська та німецька мови.

Запозичення використовуються у публіцистичному тексті для визначення нових понять і явищ ("globalizzazione", "hacker") та збагачення словникового запасу, що робить мову більш гнучкою і виразною. Іноді вживання таких слів може бути аргументоване для створення певного стилістичного ефекту, наприклад, для підкреслення емоційності або науковості тексту.

Публіцистичний стиль характеризується масовим використанням запозичень і на це є декілька причин: економія мовних засобів, лаконічність викладення думок при інформативній насиченості; відбір мовних засобів з урахуванням їх зрозумілості для читачів; змішання рис публіцистичного стилю із науковим, офіційно-діловим, літературно-художнім, розмовним, обумовлене різноманіттям тематики та жанрів (Гончаренко, 2010).

Деякі слова-запозичення у текстах допомагають читачам краще збагнути суть справи, викликати почуття довіри, оскільки у зв'язку з їх широкою вживаністю ці інновації відомі більшому колу читачів. Інші, навпаки, не завжди зрозумілі носіям мови, і тому існує потреба у подальшому поясненні їх автором; індекс володіння англійською мовою показав, що італійців зі знаннями англійської мови на хорошому рівні лише 34%, а це означає, що ефективність комунікації замість покращення

знижується (EF EPI. EF English Proficiency Index, n.d.). Надмірне вживання англіцизмів є невиправданим.

ЛІТЕРАТУРА

EF EPI. *EF English Proficiency Index* (n.d.).

<https://www.ef.com/wwen/epi/>

Гончаренко, Л. (2010). Функціональний аспект запозичень. *Актуальні проблеми слов'янської філології*, 4(XXIII), 294.

<http://dspace.nbuv.gov.ua/bitstream/handle/123456789/38543/38-Goncharenko.pdf?sequence=1>

PECULIARITÀ DELL'USO DEI PRESTITI LESSICALI NEL TESTO GIORNALISTICO IN LINGUA ITALIANA

Mariia DYMARCHUK

Università Nazionale di Linguistica di Kiyo

Nell'era della globalizzazione, i prestiti da altre lingue sono diventati parte integrante dello stile giornalistico di qualsiasi lingua. L'italiano non fa eccezione. Nessuna lingua è isolata, perché per secoli i popoli hanno comunicato, commerciato, combattuto, migrato, scambiandosi non solo merci ma anche conoscenze, costumi e, naturalmente, parole.

Il più delle volte i prestiti provengono dalla lingua inglese, a causa dell'influenza dominante della cultura anglofona nel mondo. Altre fonti comuni di prestiti sono il francese, lo spagnolo e il tedesco.

I prestiti vengono utilizzati nei testi giornalistici e di giornale per definire nuovi concetti e fenomeni ("globalizzazione", "hacker") e arricchire il vocabolario, rendendo la lingua più flessibile ed espressiva. A volte l'uso di queste parole può essere giustificato per creare un certo effetto stilistico, ad esempio per enfatizzare l'emotività o la natura scientifica del testo.

Lo stile giornalistico e dei quotidiani è caratterizzato dall'uso massiccio di prestiti, e le ragioni sono molteplici: economia del linguaggio, concisione della presentazione dei pensieri con saturazione informativa; selezione degli strumenti linguistici in base alla loro comprensibilità per i lettori; mescolanza di caratteristiche dello stile giornalistico con quello scientifico, commerciale

ufficiale, letterario e artistico, colloquiale, a causa della varietà di argomenti e generi (Гончаренко, 2010).

Alcune parole prese in prestito nei testi aiutano i lettori a comprendere meglio l'essenza dell'argomento e ispirano un senso di fiducia, poiché grazie al loro uso diffuso, queste innovazioni sono note a una più ampia gamma di lettori. Altre, al contrario, non sono sempre chiare per i madrelingua e richiedono quindi ulteriori spiegazioni da parte dell'autore; l'English Language Proficiency Index ha mostrato che solo il 34% degli italiani ha una buona conoscenza dell'inglese, il che significa che l'efficacia della comunicazione sta diminuendo invece di migliorare (EF EPI. EF English Proficiency Index, n.d.). L'uso eccessivo di anglicismi è ingiustificato.

LETTERATURA

EF EPI. EF English Proficiency Index (n.d.).

<https://www.ef.com/wwen/epi/>

Honcharenko, L. (2010). Funktsional'nyy aspekt zapozychen'. *Aktual'ni problemy slov"yans'koyi filolohiyi*, 4(XXIII), 294.

<http://dspace.nbuv.gov.ua/bitstream/handle/123456789/38543/38-Goncharenko.pdf?sequence=1>

ЯВИЩЕ НЕОЛОГІЇ: ШЛЯХИ УТВОРЕННЯ ТА КЛАСИФІКАЦІЯ НЕОЛОГІЗМІВ

Марія ІВАНОВА

Київський національний лінгвістичний університет

“Неологізм (від грец. νέος – молодий, новий і λογισμός – судження, вислів) – це новостворений термін, авторське слово або фраза, що перебуває в процесі входження в загальне використання і ще не включена до державної та загальноживаної мови. Це категорія історично змінна, один з розрядів пасивного словника, тобто це одиниці, які ще не встигли увійти до активного слововжитку (Туровська & Василькова, 2008). Поява неологізмів зумовлена потребами часу, науковими відкриттями, змінами суспільних відносин, еволюцією культури, лексичними запозиченнями. Крім загальноживаних неологізмів, відомі також індивідуальні, авторські, творцями яких, стають письменники. «Отже, новоутворені слова мають

сприйматися як звичайне мовне явище — вони є невід’ємною об’єктивною частиною мовної культури, а їхній правильний переклад іншими мовами є важливим завданням» (Пампура, Мелешко & Смоляр, 2017, с. 172). Вивчення неологізмів дає можливість виявити зміни та тенденції в подальшому розвитку словотворчої системи тієї чи іншої мови, а також виявити розвиток світосприйняття людства, зміну стереотипів, цінностей та культурно значущої інформації. Всі мови гнучкі та відкриті до змін, а неологізми є результатом цієї еволюції. Перші поняття неологізмів італійській мові були задокументовані в 1734 році. Після багатьох коливань в розвитку італійської мови у 20-му столітті було створено *Dizionario moderno* (1905 р.) романським письменником А. Панціні та за допомогою відомого італійського філолога Б. Мільйоріні було опубліковано перше видання (Adamo & Della Valle, 2019, с. 14).

Отже, неологізми демонструють собою не лише зміни в мові, а й еволюцію суспільства та його світобачення, а їх вивчення дозволяє нам краще зрозуміти ці процеси та динаміку мовної культури.

ЛІТЕРАТУРА

- Пампура С. Ю., Мелешко Н. В. & Смоляр А. О. (2017). До проблеми перекладу англomовних неологізмів на українську мову в пресі. *Перспективні напрямки сучасної науки та освіти : матеріали Всеукраїнської науково-практичної конференції викладачів і студентів Донбаського державного педагогічного університету, учителів та учнів загальноосвітніх закладів (м. Слов’янськ, 17–19 травня 2017 р.)*. Слов’янськ : ДДПУ. 9(1).С 169-172.
- Туровська, Л. В., & Василькова, Л. М. (2008). *Нові слова та значення: словник*. Довіра.
- Adamo, G., & Della Valle, V. (2019). *Osservatorio neologico della lingua italiana "Lessico e parole nuove dell'italiano"*. ILIESI.

IL FENOMENO DELLA NEOLOGIA: MODALITÀ DI FORMAZIONE E CLASSIFICAZIONE DEI NEOLOGISMI

Mariia IVANOVA

Università linguistico nazionale di Kyiv

“Il neologismo (dal greco νέος - giovane, nuovo e λογισμός - giudizio, detto) è un termine di nuova creazione, una parola o una frase dell'autore che

sta per entrare nell'uso generale e non è stato ancora incluso nella lingua nazionale e comunemente usata. Si tratta di una categoria storicamente variabile, una delle categorie del dizionario passivo, cioè si tratta di unità che non sono ancora entrate nel vocabolario attivo (Turovska & Vasylykova, 2008). La comparsa dei neologismi è dovuta alle esigenze del tempo, alle scoperte scientifiche, ai cambiamenti nelle relazioni sociali, all'evoluzione della cultura e ai prestiti lessicali. Oltre ai neologismi comunemente usati, sono conosciuti anche quelli individuali, d'autore, i cui creatori sono scrittori. Pertanto, le parole appena formate dovrebbero essere percepite come un normale fenomeno linguistico: sono parte integrante e oggettiva della cultura linguistica e la loro corretta traduzione in altre lingue è un compito importante (Pampura, Meleshko e Smolyar, 2017, c. 172). Lo studio dei neologismi consente di identificare cambiamenti e tendenze nell'ulteriore sviluppo del sistema di formazione delle parole di una particolare lingua, nonché di identificare lo sviluppo della visione del mondo dell'umanità, il cambiamento di stereotipi, valori e culturalmente informazioni significative. Tutte le lingue sono flessibili e aperte al cambiamento, e i neologismi sono il risultato di questa evoluzione. I primi concetti di neologismi nella lingua italiana furono documentati nel 1734. Dopo molte oscillazioni nello sviluppo della lingua italiana nel XX secolo, lo scrittore romanzino A. Panzini creò il Dizionario moderno (1905) e con l'aiuto del famoso filologo italiano B. Migliorini fu pubblicata la prima edizione (Adamo & Della Valle, 2019, p. 14).

Quindi, i neologismi dimostrano non solo i cambiamenti nella lingua, ma anche l'evoluzione della società e della sua visione del mondo, e il loro studio ci permette di comprendere meglio questi processi e le dinamiche della cultura linguistica.

FONTI

- Pampura S. Yu., Meleshko N. V. e Smolyar A. O. (2017). Al problema della traduzione dei neologismi dalla lingua inglese in ucraino sulla stampa. *Direzioni future della scienza moderna e dell'educazione: materiali della conferenza scientifica e pratica tutta ucraina di insegnanti e studenti dell'Università pedagogica statale del Donbas, insegnanti e studenti delle scuole secondarie (Slovjansk, 17–19 maggio 2017)*. Sloviansk: DDP. 9(1) P. 169-172.
- Turovska, L. V., & Vasylykova, L. M. (2008). *Nuove parole e significati: dizionario*. Dovira.

Adamo, G., & Della Valle, V. (2019). Osservatorio neologico della lingua italiana "Lessico e parole nuove dell'italiano". ILIESI.

ПОЛІСЕМІЯ І МОНОСЕМІЯ В ІТАЛІЙСЬКІЙ МОВІ: ПРИЧИНИ І СПОСОБИ УТВОРЕННЯ БАГАТОЗНАЧНОСТІ

Вікторія КЕЙБІС

Київський національний лінгвістичний університет

Поняття полісемії пов'язується з наявністю в одного і того ж слова кількох, іноді навіть протилежних, значень, а моносемія, відповідно, це існування у лексичної одиниці одного значення. Лексична багатозначність може бути лексичною і граматичною, відмінності між ними полягають у тому, чи стосуються різні значення слова (лексична полісемія) чи різних граматичних форм слова (граматична полісемія).

У лексико-семантичному аспекті з'ясовано, що найбільш багатозначними словами в італійській мові є дієслова та іменники. Прикметники також виявляють значну варіативність значень. Найбільший потенціал багатозначності виявляють знаменні, споконвічні, морфологічно прості, частотні, стилістично нейтральні слова. Серед причин виникнення полісемії в італійській мові основними є екстралінгвістичні (міжнародні контакти, поява нових предметів вжитку тощо) та лінгвістичні (метафоризація).

Підсумовано, що у процесі розвитку мови слово може набувати нового значення або звужувати наявні значення. Розширення чи звуження змістової частини слова зумовлено зміною зв'язку внутрішнього значення одного зі слів і є наслідком семантичних трансформацій словникового складу. Велику роль відіграє і мовна ситуація, в яку потрапляє слово, контекстне оточення.

ЛІТЕРАТУРА

Casadei, Federica (2014). La polisemia nel vocabolario di base dell'Italiano. *Lingue Linguaggi*, 12, 35-52.

<https://www.researchgate.net/publication/307749841> La polisemia nel vocabolario di base dell'Italiano

Tiberi di Melissa e Fulvio Mazzocchi (2007). La gestione della polisemianei thesauri: il caso dei terminifilosofici. *Bollettino AIB*, 47 (1-2), 93-107.

<https://bollettino.aib.it/article/view/5207/4974>

Vocabolario Treccani (n.d.).

https://www.treccani.it/enciclopedia/elenco-opere/Vocabolario_on_line/

POLISEMIA E MONOSEMIA NELLA LINGUA ITALIANA: CAUSE E MODALITÀ DELLA FORMAZIONE DELLA POLISEMIA

Viktoriiia KEIBIS

Università Nazionale di Linguistica di Kyiv

Il concetto di polisemia è associato alla presenza di più significati, a volte anche opposti, nella stessa parola, e la monosemia, rispettivamente, è l'esistenza di un significato in un'unità lessicale. La polisemia lessicale può essere lessicale e grammaticale, la differenza tra loro è se si riferiscono a diversi significati della parola (polisemia lessicale) o a diverse forme grammaticali della parola (polisemia grammaticale).

Sotto l'aspetto lessicale-semantico si è riscontrato che le parole più ambigue nella lingua italiana sono verbi e sostantivi. Gli aggettivi mostrano anche una significativa variabilità di significato. Le parole significative, primordiali, morfologicamente semplici, frequenti, stilisticamente neutre mostrano il maggior potenziale di polisemia. Tra le ragioni della polisemia nella lingua italiana, le principali sono quelle extralinguistiche (contatti internazionali, comparsa di nuovi oggetti d'uso, ecc.) e linguistiche (metaforizzazione)..

In sintesi, nel processo di sviluppo della lingua, una parola può acquisire un nuovo significato o restringere i significati esistenti. L'espansione o il restringimento del significato di una parola è causato da un cambiamento nella relazione del significato interno di una delle parole ed è una conseguenza delle trasformazioni semantiche del vocabolario. Anche la situazione linguistica in cui la parola viene usata e l'ambiente contestuale giocano un ruolo importante.

RIFERIMENTI

Casadei, Federica (2014). La polisemia nel vocabolario di base dell'Italiano. *Lingue e Linguaggi*, 12, 35-52.

https://www.researchgate.net/publication/307749841_La_polisemia_nel_vocabolario_di_base_dell'Italiano

Tiberi di Melissa e Fulvio Mazzocchi (2007). La gestione della polisemiane dei thesauri: il caso dei terminifilosofici. *Bollettino AIB*, 47 (1-2), 93-107.

<https://bollettino.aib.it/article/view/5207/4974>

Vocabolario Treccani (n.d.).

https://www.treccani.it/enciclopedia/elenco-opere/Vocabolario_on_line/

ІТАЛІЙСЬКІ ВИГУКИ: СЕМАНТИКА І ПРАГМАТИКА

Софія ЛИЛИК

Київський національний лінгвістичний університет

Вигуки (від лат. *exclamatio -onis*) - це одиниці різного виду та протяжності (синтагми, речення та фрагменти речень), які виконують функцію безпосереднього вираження почуттів чи емоцій мовця (радість, горе, гнів, здивування, презирство тощо) або сигналізують про мовленнєвий акт (наказ, молитва, побажання, погроза тощо) (Треccані).

Вигуки ніколи не змінюються і тому належать до незмінних частин мови, після них зазвичай ставиться знак оклику.

Вони бувають різних видів: власне вигуки “*Ah – Ah!*”, “*Beh – означає “і що з того?”*”, вторинні (складені) вигуки “*Basta! – Годи!*”, “*Via! – Геть звідси!*”, фрази-вигуки “*Mamma mia! – О Боже!*”, “*Per amor di cielo!*” – “*Заради всього святого!*” та звуконаслідування “*Tic-tac – тик-так*”, “*Miao! – Няв!*” (Primalezione.com, б.д.).

Єдиний момент, якого варто остерігатися, – це неправильні вигуки. У такому випадку слід перевірити, чи це прикметник, чи вигук (Linguaeagrammatica.com, n.d.).

ЛІТЕРАТУРА

Treccani.it (n.d.). *Esclamative, formule*

[https://www.treccani.it/enciclopedia/formule-esclamative_\(Enciclopedia-dell'Italiano\)/](https://www.treccani.it/enciclopedia/formule-esclamative_(Enciclopedia-dell'Italiano)/)

Primalezione.com (б.д.). *Вигуки в італійській мові: нічого собі!*

<https://primalezione.com/urok-54-viguki-v-italiyskiy-movi-nichogo-sobi/>

Linguaeagrammatica.com (n.d.). *ESCLAMAZIONI E INTERIEZIONI - COSA SONO*

<https://linguaeagrammatica.com/esclamazioni-e-interiezioni-cosa-sono>

ESCLAMAZIONE ITALIANE: SEMANTICA E PRAGMATICA

Sofia LYLYK

Università Linguistica Nazionale di Kyiv

Le *esclamative* (dal lat. *exclamatio -onis*) sono unità di varia natura ed estensione (sintagmi, frasi e frammenti di frase) accomunate dalla funzione di esprimere in modo diretto sentimenti o emozioni del parlante (gioia, dolore, rabbia, sorpresa, sdegno, ecc.) o di segnalare un atto linguistico (ordine, preghiera, augurio, minaccia, ecc.) (Treccani).

Le esclamazioni non cambiano mai e per questo rientrano nelle parti invariabili del discorso, di solito seguite dal punto esclamativo.

Ne esistono di diversi tipi: esclamazioni proprie “*Ah!*”, “*Beh!*”, esclamazioni improprie “*Basta!*”, “*Via!*”, locuzioni esclamative “*Mamma mia!*”, “*Per amor di cielo!*” e fonosimboli “*Tic-tac*”, “*Miao!*”.

L’unico punto a cui fare attenzione è un’esclamazione impropria. In quel caso, bisogna verificare se si tratta di un aggettivo, oppure se è un’esclamazione (Linguaeagrammatica.com, n.d.).

LETTERATURA

Treccani.it (n.d.). *Esclamative, formule*

[https://www.treccani.it/enciclopedia/formule-esclamative_\(Enciclopedia-dell%27Italiano\)/](https://www.treccani.it/enciclopedia/formule-esclamative_(Enciclopedia-dell%27Italiano)/)

Primalezione.com (б.д.). *Вижуки в італійській мові: нічого собі!*

<https://primalezione.com/urok-54-viguki-v-italiyskiy-movi-nichogo-sobi/>

Linguaeagrammatica.com (n.d.). *ESCLAMAZIONI E INTERIEZIONI - COSA SONO*

<https://linguaeagrammatica.com/esclamazioni-e-interiezioni-cosa-sono>

ЛЕКСИЧНИЙ АСПЕКТ ТОСКАНСЬКОГО ДІАЛЕКТУ У ХУДОЖНІХ ТЕКСТАХ XIV СТОЛІТТЯ

Анастасія ЛИТВИНЕНКО

Київський національний лінгвістичний університет

У XIV столітті тосканський діалект зробив значний вклад у формування сучасної італійської мови. В цей час все частіше люди почали надавати перевагу народній, а точніше тосканській мові над латиною. Проте, у своєму розвитку діалект менш за інші відійшов від латинської мови. Діалект – це різновид мови, проте може мати різне значення, залежно від контексту (Wikipedia, б.д.).

Також в цей значний у розвитку період видатні поети та літератори внесли свій важливий внесок. Такі як Данте Аліг'єрі, який своїм творчим поглядом значно вплинув на формування літературної мови XIV століття. Також творчість Джованні Бокаччо, чії роботи, до прикладу, “Il Decamerone” стали важливим внеском у розвиток італійської мови та літератури (jak.koshachek, б.д.).

Результати дослідження можуть бути корисні для розуміння історії та етимології італійської мови, а також для подальших лінгвістичних досліджень у галузі літературознавства.

Невелика різниця між італійською мовою та місцевими різновидами призводить до того, що в мовній свідомості тосканців відкидається саме поняття діалекту і надається перевага терміну “народна мова”.

У лексиці, наприклад, такі слова, як *gota*, *al tocco*, *desinare* не збігаються з відповідними виразами стандартної італійської мови (*guancia*, *all'una*, *pranzare*), але мають літературну традицію, можуть з'являтися в письмових текстах для створення більш розмовного тону, і, тим не менш, освічені мовці намагаються уникати їх в офіційному контексті. (Treccani). Тосканський діалект XIV століття суттєво вплинув на становлення італійської мови, стаючи основою народної мови порівняно з латиною.

ЛІТЕРАТУРА

Jak.koshachek.com (б.д.). *Історія італійської мови, ряд періодів.*

<https://jak.koshachek.com/articles/istorija-italijskoi-movi-rjad-periodiv.html>
Treccani (2011). *Dialetti Toscani Enciclopedia dell'Italiano.*

[https://www.treccani.it/enciclopedia/dialetti-toscani_\(Enciclopedia-dell'Italiano\)/](https://www.treccani.it/enciclopedia/dialetti-toscani_(Enciclopedia-dell'Italiano)/)
Wikipedia (б.д.). *Тосканський діалект*.
<https://it.m.wikipedia.org/wiki/Dialetto>

L'ASPETTO LESSICALE DEL DIALETTO TOSCANO NEI TESTI ARTISTICI DEL TRECENTO

Anastasiia LYTVYENKO

Università nazionale di linguistica di Kyiv

Nel XIV secolo, il dialetto toscano ha contribuito in modo significativo alla formazione della lingua italiana moderna. In quel periodo, la gente cominciò sempre più a preferire il volgare, o meglio il toscano, al latino. Tuttavia, nel suo sviluppo, il dialetto si è discostato dal latino meno di altri. Il dialetto è un tipo di lingua, ma può avere significati diversi a seconda del contesto. (Wikipedia - Dialetto).

Inoltre, durante questo significativo periodo di sviluppo, poeti e scrittori di spicco hanno dato importanti contributi. Come Dante Alighieri, che con la sua visione creativa influenzò in modo significativo la formazione della lingua letteraria del XIV secolo. Inoltre, il lavoro di Giovanni Boccaccio, le cui opere, come ad esempio "Il Decamerone", sono diventate un importante contributo allo sviluppo della lingua e della letteratura italiana. (jak.koshachek).

I risultati dello studio possono essere utili per comprendere la storia e l'etimologia della lingua italiana, nonché per ulteriori ricerche linguistiche nel campo degli studi letterari.

La piccola differenza tra la lingua italiana e le varietà locali fa sì che nella coscienza linguistica dei toscani si rifiuti il concetto stesso di dialetto e si preferisca il termine "vernacolo".

Nel vocabolario, ad esempio, parole come *gota*, *al tocco*, *desinare* non coincidono con le corrispondenti espressioni dell'italiano standard (*guancia*, *all'una*, *pranzare*), ma hanno una tradizione letteraria, possono comparire in testi scritti per creare un tono più colloquiale, eppure i parlanti colti cercano di evitarli nei contesti formali. (Treccani). Il dialetto toscano del XIV secolo ha avuto un impatto significativo sulla formazione della lingua italiana, diventando la base del volgare rispetto al latino.

LETTERATURA

Jak.koshachek.com (n.d.). *Istoriya italiys'koyi movy, ryad periodiv*.

<https://jak.koshachek.com/articles/istorija-italijskoi-movi-rjad-periodiv.html>

Treccani (2011). *Dialetti Toscani Enciclopedia dell'Italiano*.

[https://www.treccani.it/enciclopedia/dialetti-toscani_\(Enciclopedia-dell'Italiano\)/](https://www.treccani.it/enciclopedia/dialetti-toscani_(Enciclopedia-dell'Italiano)/)

Wikipedia (n.d.). *Toskans'kyu dialekt*.

<https://it.m.wikipedia.org/wiki/Dialetto>

РОЗВИТОК ДІАЛЕКТІВ В ІТАЛІЙСЬКІЙ МОВІ У СИНХРОНІЇ ТА ДІАХРОНІЇ

Катерина ЛИТВИНЕНКО

Київський національний лінгвістичний університет

Італійська мова має кілька діалектів, які відрізняються за акцентами, лексикою та граматиною в залежності від регіону. Найвідоміші з них це тосканський, сицилійський, неаполітанський, ломбардський та венето.

Розвиток діалектів дуже багатогранний в будь якій мові, вивчення їх прогресування є одним з головних аспектів для лінгвіста, характерні відмінності в лексиці та діалектах в різних регіонах, як у сучасному, так і в історичному контексті.

Італія як країна з різноманітною мовною спадщиною, де розмаїття діалектів зберігається й на сучасний момент. Спостерігається еволюція ставлення до діалектів від періоду їх придушення до визнання їхнього впливу та важливості. Деякі з цих діалектів відіграють значну роль у формуванні сучасної італійської мови, що свідчить про складність та різносторонність її еволюції з плином часу. (Benedict Bueno. Quaderns d'Italia).

Узагальнені дані з останніх років свідчать про значний інтерес науковців і громадськості до історії італійської мови, що виражається у популярності підручників, присвячених цій темі.

Опубліковані праці, такі як ті від UTET, del Mulino o della Einaud, відображають широкий спектр підходів до вивчення мови та діалектів, включаючи зв'язок між мовою та діалектом, орфографічні питання, дебати про мовні норми та інше.

Ці видання також відзначають важливість вивчення сучасної ситуації італійської мови, зокрема популярної розмовної та писемної мови, яка

набуває значної популярності та впливу на різних рівнях комунікації, від розмовного до офіційного. (Scholar. 1998.).

Вивчення цієї теми, залишатиметься захопливою і важливою для майбутніх лінгвістів. Це обумовлено тим, що її дослідження охоплює різноманітні аспекти.

ЛІТЕРАТУРА

Benedict Buono (1998). L'insegnamento dell'italiano fra diacronia e sincronia. *Quaderns d'Italia* 3, 73-81.

SVILUPPO DEI DIALETTI IN ITALIANO IN SINCRONIA E DIACRONIA

Kateryna LYTVYNENKO

Università Nazionale di Linguistica di Kyiv

L'italiano ha diversi dialetti che si differenziano per accenti, vocabolario e grammatica a seconda della regione. I più famosi sono il toscano, il siciliano, il napoletano, il lombardo e il veneto.

Lo sviluppo dei dialetti è molto sfaccettato in qualsiasi lingua, lo studio della loro progressione è uno degli aspetti principali per un linguista, caratterizzato da differenze nel vocabolario e nei dialetti in diverse regioni, sia nel contesto moderno che storico.

L'Italia è un Paese con un patrimonio linguistico variegato, dove la diversità dei dialetti è presente ancora oggi. C'è stata un'evoluzione nell'atteggiamento verso i dialetti, da un periodo di soppressione a un riconoscimento della loro influenza e importanza. Alcuni di questi dialetti svolgono un ruolo significativo nella formazione della lingua italiana moderna, il che dimostra la complessità e la diversità della sua evoluzione nel tempo. (Benedict Buono. *Quaderns d'Italia*).

I dati generalizzati degli ultimi anni mostrano un notevole interesse degli studiosi e del pubblico per la storia della lingua italiana, che si riflette nella popolarità dei libri di testo su questo argomento.

Le opere pubblicate, come quelle della UTET, del Mulino o della Einaud, riflettono un'ampia gamma di approcci allo studio della lingua e dei dialetti, tra

cui il rapporto tra lingua e dialetto, le questioni ortografiche, i dibattiti sulle norme linguistiche e altro ancora.

Queste pubblicazioni sottolineano anche l'importanza di studiare la situazione attuale della lingua italiana, in particolare della lingua popolare parlata e scritta, che sta guadagnando una notevole popolarità e influenza a vari livelli di comunicazione, da quello colloquiale a quello formale.(Scholar. 1998.).

Lo studio di questo argomento rimarrà affascinante e importante per i futuri linguisti. Ciò è dovuto al fatto che la sua ricerca copre una varietà di aspetti.

FONTI

Benedict Buono (1998). L'insegnamento dell'italiano fra diacronia e sincronia. *Quaderns d'Italia* 3, 73-81.

ЯВИЩЕ НЕОЛОГІЇ: ШЛЯХИ УТВОРЕННЯ ТА КЛАСИФІКАЦІЯ НЕОЛОГІЗМІВ

Валерія ЛІЩУК

Київський національний лінгвістичний університет

У контексті активного розвитку сучасної мовознавчої науки виникає важлива проблема дослідження явища неології, спрямована на вивчення шляхів утворення та класифікації неологізмів в італійській мові. Робота висвітлює та аналізує ключові аспекти цього лінгвістичного явища, зокрема визначення та сутність неологізмів, їхні функції у мовленнєвому процесі, а також шляхи утворення неологізмів та їх класифікацію.

Неологізм – це слово або вираз, що є новоутворенням у мові та виникає з огляду на потреби сучасного суспільства, технологічні зміни, культурні трансформації чи інші впливи. Неологізми можуть виникати як відповідь на нові явища, технології, ідеї чи концепції, і вони слугують інструментом для точного вираження сучасних реалій та ідей, що перетинають межі традиційного мовлення. Їхній внесок у лексичний арсенал мови полягає в постійному оновленні та адаптації до змін у суспільстві, роблячи мову еластичною та відкритою до нових виразів.

Дослідження є актуальним, оскільки неологізми відображають не лише лінгвістичні тенденції, але й суспільні та технологічні зміни.

Розуміння цього явища важливо для лінгвістів, лексикографів та всіх, хто цікавиться еволюцією мови та мовленнєвою динамікою в сучасному суспільстві.

ЛІТЕРАТУРА

Дзюбіна, О. (2017). Проблематика визначення терміна “неологізм”. *Філологічний дискурс*, 6, 221-228.

<http://dspace.nbuv.gov.ua/handle/123456789/178670>

Accademia della Crusca (n.d.). *Elenco delle parole nuove*.

<https://accademiadellacrusca.it/it/lingua-italiana/parole-nuove/>

Міжнародний центр наукових досліджень.

<http://lib.pu.if.ua:8080/handle/123456789/8760>

Treccani.it (n.d.). *Neologismi*.

[https://www.treccani.it/enciclopedia/neologismi_\(La-grammatica-italiana\)/](https://www.treccani.it/enciclopedia/neologismi_(La-grammatica-italiana)/)

IL FENOMENO DELLA NEOLOGIA: MODI DI FORMAZIONE E CLASSIFICAZIONE DEI NEOLOGISMI

Valeriia LISHCHUK

Università Linguistica Nazionale di Kyiv

Nel contesto dell'attivo sviluppo della scienza linguistica moderna, si pone un importante problema di ricerca sul fenomeno della neologia, volto a studiare le modalità di formazione e classificazione dei neologismi nella lingua italiana. Il lavoro del corso sottolinea e analizza gli aspetti chiave di questo fenomeno linguistico, tra cui la definizione e l'essenza dei neologismi, le loro funzioni nel processo del discorso, nonché le modalità di formazione dei neologismi e la loro classificazione.

Un neologismo è una parola o un'espressione che rappresenta una nuova formazione nella lingua e nasce a causa delle esigenze della società moderna, dei cambiamenti tecnologici, delle trasformazioni culturali o di altre influenze. I neologismi possono nascere come risposta a nuovi fenomeni, tecnologie, idee o concetti e servono come strumento per esprimere con precisione realtà e idee contemporanee che superano i confini del linguaggio tradizionale. Il loro contributo all'arsenale lessicale della lingua è quello di aggiornarsi e adattarsi

costantemente ai cambiamenti della società, rendendo la lingua elastica e aperta a nuove espressioni.

Lo studio è rilevante perché i neologismi riflettono non solo le tendenze linguistiche, ma anche i cambiamenti sociali e tecnologici. La comprensione di questo fenomeno è importante per linguisti, lessicografi e chiunque sia interessato all'evoluzione della lingua e alle dinamiche linguistiche nella società moderna.

FONTI

Dzyubina, O. (2017). Problematyka vyznachennya termina "neolohizm". *Filolohichnyy dyskurs*, 6, 221-228.

<http://dspace.nbuiv.gov.ua/handle/123456789/178670>

Accademia della Crusca (n.d.). *Elenco delle parole nuove*.

<https://accademiadellacrusca.it/it/lingua-italiana/parole-nuove/>

Mizhnarodnyy tsentr naukovykh doslidzhen'.

<http://lib.pu.if.ua:8080/handle/123456789/8760>

Treccani.it (n.d.). *Neologismi*.

[https://www.treccani.it/enciclopedia/neologismi_\(La-grammatica-italiana\)/](https://www.treccani.it/enciclopedia/neologismi_(La-grammatica-italiana)/)

НЕОСОБОВІ ФОРМИ ДІЄСЛОВА В ІТАЛІЙСЬКІЙ МОВІ: ОСОБЛИВОСТІ ВЖИВАННЯ

Альона ЛОЗОВА

Київський національний лінгвістичний університет

Мова схожа на живий організм, що постійно змінюється і адаптується до потреб суспільства. З кожним новим поколінням мова набуває нові відтінки, вираження та граматичні конструкції. Цей процес постійних змін і надбань свідчить про живучість та динамізм мови.

Дієслово – це гнучкий і багатозначний граматичний елемент, здатний пристосовуватися до різних комунікативних потреб і всього, що ми хочемо сказати. Серед його різних форм ми знайдемо неозначений спосіб, інфінітив, дієприкметник та герундій, кожна з яких відіграє певну роль та має певне призначення (Mondani).

Неособові дієслова – це дієслова, що вживаються без конкретної вказівки на особу, яка є їхнім суб'єктом. Вони вживаються в 3-й особі однини доконаного виду та в усіх неозначених способах (Treccani).

Поява безособових форм дієслова не була швидкою, а відбувалася протягом багатьох років, внаслідок поступових змін у граматичній та лексичній системах мови. Неособові форми дієслова дозволяють описувати дії та стани без прив'язки до конкретної особи, роблячи мову більш узагальненою. Завдяки їм речення стають більш чіткими та організованими, підкреслюючи логічний зв'язок між словами.

Дослідження безособових форм дієслова в італійській мові є актуальним, тому що вони є ключовим елементом для розуміння синтаксичних та семантичних аспектів мови. Вивчення цих форм дозволяє краще зрозуміти структуру італійської мови, її граматичні правила та особливості вживання у різних контекстах комунікації.

ЛІТЕРАТУРА

Francesca Mondani (n.d.). *La valenza del verbo: cos'è e a cosa serve.*

<https://sapere.virgilio.it/scuola/medie/morfologia/i-verbi/modi-indefiniti-cosa-sono-cosa-indicano>

Treccani.it (n.d.). *Impersonali, verbi.*

[https://www.treccani.it/enciclopedia/verbi-impersonali_\(La-grammatica-italiana\)/](https://www.treccani.it/enciclopedia/verbi-impersonali_(La-grammatica-italiana)/)

FORME IMPERSONALI DEL VERBO IN ITALIANO: PECULIARITÀ D'USO

Alona LOZOVA

Università Nazionale di Linguistica di Kyiv

La lingua è un organismo vivente che cambia costantemente e si adatta alle esigenze della società. Con ogni nuova generazione, la lingua acquisisce nuove sfumature, espressioni e costruzioni grammaticali. Questo processo di costante cambiamento e acquisizione è la prova della vitalità e del dinamismo della lingua.

Il verbo è un elemento flessibile e ricco di sfumature, capace di adattarsi alle diverse esigenze comunicative e a tutto ciò che abbiamo da dire. Tra le sue diverse forme, troviamo i modi indefiniti, l'infinito, il participio e il gerundio, ognuno con uno specifico ruolo e utilizzo (Mondani).

I verbi impersonali sono verbi usati senza un riferimento specifico a una persona che ne sia il soggetto. Si usano alla 3a persona singolare dei modi finiti e in tutti i modi indefiniti (Treccani).

La nascita delle forme verbali impersonali non è stata un processo rapido, ma è avvenuta nel corso di molti anni, come risultato di cambiamenti graduali nei sistemi grammaticali e lessicali della lingua. Le forme verbali impersonali ci permettono di descrivere azioni e stati senza fare riferimento a una persona specifica, rendendo il linguaggio più generalizzato. Rendono le frasi più chiare e organizzate, sottolineando la connessione logica tra le parole.

Lo studio delle forme verbali impersonali in italiano è rilevante perché sono un elemento chiave per comprendere gli aspetti sintattici e semantici della lingua. Lo studio di queste forme ci permette di comprendere meglio la struttura della lingua italiana, le sue regole grammaticali e le peculiarità d'uso nei diversi contesti comunicativi.

FONTI

Francesca Mondani (n.d.). *La valenza del verbo: cos'è e a cosa serve.*

<https://sapere.virgilio.it/scuola/medie/morfologia/i-verbi/modi-indefiniti-cosa-sono-cosa-indicano>

Treccani.it (n.d.). *Impersonali, verbi.*

[https://www.treccani.it/enciclopedia/verbi-impersonali_\(La-grammatica-italiana\)/](https://www.treccani.it/enciclopedia/verbi-impersonali_(La-grammatica-italiana)/)

ЗАГАЛЬНА ХАРАКТЕРИСТИКА ІТАЛІЙСЬКОГО АРТИКЛЯ

Олексій МУСІЄНКО

Київський національний лінгвістичний університет

Загальний предок індоєвропейських мов, протоіндоєвропейська мова, не мав артиклів. Італійська мова бере свої витoki з латинської мови, яка не використовувала артиклів. У стародавній народній мові на основі тосканського діалекту був лише один артикль чоловічого роду: (IL)LU(M) > lo. Пізніше була введена опорна голосна. Від ipse (самий), ipsa (сама), ipsum походять сардинські означені артиклі su, sa, sos, sas, is. Цей тип артикля також зустрічається в деяких варіантах каталонської мови.

Артиклі в сучасній італійській мові поділяються на означені (determinativi) (il/la) та неозначені (indeterminativi) (un/una). невизначений

та певний. Артиклі вживаються разом із іменниками. Un для іменників чоловічого роду, una – відповідно для жіночого, il – чоловічий рід, la – жіночий. Артиклі змінюють форму з однини на множину: un стає dei, a una – delle. Артиклі відіграють фундаментальну роль у побудові речень, надаючи важливу інформацію про іменники та допомагаючи надати точності та ясності нашому мовленню.

ЛІТЕРАТУРА

- Dardano, Maurizio e Trifone, Pietro (1995). *Grammatica italiana con nozioni di linguistica* (3a. ed.) Zanichelli.
- De Mauro, T. (1991). *Storia linguistica dell'Italia unita*. Laterza.
- Gerhard, Rohlfs (2003). *Grammatica storica della lingua italiana e dei suoi dialetti*. Piccola Biblioteca Einaudi.

CARATTERISTICHE GENERALI DELL'ARTICOLO ITALIANO

Oleksiy MUSIENKO

Università Linguistica Nazionale di Kyiv

Il progenitore comune delle lingue indoeuropee, il protoindoeuropeo, non aveva articoli. La lingua italiana trae le sue origini dal latino, che non utilizzava articoli. L'antico vernacolo basato sul dialetto toscano aveva un solo articolo maschile: (IL)LU(M) > lo. In seguito è stata introdotta una vocale d'appoggio. Gli articoli determinativi sardi su, sa, sos, sas, is derivano da ipse (il più), ipsa (il più), ipsum. Questo tipo di articolo si trova anche in alcune varianti del catalano.

Gli articoli nell'italiano moderno si dividono in determinativi (il/la) e indeterminativi (un/una). indefiniti e definitivi. Gli articoli si usano con i sostantivi. Un per i sostantivi maschili, una per quelli femminili, il per quelli maschili, la per quelli femminili. Gli articoli passano dal singolare al plurale: un diventa dei e una diventa delle. Gli articoli svolgono un ruolo fondamentale nella costruzione delle frasi, fornendo importanti informazioni sui sostantivi e contribuendo a dare precisione e chiarezza al nostro discorso.

RIFERIMENTI

- Dardano, Maurizio e Trifone, Pietro (1995). *Grammatica italiana con nozioni di linguistica* (3a. ed.) Zanichelli.
- De Mauro, T. (1991). *Storia linguistica dell'Italia unita*. Laterza.
- Gerhard, Rohlfs (2003). *Grammatica storica della lingua italiana e dei suoi dialetti*. Piccola Biblioteca Einaudi.

ОСНОВНІ ІСТОРИЧНІ ЕТАПИ ФОРМУВАННЯ ІТАЛІЙСЬКОЇ МОВИ

Олександра ПАВЛОВА

Київський національний лінгвістичний університет

Створення і розвиток італійської мови тісно пов'язані з історією Римської Імперії, яка залишила значний вплив на мовну спадщину Італії. Латинь, як мова Риму, стала основою для розвитку італійських діалектів, що згодом сформували італійську літературну мову.

У період Ренесансу, зокрема у Флоренції, флорентійський діалект здобув статус основи для формування стандартної італійської мови, завдяки творчості таких митців як Данте Аліг'єрі. Його “Божественна комедія” (“*Divina Commedia*”) є прикладом використання флорентійського діалекту, що сприяло його популяризації та прийняттю як літературної мови (*Wikipedia – Storia della lingua italiana*).

Протягом XVI століття, зусиллями П'єтро Бембо та інших вчених, було досягнуто уніфікації італійської мови, стандартизувавши морфологічну систему на основі творів класиків Флоренції. Це зміцнило італійську мову, забезпечивши їй єдність та стабільність (Дослідження ResearchGate).

Нарешті, об'єднання Італії в XIX столітті сприяло поширенню стандартної італійської мови серед усього населення країни. Цей процес підкреслює важливість національної єдності для мовної ідентичності, показуючи, як історичні події вплинули на формування і розвиток італійської мови (“*Europass Italian*”). Завдяки цьому, мова поширилася серед усього населення країни, що підкреслює важливість національної єдності для мовної ідентичності.

ЛІТЕРАТУРА

Wikipedia (n.d.). *Storia della lingua italiana*.

https://it.wikipedia.org/wiki/Storia_della_lingua_italiana

Europass Italian (n.d.). *Storia della lingua Italiana*.

<https://www.europassitalian.com/it/risorse-gratuite/storia-lingua-italiana/>

Leonardo M. Savoia, Antonio Vinciguerra (2015). Appunti di storia della linguistica italiana: il contributo fiorentino. *LEA - Lingue e letterature d'Oriente e d'Occidente*, 4, 41-78.

<https://oajournals.fupress.net/index.php/bsfm-lea/article/view/7662/7660>

LE PRINCIPALI TAPPE STORICHE DELLA FORMAZIONE DELLA LINGUA ITALIANA

Oleksandra PAVLOVA

Università Linguistica Nazionale di Kyiv

La creazione e lo sviluppo della lingua italiana sono strettamente legati alla storia dell'Impero Romano, che ha lasciato un impatto significativo sul patrimonio linguistico dell'Italia. Il latino, in quanto lingua di Roma, divenne la base per lo sviluppo dei dialetti italiani, che in seguito costituirono la lingua letteraria italiana.

Durante il Rinascimento, in particolare a Firenze, il dialetto fiorentino divenne la base per la formazione della lingua italiana standard, grazie all'opera di artisti come Dante Alighieri. La sua *Divina Commedia* è un esempio dell'uso del dialetto fiorentino, che ha contribuito alla sua popolarizzazione e accettazione come lingua letteraria. (*Wikipedia – Storia della lingua italiana*)

Nel corso del XVI secolo, gli sforzi di Pietro Bembo e di altri studiosi portarono all'unificazione della lingua italiana, standardizzando il sistema morfologico sulla base delle opere dei classici fiorentini. Ciò rafforzò la lingua italiana, conferendole unità e stabilità. (*Ricerca su ResearchGate*)

Infine, l'unificazione dell'Italia nel XIX secolo ha contribuito alla diffusione dell'italiano standard in tutto il Paese. Questo processo sottolinea l'importanza dell'unità nazionale per l'identità linguistica, mostrando come gli eventi storici abbiano influenzato la formazione e lo sviluppo della lingua italiana. (Articolo tratto da "Europass Italiano"). Di conseguenza, la lingua si è diffusa in tutto il Paese, il che sottolinea l'importanza dell'unità nazionale per l'identità linguistica.

FONTI

Wikipedia (n.d.). *Storia della lingua italiana*.

https://it.wikipedia.org/wiki/Storia_della_lingua_italiana

Europass Italian (n.d.). *Storia della lingua Italiana*.

<https://www.europassitalian.com/it/risorse-gratuite/storia-lingua-italiana/>

Leonardo M. Savoia, Antonio Vinciguerra (2015). *Appunti di storia della linguistica italiana: il contributo fiorentino. LEA - Lingue e letterature d'Oriente e d'Occidente*, 4, 41-78.

<https://oajournals.fupress.net/index.php/bsfm-lea/article/view/7662/7660>

ПРОЯВ СТИЛІСТИЧНИХ ОСОБЛИВОСТЕЙ ФРАЗЕОЛОГІЗМІВ ІТАЛІЙСЬКОЇ МОВИ У ХУДОЖНЬОМУ ТЕКСТІ

Анна ПЕТРУКОВИЧ

Київський національний лінгвістичний університет

Фразеологічний склад кожної мови – фрагмент концептуальної картини світу, у якій представлені риси національного менталітету, характер соціального, політичного, історичного розвитку народу (Здиховська, 2014, с. 6).

Часто, щоб підкреслити різкий і експресивний відтінок певної думки чи ідеї, прийнято вдаватися до образних виразів, тобто до таких, коли вислів використовується для вираження поняття, відмінного від того, яке він зазвичай передає (Casadei, 1995). О'Делл і Маккарті (2010) дають визначення фразеологізмам як “усталені комбінації слів, сенс яких часто важко зрозуміти, виходячи зі значення кожного окремого слова” (Baker, 2018). Наприклад, вираз “*avere la testa fra le nuvole*” (“літати в хмарах”) вживається у переносному значенні – “замріяний”, “неуважний”.

Фразеологізми – невід’ємна частина художнього стилю мови. Автор не просто послуговується словниковим запасом, а створює умови для повноцінного функціонування мовних одиниць, творить індивідуальну стилістичну тональність (Здиховська, 2014, с. 37).

Переклад ідіоматичних виразів у художньому тексті не є легким, оскільки перекладач повинен передати не лише зміст, але й естетичні елементи тексту. Звідси випливає важливість цього дослідження для досягнення ідеального балансу між змістом і стилем при перекладі художніх текстів.

ЛІТЕРАТУРА

- Здиховська Т. В. (2014). *Фразеологія прозових творів Уласа Самчука та Богдана Лепкого*. Луцьк: Вежа-Друк. 200.
- Casadei, F. (1994). La semantica nelle espressioni idiomatiche, in *Studi italiani di linguistica teorica e applicata* 23, 1, 61-81
- Casadei, F. (1995). Per una definizione di espressione idiomatica e una tipologia dell'idiomatico in italiano. *Lingua e Stile*, XXX1, 335-358.
- Baker, M. (2018). *In other words: A coursebook on translation* (3rd ed.). Routledge.

MANIFESTAZIONE DELLE CARATTERISTICHE STILISTICHE DEI FRASEOLOGISMI ITALIANI IN UN TESTO LETTERARIO

Anna PETRUKOVYCH

Università Nazionale di Linguistica di Kyiv

La composizione fraseologica di ogni lingua è un frammento del quadro concettuale del mondo, che presenta le caratteristiche della mentalità nazionale, la natura dello sviluppo sociale, politico e storico del popolo (Zdikhovska, 2014, p. 6).

Spesso, per enfatizzare la connotazione acuta ed espressiva di un certo pensiero o di una certa idea, si è soliti ricorrere alle espressioni figurative, cioè a quelle in cui una frase viene utilizzata per esprimere un concetto diverso da quello che solitamente veicola (Casadei, 1995). O'Dell e McCarthy (2010) definiscono la fraseologia come “combinazioni consolidate di parole il cui significato è spesso difficile da comprendere dal significato di ogni singola parola” (Baker, 2018). Ad esempio, l'espressione “avere la testa fra le nuvole” è usata in senso figurato – “sognante”, “disattento”.

La fraseologia è parte integrante dello stile di linguaggio letterario. L'autore non si limita a usare il vocabolario, ma crea le condizioni per il pieno funzionamento delle unità linguistiche, creando un tono stilistico individuale (Zdikhovska, 2014, p. 37).

La traduzione di espressioni idiomatiche in un testo letterario non è facile, poiché il traduttore deve trasmettere non solo il significato ma anche gli elementi estetici del testo. Da qui l'importanza di questo studio per raggiungere un perfetto equilibrio tra significato e stile nella traduzione di testi letterari.

FONTI

- Zdikhovska T. V. (2014). *Fraseologia delle opere in prosa di Ulas Samchuk e Bohdan Lepky*. Lutsk: Vezha-Druk. 200.
- Casadei, F. (1994). La semantica nelle espressioni idiomatiche, in *Studi italiani di linguistica teorica e applicata* 23, 1, 61-81/
- Casadei, F. (1995). Per una definizione di espressione idiomatica e una tipologia dell'idiomatico in italiano. *Lingua e Stile*, XXX1, 335-358.
- Baker, M. (2018). *In other words: A coursebook on translation* (3rd ed.). Routledge.

ФУНКЦІЇ І ТИПИ АНТОНІМІВ В ІТАЛІЙСЬКІЙ МОВІ

Анна ПЛОТКО

Київський національний лінгвістичний університет

Антонімія – головний спосіб вербалізації в мові протилежності, а антоніми є взаємопротилежними за значенням номінативні одиниці мови, які слугують для позначення взаємопротилежних явищ об'єктивної реальності. Сучасні дослідники італійської мови розрізняють абсолютні та відносні, градієнтні, граматичні, фразеологічні, контекстуальні та інші види антонімів.

За структурною класифікацією в італійській мові можуть віднаходитись такі антоніми: різнокореневі та однокореневі антоніми; прості, похідні та складені антоніми, а також за семантичною класифікацією розрізняють антоніми, що виражають якісну протилежність; антоніми, що виражають компліментарність; антоніми, що виражають протилежну спрямованість. Функцією антонімів у мовленні є вираження протилежностей у певних контекстах, вираження взаємовиключних понять, позначення поділу, чергування чого-небудь. Вони характерні для художніх, наукових і публіцистичних текстів, а основна стилістична функція антонімів – бути лексичним засобом вираження антитези, каламбура, оксюморона, антифразиса. Антоніми використовуються для створення контрасту в мовленні та літературі, а також для вираження протилежних або протиставних ідей. Вони є важливим елементом мовного аналізу та розуміння значень слів в контексті.

ЛІТЕРАТУРА

- Полюга, Л.М. (2001). Про антоніми та їх використання. В Л. С. Паламарчук (ред.),
Словник антонімів української мови (2-е вид.) (сс. 5-22). Довіра.
- Dings, J. (1986). Antonimia lessica/e. *Quaderni di Semantica*, 7 (2), 333-380.

FUNZIONI E TIPI DI ANTONIMI NELLA LINGUA ITALIANA

Anna PLOTKO

Università Nazionale di Linguistica di Kyiv

Antonimia – il principale modo di verbalizzare l'opposizione nel linguaggio, e gli antonimi sono unità nominative della lingua con significati opposti, che servono a denotare fenomeni opposti della realtà oggettiva. Gli studiosi contemporanei della lingua italiana distinguono antonimi assoluti e relativi, gradualali, grammaticali, fraseologici, contestuali e altri tipi di antonimi.

Dal punto di vista della classificazione strutturale nella lingua italiana, possono essere presenti antonimi con radici diverse e con radici uguali; antonimi semplici, derivati e composti, e dalla prospettiva della classificazione semantica si distinguono antonimi che esprimono opposizione qualitativa; antonimi che esprimono complementarità; antonimi che esprimono direzioni opposte. La funzione degli antonimi nel discorso è esprimere opposizioni in contesti specifici, rappresentare concetti mutualmente esclusivi, indicare divisioni, alternanze di qualcosa. Sono caratteristici dei testi letterari, scientifici e pubblicitari, e la funzione stilistica principale degli antonimi è essere un mezzo lessicale per esprimere antitesi, giochi di parole, ossimori, antifrasi. Gli antonimi sono utilizzati per creare contrasto nel linguaggio e nella letteratura, nonché per esprimere idee opposte o contrapposte. Sono un elemento importante nell'analisi del linguaggio e nella comprensione dei significati delle parole nel contesto.

RIFERIMENTI

- Poluga, L. M. (2001). Sugli antonimi e il loro uso. A cura di L. S. Palamarchuk,
Dizionario dei contrari della lingua ucraina (2a ed) (pp. 5-22).
- Dings, J. (1986). Antonimia lessica/e. *Quaderni di Semantica*, 7 (2), 333-380.

ІСТОРІЯ ІТАЛІЙСЬКОЇ МОВИ. РОЛЬ ПЕТРАРКИ У ФОРМУВАННІ НАЦІОНАЛЬНОЇ МОВИ

Катерина РЕВА

Київський національний лінгвістичний університет

Становлення італійської мови – це виключно довгий історичний процес. Він пов'язаний з особливою роллю латинської мови в різні періоди її розвитку та з історією стародавнього Риму, яка завжди усвідомлювалася як національне надбання Італії.

Ідеї епохи Відродження сформували культурний та інтелектуальний ландшафт Європи, який мав значний вплив на подальший розвиток людства. Гуманізм був ключова ідеєю Відродження, що акцентувала на людській гідності, розумінні та вивченні класичної літератури та мистецтва. Гуманісти вірили в важливість освіти та розвитку людського розуму. Відродження прагнуло до відновлення та вивчення античної грецької та римської культури. Люди поверталися до класичних текстів, вивчали мови та філософію стародавнього світу. Ці ідеї визначали гуманістичну філософію Петрарки, він підкреслював важливість особистої свободи, можливості самовираження та творчості. Він вірив у розвиток індивідуальності та особистого потенціалу кожної людини.

Вклад Петрарки у розвиток італійської мови характеризується спробою через свій культурний авторитет та вплив донести велику ідею до читачів, знайти якнайбільше прихильників серед них, або хоча б змусити задуматися; виявити на “практиках” усієї Італії минулого та сьогодення катастрофу взаємного знищення. І водночас – відновити історичну та культурну пам'ять про римське минуле, яке самою “долею” визначено як найміцнішу основу політичного та соціального сьогодення – колишньою єдністю території, верховенством Риму, високою культурою. Петрарка став першим із гуманістів, які своєю літературною творчістю “закладали” це почуття як фундаментальне у справі формування національного характеру та національної ідеї.

ЛІТЕРАТУРА

Wikibooks.org (n.d.). *Storia della letteratura italiana/Francesco Petrarca*.

https://it.m.wikibooks.org/wiki/Storia_della_letteratura_italiana/Francesco_Petrarca

STORIA DELLA LINGUA ITALIANA. IL RUOLO DI PETRARCA NELLA FORMAZIONE DELLA LINGUA NAZIONALE

Kateryna REVA

Università Linguistica Nazionale di Kyiv

La formazione della lingua italiana è un processo storico estremamente lungo. È collegato al ruolo speciale della lingua latina nei diversi periodi del suo sviluppo e alla storia dell'antica Roma, che è sempre stata percepita come patrimonio nazionale dell'Italia.

Le idee del Rinascimento hanno plasmato il panorama culturale e intellettuale dell'Europa, che ha avuto un impatto significativo sull'ulteriore sviluppo dell'umanità. L'umanesimo era un'idea chiave del Rinascimento, che enfatizzava la dignità umana e la comprensione e lo studio della letteratura e dell'arte classica. Gli umanisti credevano nell'importanza dell'istruzione e dello sviluppo della mente umana. Il Rinascimento cercò di restaurare e studiare l'antica cultura greca e romana. Le persone tornavano ai testi classici, studiavano le lingue e le filosofie del mondo antico. Queste idee hanno definito la filosofia umanistica di Petrarca, ha sottolineato l'importanza della libertà personale, la possibilità di autoespressione e creatività. Credeva nello sviluppo dell'individualità e del potenziale personale di ogni persona.

Il contributo di Petrarca allo sviluppo della lingua italiana è caratterizzato dal tentativo, attraverso la sua autorità e influenza culturale, di trasmettere ai lettori una grande idea, di trovare tra loro quanti più sostenitori possibile, o almeno di farli riflettere; scoprire nelle "pratiche" dell'Italia intera, passate e presenti, la catastrofe della reciproca distruzione. E allo stesso tempo - per ripristinare la memoria storica e culturale del passato romano, determinato dal "destino" stesso come base più forte del presente politico e sociale - l'antica unità del territorio, la supremazia di Roma, l'alta cultura. Petrarca divenne il primo degli umanisti che, con la sua opera letteraria, "pose" questo sentimento come fondamentale nella formazione del carattere nazionale e dell'idea nazionale.

FONTI

Wikibooks.org (n.d.). *Storia della letteratura italiana/Francesco Petrarca*.

https://it.m.wikibooks.org/wiki/Storia_della_letteratura_italiana/Francesco_Petrarca

СТРУКТУРНО-СЕМАНТИЧНА ОСОБЛИВІСТЬ АНГЛІЦИЗМІВ В ІТАЛІЙСЬКІЙ МОВІ

Анна СІКАЛЕНКО

Київський національний лінгвістичний університет

Питання структури, семантики та використання англіцизмів у мовленні є досить популярним у сучасних лінгвістичних дослідженнях. Англіцизми є чудовим прикладом, що демонструє наслідки міжмовних контактів та їх вплив на мову й її збагачення.

Англіцизми – це мовне запозичення з англійської мови, яке може бути як і окремим словом, висловом, понятійним терміном, так і неологізмом, що не має аналога в італійській мові.

Англіцизми значно впливають на сучасну італійську мову, оскільки вони збагачують мову новими поняттями та термінологією. Англіцизми мають багато шляхів запозичення в італійську мову, а саме через такі сфери життя як спорт, музика, медицина, технічні, природничі та гуманітарні науки, наукові відкриття та винаходи, засоби масової інформації тощо.

Прикладом може слугувати один популярний англіцизм зі сфери інформаційних технологій “*un computer*”, що позначає обчислювальну машину, яка здатна приймати, зберігати та обробляти велику кількість інформації.

ЛІТЕРАТУРА

Лук'янюк, В. (укл.). (б.д.). *Словник іншомовних слів*.

<https://www.jnsm.com.ua/cgi-bin/u/book/sis.pl?Article=1389&action=show>

Treccani.it (n.d.). *Computer*.

<https://www.treccani.it/vocabolario/computer/>

PARTICOLARITÀ STRUTTURALE E SEMANTICA DEGLI ANGLICISMI NELLA LINGUA ITALIANA

Anna SIKALENKO

Università Nazionale di Linguistica di Kyiv

La questione della struttura, della semantica e dell'utilizzo degli anglicismi nel linguaggio parlato è abbastanza popolare nelle ricerche linguistiche moderne. Gli anglicismi sono un ottimo esempio che dimostra le conseguenze dei contatti interlinguistici e il loro impatto sulla lingua e sul suo arricchimento.

Gli anglicismi sono i prestiti linguistici dalla lingua inglese che possono essere sia una parola separata, una frase, un termine concettuale, sia un neologismo che non ha l'equivalente nella lingua italiana.

Gli anglicismi influenzano significativamente la lingua italiana moderna perché arricchiscono il linguaggio con nuovi concetti e termini. Gli anglicismi hanno molti modi di essere presi in prestito nella lingua italiana, per esempio, attraverso tali sfere della vita come lo sport, la musica, la medicina, le scienze tecniche, naturale e umanistiche, le scoperte e le invenzioni scientifiche, i mass media, etc.

Come un esempio possiamo usare l'anglicismo abbastanza popolare dell'ambito delle tecnologie dell'informazione "un computer" che indica il calcolatore elettronico, che è in grado di accettare, immagazzinare ed elaborare una grande mole di informazioni.

FONTI

Lukianiuk, V. (compilatore). (n.d.). *Dizionario di parole straniere*.

<https://www.jnsm.com.ua/cgi-bin/u/book/sis.pl?Article=1389&action=show>

Treccani.it (n.d.). *Computer*.

<https://www.treccani.it/vocabolario/computer/>

СИНОНІМІЯ ЯК ВИЯВ СИСТЕМНИХ ВІДНОШЕНЬ МІЖ ОДИНИЦЯМИ ІТАЛІЙСЬКОЇ МОВИ

Олександр ШЕВЧУК

Київський національний лінгвістичний університет

Синонімія є одним з найважливіших системних явищ, яке відіграє значну роль у мові. Вивчення синонімів та їхніх системних відношень дозволяє глибше зрозуміти багатство італійської мови, а також удосконалити навички її використання.

Під синонімією розуміють “повний або частковий збіг значень двох чи кількох слів, подібність слів, морфем, фразеологічних одиниць за значенням при відмінності їхньої звукової форми” (Пономарев, 2007, с. 51). Синоніми роблять мову багатшою та експресивною, дозволяючи мовцю виражати думки більш точно й різноманітно. Синонімію в італійській мові досліджували і досліджують багато лінгвістів, філологів, мовознавців та філософів, наприклад, Луїджі Гроттанеллі, Марія Тереза Веллунго, Мірко Ді Берардіно, Франко Кардінале. Л. Лисиченко вважає, що синоніми виникають, по-перше, через потребу зафіксувати у слові нові відтінки явища, ідеї чи поняття (Лисиченко, 1977, с. 68).

Особлива увага приділяється системній класифікації синонімів за різними критеріями, такими як ступінь замінюваності, ступінь семантичної близькості та ступінь стилістичної відмінності. Вивчення синонімії в італійській мові важливе для розуміння різноманітності мовного виразу та сприйняття мови у різних контекстах.

ЛІТЕРАТУРА

- Пономарев, О. Д. (ред.). (2007). *Сучасна українська літературна мова*. Либідь.
Лисиченко, Л. А. (1977). *Лексикологія сучасної української мови. Семантична структура мови*. Вища школа.

LA SINONIMIA COME MANIFESTAZIONE DI RELAZIONI SISTEMICHE TRA UNITÀ DELLA LINGUA ITALIANA

Oleksandr SHEVCHUK

Università Linguistica Nazionale di Kyiv

La sinonimia è uno dei fenomeni sistemici più importanti che gioca un ruolo significativo nella lingua. Lo studio dei sinonimi e delle loro relazioni sistemiche consente di comprendere più a fondo la ricchezza della lingua italiana e di perfezionare le competenze nel suo utilizzo.

Per sinonimia si intende “una coincidenza totale o parziale dei significati di due o più parole, la somiglianza di parole, morfemi, unità fraseologiche in termini di significato con la differenza nella loro forma sonora” (Ponomareva, 2007, p. 51). I sinonimi rendono la lingua più ricca ed espressiva, consentendo a chi parla di esprimere i pensieri in modo più preciso e in una varietà di modi. La sinonimia nella lingua italiana era ed è studiata da molti linguisti, filologi, linguisti e filosofi, ad esempio Luigi Grottanelli, Maria Teresa Vellungo, Mirco Di Bernardino, Franco Cardinale. L. Lysychenko ritiene che i sinonimi sorgano, in primo luogo, dalla necessità di registrare nuove sfumature di un fenomeno, un'idea o un concetto in una parola (Lysychenko, 1977, p. 68).

Particolare attenzione è rivolta alla classificazione dei sinonimi secondo vari criteri, come il grado di sostituibilità, il grado di vicinanza semantica e il grado di differenza stilistica. Lo studio della sinonimia nella lingua italiana è importante per comprendere la diversità dell'espressione linguistica e la percezione della lingua nei diversi contesti.

FONTI

Ponomarev, O. D. (a cura di) (2007). *Lingua letteraria ucraina moderna*. Libid.

Lysychenko, L.A. (1977). *Lessicologia della lingua ucraina moderna*. Struttura semantica del linguaggio. Scuola superiore.

ХАРАКТЕРИСТИКА ТА КЛАСИФІКАЦІЯ СЛОВОТВІРНИХ МОДЕЛЕЙ ІТАЛІЙСЬКОЇ МОВИ

Анастасія ШОСТАК

Київський національний лінгвістичний університет

Сучасна італійська мова постійно змінюється та розвивається, і вивчення словотвірних моделей італійської мови дозволяє лінгвістам та мовознавцям розуміти процеси, що відбуваються в мові, та, навіть, прогнозувати її розвиток в майбутньому.

Характеристика та класифікація словотвірних моделей італійської мови охоплює різноманітні аспекти створення слів в італійській мові. Словотвірні моделі італійської можуть бути представлені такими основними видами: префіксація, або додавання префіксу до основи слова для зміни його значення або створення нового слова, наприклад: “ri” у “fare” (робити) – “rifare” (переробляти); суфіксація або додавання суфікса до слова для зміни значення або створення нового слова, таким чином, “mente” у “veloce” (швидкий) стає “velocemente” (швидко); афіксація або комбінація префікса і суфікса для створення слова, наприклад, “dis” та “azione” утворюють “disazione” (розчарування); субстантивізація або процес перетворення інших частин мови в іменник, наприклад, “leggere” (читати) – “la lettura” (читання); вербалізація або перетворення інших частин мови в дієслово, наприклад: “colore” (колір) – “colorare” (розфарбовувати); аббревіація або створення нового слова шляхом скорочення існуючого, отже “professore” може бути скорочено як “prof.”; композиція – створення нового слова шляхом об’єднання двох чи більше слів, наприклад, “porta” (двері) і “ombrellone” (парасолька) утворюють “portaombrellone” (пляжна парасолька); акроніми або творення нового слова з перших літер інших слів, наприклад, “UNESCO” (United Nations Educational, Scientific and Cultural Organization); апокопа або відкидання частини слова для створення нового, наприклад, “automobile” може стати “auto”.

Класифікація цих моделей допомагає систематизувати вивчення утворення нових слів та зрозуміти їх роль у мові.

ЛІТЕРАТУРА

- Maria Grossmann, Franz Rainer (Eds.). (2004). *La formazione delle parole in italiano*. Max Niemeyer Verlag GmbH.
- Sergio Lubello (2016). *Manuale di linguistica italiana*. Walter de Gruyter GmbH.
- Mario Alinei (1972). *Lessico e grammatica generativa*. SLI.

CARATTERISTICHE E CLASSIFICAZIONE DEI MODELLI DI FORMAZIONE DELLA PAROLA DELLA LINGUA ITALIANA

Anastasia SHOSTAK

Università Linguistica Nazionale di Kyiv

La lingua italiana moderna è in costante cambiamento e sviluppo e lo studio dei modelli di formazione delle parole della lingua italiana consente a linguisti e linguisti di comprendere i processi che si verificano nella lingua e, persino, di prevederne lo sviluppo in futuro.

La caratterizzazione e la classificazione dei modelli di formazione delle parole della lingua italiana copre vari aspetti della formazione delle parole nella lingua italiana. I modelli di formazione delle parole dell'italiano possono essere rappresentati dai seguenti tipi principali: prefissazione, ovvero aggiunta di un prefisso alla base di una parola per cambiarne il significato o creare una nuova parola, ad esempio: “ri” in “fare” – “rifare”; suffiggere o aggiungere un suffisso ad una parola per cambiarne il significato o creare una nuova parola, così la “mente” in “veloce” diventa “velocemente”; apposizione ovvero la combinazione di un prefisso e di un suffisso per creare una parola, ad esempio “dis” e “azione” formano “disazione”; sostantivazione o processo di trasformazione di altre parti del discorso in un sostantivo, ad esempio “leggere” – “la lettura”; verbalizzazione o trasformazione di altre parti del discorso in un verbo, ad esempio: “colore” – “colorare”; abbreviazione o creazione di una nuova parola abbreviandone una esistente, per cui “professore” può essere abbreviato in “prof.”; composizione – creazione di una nuova parola combinando due o più parole, ad esempio “porta” e “ombrellone” formano “portaombrellone”; acronimi o creazione di una nuova parola dalle prime lettere di altre parole, ad esempio “UNESCO” (United Nations Educational, Scientific and Cultural Organization); apocope ovvero scartare parte di una parola per crearne una nuova, ad esempio “automobile” può diventare “auto”.

La classificazione di questi modelli aiuta a sistematizzare lo studio della formazione di nuove parole e a comprendere il loro ruolo nella lingua.

ЛІТЕРАТУРА

Maria Grossmann, Franz Rainer (Eds.). (2004). *La formazione delle parole in italiano*. Max Niemeyer Verlag GmbH.

Sergio Lubello (2016). *Manuale di linguistica italiana*. Walter de Gruyter GmbH.

Mario Alinei (1972). *Lessico e grammatica generativa*. SLI.

СЕКЦІЯ 3 / SECTION 3
(15.00 – 17.00)

Сучасні філологічні студії французької мови: синхронія та діяхронія /
Modern philological studies of the French language:
synchrony and diachrony

Модератор Наталя МИРОНОВА /
Moderator Natalya MYRONOVA

доцент кафедри італійської і французької філології та перекладу, КНЛУ,
кандидат філологічних наук, доцент /
Associate Professor of the Department of Italian and French Philology
and Translation, KNLU, Candidate of Sciences (Philology), Associate Professor

<http://surl.li/rhvnv>

СЛОВНИК СУЧАСНОГО ФРАНЦУЗЬКОГО АРГО: ШЛЯХИ ПОПОВНЕННЯ (НА МАТЕРІАЛІ СУЧАСНИХ ФРАНЦУЗЬКИХ ПІСЕНЬ)

Софія АТАМАНЧУК

Київський національний лінгвістичний університет

В будь-який період історії (чи то античність, Середньовіччя чи сучасність) усі сфери діяльності (технології, мистецтво тощо) постійно розвиваються. У тому числі людство змінює та впливає і на мову. Загалом мову можна поділити на офіційну (літературну) та розмовну і саме остання зазнає найбільших перетворень.

В еволюції мови важливим фактором її змін є молодіжний сленг та власне арго. Якщо зануритися в історію, то цей лексичний прошарок виник в ужитку бандитів, злодіїв тощо. Сьогодні використання арго стало популярним не тільки в цьому середовищі.

Основний вплив на мову у ХХІ столітті чинить молодь, оскільки вона не стоїть на місці та не сприймає постійності. Велику роль в еволюції мови відіграє фантазія; молодь утворює нові лексичні одиниці та поширює їх через сучасну музику, де можна регулярно зустріти трансформації лексичних одиниць. Саме таким чином словник французької мови, в тому числі і арго, постійно збагачуються.

ЛІТЕРАТУРА

Trollvin, M. (2014). *L'argot dans les chansons modernes. Une étude des différents types d'argot et de leurs effets provocateurs.*

<https://du.diva-portal.org/smash/get/diva2:749827/FULLTEXT01.pdf>.

ARGO FRANÇAIS CONTEMPORAIN: VOIES D'ENRICHISSEMENT (BASÉ SUR L'ÉTUDE DES PAROLES DES CHANSONS CONTEMPORAINES)

Sofia ATAMANCHUK

Université nationale linguistique de Kyiv

À toute période de l'histoire (qu'il s'agisse de l'Antiquité, du Moyen Âge ou des temps modernes), tous les domaines d'activité (la technologie, l'art, etc.) sont en constante évolution. L'humanité change et influe également le langage. En général, la langue peut être divisée en langue officielle (littéraire) et familière, et cette dernière subit les plus grandes transformations.

Le langage des jeunes est un composant important dans l'évolution de la langue, particulièrement l'argot qui est utilisé fréquemment par la jeunesse. Si on se plonge dans l'histoire, ce langage était propre aux bandits, aux voleurs, etc. Aujourd'hui l'argot est utilisé par différents groupes et couches de société.

Aujourd'hui, la principale influence sur la langue est exercée par les jeunes, car ils ne restent pas immobiles et n'acceptent pas la constance. L'imagination de la jeunesse joue un grand rôle dans la création de nouvelles unités lexicales, ainsi que dans leur diffusion. La musique française contemporaine est un terrain populaire et propice où l'on peut trouver de différentes transformations d'unités lexicales qui se reflètent au fonds lexical de la langue française et à l'argot même.

LITTÉRATURE

Trollvin, M. (2014). *L'argot dans les chansons modernes. Une étude des différents types d'argot et de leurs effets provocateurs.*

<https://du.diva-portal.org/smash/get/diva2:749827/FULLTEXT01.pdf>.

РОЛЬ ІНШОМОВНИХ ЗАПОЗИЧЕНЬ У СУЧАСНІЙ ФРАНЦУЗЬКІЙ МОВІ

Анжеліка ВАРВАРИЧ

Київський національний лінгвістичний університет

У сучасних лінгвістичних дослідженнях у галузі лексикології щодо визначення поняття “запозичення” існує багато контраверсійних думок. Найбільш влучною є дефініція, згідно якій запозичення – це результат тривалої історичної взаємодії мов, їхнього змішування. Іншомовні запозичення посідають особливе місце у словниковому складі багатьох мов.

Через тісні відносини Франції з іншими країнами французька мова збагатилася лексикою, запозиченою з романських, германських та східних мов. Зокрема поява англіцизмів у французькій мові є закономірним явищем, яке існує вже кілька століть і цей процес триває дотепер. Особливу роль у французькій мові відіграють запозичена лексика з класичних мов, а саме латинської та грецької.

Причиною вживання іншомовних слів є потреба певних галузей в новій термінології. Негативним наслідком використання запозичень для будь-якої мови є втрата мовного розмаїття та культурної ідентичності.

ЛІТЕРАТУРА

Войтенко, К. (б.д.). *Класифікація запозичень в сучасних лінгвістичних дослідженнях.*
http://www.rusnauka.com/7_NMIV_2010/Philologia/60103.doc.htm

LE RÔLE DES EMPRUNTS AUX LANGUES ÉTRANGÈRES DANS LA LANGUE FRANÇAISE

Angélique VARVARYCH

Université nationale linguistique de Kyiv

Dans les recherches linguistiques moderne dans le domaine de la lexicologie, il existe de nombreuses opinions controversées sur la définition du concept d’“emprunt”. La définition la plus précise est que les emprunts sont le résultat d’une longue interaction historique entre les langues et de leur mélange. Les emprunts aux langues étrangères occupent une place particulière dans le vocabulaire de nombreuses langues.

En raison des relations étroites que la France entretient avec d'autres pays, la langue française s'est enrichie d'un vocabulaire emprunté aux langues romanes, germaniques et orientales. En particulier, l'apparition d'anglicismes en français est un phénomène naturel qui existe depuis plusieurs siècles et qui se poursuit encore aujourd'hui. Le vocabulaire emprunté aux langues classiques, à savoir le latin et le grec, joue un rôle particulier dans la langue française.

L'utilisation de mots étrangers s'explique par le besoin d'une nouvelle terminologie dans certains secteurs d'activité. Une conséquence négative de l'utilisation d'emprunts pour toute langue est la perte de la diversité linguistique et de l'identité culturelle.

LITTÉRATURE

Voytenko, K. (b.d.). *Klasyfikatsiya zapozychen' v suchasnykh linhvistychnykh doslidzhennyakh.*

http://www.rusnauka.com/7_NMIV_2010/Philologia/60103.doc.htm

ІСТОРИЯ ВИНИКНЕННЯ МОВНОГО ЯВИЩА “АРГО” ТА ЙОГО РОЛЬ У ФРАНЦУЗЬКІЙ МОВІ

Анастасія ЗІНЧЕНКО

Київський національний лінгвістичний університет

Термін “арго” з'явився у XVII столітті для позначення певної таємної мови, яка була засобом комунікації між жебраками та злодіями. Наприкінці цього ж століття арготичну лексику (спочатку відому як жаргонну), почали використовувати у своєму мовленні різноманітні маргінальні групи з метою запобігти розумінню їхніх розмов іншими людьми.

Популяризація арго у літературних текстах відбулася лише в XIX столітті завдяки віршам та романам таких письменників, як Віктор Гюго, Оноре де Бальзак, Поль Верлен.

У наш час арготичну лексику використовують учні шкіл (*argot scolaire*), молодь (*argot des jeunes*) і музичні виконавці (*argot musical*). Арго має значний вплив на французьку музику в цілому, зокрема значною є його роль у такому музичному жанрі як “реп”. Реп виконавці завдяки

використанню у текстах пісень арготичної лексики хотіли бути почутими в бідних кварталах. Отже, таким чином вони себе ідентифікували.

ЛІТЕРАТУРА

Pressbooks.rampages.us (n.d.). *La Naissance De L'argot*.

<https://pressbooks.rampages.us/oerfrlgupperlevel/part/la-naissance-de-largot/#:~:text=Au%20d%C3%A9but%20de%20XVIIe%20si%C3%A8cle,sous%20le%20terme%20du%20jargon>

Dergipark.org.tr (n.d.). *L'argot français*.

<https://dergipark.org.tr/en/download/article-file/11372>

L'HISTOIRE DU PHENOMENE LINGUISTIQUE " ARGO" ET SON ROLE DANS LA LANGUE FRANÇAISE

Anastasiia ZINCHENKO

Université nationale linguistique de Kyiv

Le terme "argot" est apparu au XVIIe siècle pour désigner un certain langage secret qui était un moyen de communication entre mendiants et voleurs. À la fin de ce même siècle, le vocabulaire argotique (appelé à l'origine argot) est utilisé par divers groupes marginalisés pour empêcher les autres de comprendre leurs conversations.

Ce n'est qu'au XIXe siècle que l'argot a été popularisé dans les textes littéraires, grâce aux poèmes et aux romans d'écrivains tels que Victor Hugo, Honoré de Balzac et Paul Verlaine.

De nos jours, le vocabulaire argotique est utilisé par les élèves (argot scolaire), les jeunes (argot des jeunes) et les artistes musicaux (argot musical). L'argot a une influence significative sur la musique française en général, et son rôle dans le genre musical du rap est particulièrement important. Les rappeurs ont voulu se faire entendre dans les quartiers pauvres en utilisant un vocabulaire argotique dans leurs textes. C'est ainsi qu'ils s'identifient.

LITTÉRATURE:

Pressbooks.rampages.us (n.d.). *La Naissance De L'argot*.

<https://pressbooks.rampages.us/oerfrlgupperlevel/part/la-naissance-de-largot/#:~:text=Au%20d%C3%A9but%20de%20XVIIe%20si%C3%A8cle,sous%20le%20terme%20du%20jargon>

Dergipark.org.tr (n.d.). *L'argot français*.

<https://dergipark.org.tr/en/download/article-file/11372>

РОЛЬ ІНТЕРНАЦІОНАЛІЗМІВ У СУЧАСНІЙ ФРАНЦУЗЬКІЙ МОВІ

Вікторія КОРЧЕМЛЮК

Київський національний лінгвістичний університет

У світі, де кордони стають все більш прозорими, а спілкування між людьми з різних країн світу – все більш інтенсивним, роль мови стає як ніколи важливою. Одним з найважливіших феноменів, що впливають на розвиток сучасної мови, є зростання кількості інтернаціоналізмів.

Сучасна французька мова постійно розвивається та еволюціонує. Одним з ключових факторів, що впливають на цей розвиток, є запозичення слів з інших мов, що збагачує словниковий склад, роблячи мову більш гнучкою та адаптованою до потреб сучасного світу. Англійська мова, безсумнівно, є одним з найважливіших джерел запозичень для французької мови. Її домінуючий статус у галузі науки, технологій та бізнесу робить англійські слова все більш поширеними у французькому мовленні (*ordinateur, Internet, marketing*).

Однак, окрім прямого запозичення, існує й інший спосіб адаптації нових понять – калькування. Калькування – це спосіб творення слів, при якому використовується морфемна структура та семантика слова з іншої мови, але з власними морфемами та правилами словотворення. Метод дає можливість мові гнучко реагувати на потреби сучасного світу, використовуючи власні морфемні та правила словотворення. Наприклад: *téléphone* (телефон) калькує англійське *telephone*, використовуючи грецькі корені *tele* (далеко) і *phone* (звук).

Таким чином, дослідження феноменів запозичення та калькування свідчить про динамізм сучасної французької мови та її здатність адаптувати нові поняття, не втрачаючи власної самобутності. Важливість дослідження полягає у тому, що запозичення та калькування дає можливість краще зрозуміти, як розвивається мова та може допомогти укладачам словників та підручників з французької мови. Результати розвідки можуть бути корисними також для викладачів та перекладачів.

ЛІТЕРАТУРА

- Соболева, О. В. (2015). Прагматична настанова неологізмів (на матеріалі сучасної французької преси). *Наукові записки Національного університету Острозька академія. Серія: Філологічна*, (59), 196-198.
- Фенюк, Л. Д. (2016). Інтернаціоналізми та інтерлексеми: різні підходи до визначення. *Науковий вісник Міжнародного гуманітарного університету. Серія: Філологія*, (25 (1)), 152-154.

LE RÔLE DES INTERNATIONALISMES DANS LA LANGUE FRANÇAISE CONTEMPORAINE

Viktoria KORCHEMLIUK

L'Université nationale linguistique de Kyiv

Dans un monde où les frontières deviennent de plus en plus transparentes et où la communication entre les personnes de différents pays est de plus en plus intense, le rôle de la langue devient plus important que jamais. L'un des phénomènes les plus importants affectant le développement de la langue contemporaine est l'augmentation du nombre d'internationalismes.

Le français contemporaine, comme toute langue vivante, est en constante évolution. L'un des facteurs clés influençant ce développement est l'emprunt de mots à d'autres langues. Le processus enrichit le vocabulaire, rendant la langue plus flexible et adaptée aux besoins du monde moderne. L'anglais est sans aucun doute l'une des sources d'emprunts les plus importantes pour le français. Son statut dominant dans les domaines scientifique, technologique et commercial fait que les mots anglais sont de plus en plus courants dans le discours français (*ordinateur, Internet, marketing*).

Cependant, outre l'emprunt direct, il existe un autre moyen d'adapter de nouveaux concepts: le traçage. Le traçage est une méthode de formation de mots qui utilise la structure morphémique et la sémantique d'un mot d'une autre langue, mais avec ses propres morphèmes et règles de formation des mots. La méthode permet à la langue de répondre de manière flexible aux besoins du monde, en utilisant ses propres morphèmes et règles de formation des mots. Par exemple: *téléphone* calque l'anglais *telephone*, en utilisant les racines grecques *tele* (loin) et *phone* (son).

Ainsi, l'étude des phénomènes d'emprunt et de traçage témoigne du dynamisme de la langue française moderne et de sa capacité à s'adapter à de nouveaux concepts sans perdre son propre identité. L'importance de la recherche réside dans le fait que l'emprunt et le traçage offrent la possibilité de mieux comprendre comment la langue se développe et que la recherche peut aider les auteurs de dictionnaires et de manuels de français. Les résultats de l'étude peuvent être utiles aux enseignants et aux traducteurs.

LITTÉRATURE

- Sobolyeva, O. V. (2015). Pragmaticzna nastanova neologizmiv (na materialii suchasnoyi francuzkoyi presi). *Naukovi zapiski Nacionalnogo universitetu Ostrozka akademiya. Seriya: Filologichna*, (59), 196-198.
- Fenyuk, L. D. (2016). Internacionalizmi ta interleksemi: rizni pidhodi do viznachennya. *Naukovij visnik Mizhnarodnogo gumanitarnogo universitetu. Seriya: Filologiya*, (25 (1)), 152-154.

ІСТОРИЧНЕ ПІДГРУНТЯ МОВНОГО ЯВИЩА “ВЕРЛАН” У ФРАНЦУЗЬКІЙ МОВІ

Валерія КОСТРИБА

Київський національний лінгвістичний університет

Верлан – мовна гра або інверсія складів. Навіть у назві цього соціолекту ми спостерігаємо це явище: “verlan” складається з двох перевернутих складів “vers” і “en”, які утворюють слово “l'envers”.

Вперше це явище верлен було зафіксовано в Середньовіччі, але воно не втратило своєї актуальності до сьогодні. Верлан досить часто використовувався під час Другої світової війни, коли мешканці під нацистською окупацією використовували перевернуті слова, щоб збити з пантелику франкомовних німців. Згодом верлан набув популярності у 80-х та 90-х роках, переважно у музичних жанрах, таких як реп та хіп-хоп, а також у фільмах. На сьогоднішній день слова верлану увійшли в повсякденну мову молоді і навіть в нормативну мову, оскільки деякі слова настільки поширені, що були включені до офіційного словника французької мови.

Ця форма арго вражає своєю складністю і функціональністю, які протягом багатьох десятиліть привертала увагу багатьох французьких лінгвістів, зокрема Алена Рея, Генрієтти Вальтер і Клода Ажежа.

ЛІТЕРАТУРА

“Le Verlan, phenomene langagier et social: recapitulatif” par Larissa Sloutsky et Catherine Black (n.d.).

https://issuu.com/nlcs1850/docs/the_linguist_evolution_edition_1_/s/12245163

LE CONTEXTE HISTORIQUE DU PHÉNOMÈNE LINGUISTIQUE “VERLAN” DANS LA LANGUE FRANÇAISE

Valérie KOSTRYBA

L’Université nationale linguistique de Kyiv

Le Verlan – un jeu langagier représente simplement l’inversion des syllabes. Même au nom de ce sociolecte, on observe ce phénomène: “verlan” est constitué de deux syllabes inversées “vers” et l’“en”, qui forment un mot “l’envers”.

Ce phénomène a été enregistré au Moyen Âge pour la première fois, mais il n'a pas perdu de son actualité jusqu'à aujourd'hui. Le verlan a été utilisé assez souvent pendant la Seconde Guerre mondiale, lorsque les habitants sous l'occupation nazie utilisaient des mots inversés pour confondre les Allemands francophones. Cependant, le verlan a gagné en popularité dans les années 80 et 90, principalement utilisé dans des genres musicaux tels que le rap et le hip-hop, ainsi que dans les films. À ce jour, les mots du verlan sont entrés dans le discours quotidien des jeunes et même dans la langue officielle, car certains mots sont si courants qu'ils ont été inscrits dans le dictionnaire officiel de la langue française.

Cette forme d'argot impressionne par sa difficulté et sa fonctionnalité, qui depuis de nombreuses décennies ont attiré l'attention de nombreux linguistes français, comme Alain Rey, Henriette Walter, Claude Hagège, etc.

ЛІТЕРАТУРА

“Le Verlan, phenomene langagier et social: recapitulatif” par Larissa Sloutsky et Catherine Black (n.d.).

https://issuu.com/nlcs1850/docs/the_linguist_evolution_edition_1_/s/12245163

МОВНА ДИСКРИМІНАЦІЯ У ФРАНЦУЗЬКІЙ МОВІ: ФЕМІНІТИВИ ЯК ІНСТРУМЕНТ БОРОТЬБИ З СЕКСИЗМОМ

Ольга ЛУКАЩУК

Київський національний лінгвістичний університет

Фемінітиви, як істотний аспект французької мови, набувають все більшого значення у сучасному суспільстві. Вони відображають культурні зміни та боротьбу із сексизмом, що відбувається у різних сферах життя. Створення та вживання фемінітивів відображають стрімке розширення ролі жінок у суспільстві, які все частіше займають провідні позиції в політиці, науці, культурі та інших галузях.

Сексизм у мові проявляється через використання маскулінізованих форм слів, які приховують жіночий аспект. Фемінітиви виступають як інструмент уникнення сексизму та підтримання гендерної рівності. Наприклад, у минулому частіше для позначення назв професій (і для чоловіків, і для жінок) вживалися такі лексичні одиниці як *“un auteur”* (автор) чи *“un professeur”* (викладач), приховуючи тим самим можливість жінок займати ці посади. Однак, зараз фемінітиви *“une auteure”* (авторка) чи *“une professeure”* (викладачка), стають дедалі більш поширеними, що відкриває шлях до більшого визнання жіночого досвіду та компетентності.

Актуальність нашого дослідження полягає у відповідності його сучасному контексту. Зміни у суспільстві, спрямовані на забезпечення рівних можливостей для всіх гендерних груп, відображаються у мові. Отже, розгляд фемінітивів у французькій мові стає не лише актуальним, але й необхідним у контексті сучасного розвитку суспільства та культури. Це дослідження сприяє більш глибокому розумінню проблеми сексизму у мові та створенню мовного середовища, що відповідає принципам рівності та інклюзії.

ЛІТЕРАТУРА

Яровая, С. М. (2022). *Фемінітиви у сучасному англійсько- та французькомовному медіадискурсі*. (Магістерська робота). Донецьк, Донецький національний університет імені Василя Стуса.

<https://jarch.donnu.edu.ua/article/view/13196>

DISCRIMINATION LINGUISTIQUE EN FRANÇAIS: LA FÉMINISATION DE LA LANGUE COMME MOYEN DE LUTTE CONTRE LE SEXISME

OIha LUKASHCHUK

Université nationale linguistique de Kyiv

La féminisation de la langue française prend de plus en plus d'ampleur dans la société moderne. Elle reflète les changements culturels et la lutte contre le sexisme dans divers domaines de la vie. La création et l'utilisation de féminins démontrent l'importance du rôle des femmes dans la société, qui occupent de plus en plus de postes de responsabilité dans la politique, la science, la culture et d'autres domaines.

Le sexisme dans le langage se manifeste par l'utilisation de formes masculinisées de mots qui dissimulent l'aspect féminin. Les féminins sont utilisés comme un outil pour éviter ce sexisme et soutenir l'égalité entre les hommes et les femmes. Par exemple, dans le passé, les unités lexicales "un auteur" ou "un professeur" étaient couramment utilisés, cachant ainsi la possibilité pour les femmes d'occuper ces postes. Cependant, les versions féminisées de mots tels que "une auteure" ou "une professeure" deviennent aujourd'hui plus fréquentes, permettant une plus grande reconnaissance de l'expérience et des compétences des femmes.

La pertinence de notre étude réside dans sa conformité au contexte moderne. Les changements dans la société visant à garantir l'égalité des chances pour tous les sexes se reflètent dans la langue. Ainsi, l'analyse des féminins en français devient non seulement actuelle, mais aussi nécessaire dans le cadre du développement contemporain de la société et de la culture. Cette recherche contribue à une meilleure compréhension du problème du sexisme dans la langue et favorise la création d'un environnement linguistique répondant aux principes d'égalité et d'inclusion.

LITTÉRATURE

Yarovaya, S. M. (2022). *Feminitivi u suchasnomu anglijsko- ta francuzkomovnomu mediadiskursi*. (Magisterska robota). Doneck, Doneckij nacionalnij universitet imeni Vasilya Stusa.

<https://jarch.donnu.edu.ua/article/view/13196>

РОЛЬ ПРОФЕСІЙНОГО АРГО У ФРАНЦУЗЬКІЙ МОВІ

Дарія ПАЛАМАР

Київський національний лінгвістичний університет

Професійне французьке арго є захоплюючим аспектом мови, який варто досліджувати та розуміти через його значний вплив на повсякденне життя та спілкування в різних професійних секторах.

Перш за все, професійне арго відіграє важливу роль у житті працівників, полегшуючи спілкування в їхній спеціальній сфері.

Використовуючи спеціалізовану мову, професіонали можуть швидко й ефективно передавати інформацію. Крім того, професійне арго підсилює відчуття приналежності до професійної спільноти.

Лінгвістично професійне арго збагачує французьку мову, надаючи їй нові терміни, вирази та звороти, характерні для різних професійних сфер. Це мовне розмаїття відображає багатство та складність людської діяльності та сприяє збереженню життєздатності французької мови у світі, що постійно розвивається.

Однак важливо зазначити, що професійне арго іноді може викликати плутанину або непорозуміння для тих, хто не розуміється на певній сфері. Тому вкрай важливо знайти баланс у його використанні, щоб забезпечити зрозумілу та доступну комунікацію для всіх членів суспільства.

ЛІТЕРАТУРА

Marcel Schwob, Georges Guieysse (2003). *Étude sur l'argot français*.

http://www.leboucher.com/pdf/schwob/schwob_ea.pdf

LE RÔLE DE L'ARGOT PROFESSIONNEL DANS LA LANGUE FRANÇAISE

Daria PALAMAR

Université nationale linguistique de Kyiv

L'argot professionnel français est un aspect fascinant de la langue qui mérite d'être exploré et compris en raison de son impact significatif sur la vie quotidienne et la communication dans divers secteurs professionnels.

Tout d'abord, l'argot professionnel joue un rôle essentiel dans la vie des employés en facilitant la communication dans leur domaine de spécialisation. En utilisant un langage spécialisé, les professionnels peuvent transmettre des informations rapidement et efficacement. En outre, l'argot professionnel renforce le sentiment d'appartenance à une communauté professionnelle.

D'un point de vue linguistique, l'argot professionnel enrichit la langue française en lui apportant de nouveaux termes, expressions et tournures propres aux différents domaines professionnels. Cette diversité linguistique reflète la richesse et la complexité de l'activité humaine et contribue à la vitalité de la langue française dans un monde en constante évolution.

Il est toutefois important de noter que l'argot professionnel peut parfois être source de confusion ou d'incompréhension pour ceux qui ne sont pas familiers d'un domaine particulier. Il est donc essentiel de trouver un équilibre dans son utilisation afin d'assurer une communication claire et accessible à tous les membres de la société.

LITTÉRATURE

Marcel Schwob, Georges Guieysse (2003). *Étude sur l'argot français*.

http://www.leboucher.com/pdf/schwob/schwob_ea.pdf

СОЦІОЛІНГВІСТИЧНІ ОСОБЛИВОСТІ ТЕКСТІВ СУЧАСНИХ ФРАНКОМОВНИХ ПІСЕНЬ

Юлія СОЛЮК

Київський національний лінгвістичний університет

Соціолінгвістика – це галузь лінгвістики, що вивчає взаємозв'язок між мовою та суспільством, а також як мова відображає соціальні структури, стереотипи та ідентичність.

Сучасні франкомовні пісні є важливим аспектом у культурному та мовному просторі. У цих текстах можуть відображатись сучасні соціальні проблеми, а також культурні та історичні аспекти франкомовних країн. Крім того, вони часто використовуються як засіб вираження ідентичності та взаєморозуміння між різними культурами та мовами.

Сучасні франкомовні тексти пісень вирізняються використанням мовленнєвих зворотів, сленгу, арго, технічних термінів та виразів, що характеризують певну соціокультурну групу або підкреслюють її ідентичність. Також вони можуть відображати зміни в мовленнєвих тенденціях та еволюцію мовленнєвих засобів у сучасному франкомовному середовищі.

У зв'язку з цим, аналіз франкомовних текстів пісень може допомогти розкрити соціолінгвістичні аспекти, такі як вживання мовних засобів для вираження соціальних позицій, культурні впливи на мовлення та взаємодію мовних груп в сучасному франкомовному середовищі. До того ж, соціолінгвістичні дослідження залишаються актуальними, оскільки вони допомагають розуміти взаємозв'язок мови та суспільства, що має велике значення для розвитку культурної та мовної політики.

ЛІТЕРАТУРА

- Нужна, К. (2015). *Соціолінгвістичні особливості молодіжного мовлення Франції* [Дис. на здобуття наукового ступеня канд. філ. наук, Київський національний університет імені Тараса Шевченка, Київ].
- Голотюк, О. В. (2019). Використання молодіжної розмовної лексики у сучасній французькій пісні. *Науковий вісник Херсонського державного університету. Серія: Лінгвістика*, 36, 151-155.

CARACTÉRISTIQUES SOCIOLINGUISTIQUES DES TEXTES DE CHANSONS CONTEMPORAINES EN LANGUE FRANÇAISE

Yulia SOLIUK

Université Nationale Linguistique de Kyiv

La sociolinguistique est une branche de la linguistique qui étudie le rapport entre la langue et la société ainsi que la façon dont la langue reflète les structures sociales, les stéréotypes et l'identité.

La chanson contemporaine française occupe une place importante dans l'espace culturel et linguistique. Ces textes peuvent représenter des problématiques sociales contemporaines, ainsi que des aspects culturels et historiques des pays francophones. En plus, elles sont souvent utilisées comme moyen d'exprimer l'identité et la compréhension mutuelle entre différentes cultures et langues.

Les paroles de la chanson française contemporaine se distinguent par l'utilisation des tournures de discours, de l'argot, des termes techniques et des expressions qui caractérisent un certain groupe socioculturel ou soulignent son identité. Elles peuvent également refléter les changements dans les tendances de la langue et l'évolution des moyens de langage dans l'environnement francophone moderne.

À cet égard, l'analyse des textes de chansons françaises peut contribuer à révéler des aspects sociolinguistiques, tels que l'utilisation de moyens linguistiques pour exprimer des positions sociales, les influences culturelles sur le langage et l'interaction des groupes linguistiques dans l'environnement francophone moderne. En outre, la recherche sociolinguistique reste pertinente, car elle permet de comprendre le rapport entre langue et société, ce qui revêt une grande importance pour le développement de la politique culturelle et linguistique.

LITTÉRATURE

Nuzhna, K. (2015). *Sotsiolingvistychni osoblyvosti molodizhnoho movlennia Frantsii* [Dys. na zdobuttia naukovoho stupenia kand. fil. nauk, Kyivskiy natsionalnyi universytet imeni Tarasa Shevchenka, Kyiv].

Holotiuk, O. V. (2019). Vykorystannia molodizhnoi rozmovnoi leksyky u suchasni frantsuzkii pisni. *Naukovyi visnyk Khersonskoho derzhavnoho universytetu. Seriia: Lihvistyka*, 36, 151-155.

СТРУКТУРНО-СЕМАНТИЧНІ ОСОБЛИВОСТІ ФРАНЦУЗЬКОЇ ТУРИСТИЧНОЇ ТЕРМІНОЛОГІЇ

Анастасія УЛЬЯНОВА

Одеський національний університет ім. І. І. Мечникова

Робота присвячена структурно-семантичним особливостям французької туристичної термінології, дослідженій на матеріалі рекламних пропозицій французьких туристичних агенцій. Сьогодні туризм є важливим соціокультурним явищем, а кількість досліджень лінгвістичного напрямку зумовлює актуальність розвідки, направленої на подальший розвиток можливості науковців впорядковувати та аналізувати мовні одиниці. Діахронічний аспект дослідження вказує на доволі давню появу туристичних термінів, а також на попит у вивченні туристичної термінології згідно із популяризацією та розповсюдженням туризму у сучасній міжнародній економіці. Власне французькі терміни ми поділяємо на кілька тематичних підгруп, які маркують реалії, що представляють інтерес для туристів: гастрономія, спорт, історія країни, кінематограф, мода, наука, географія, культура, релігія. Поміж власне французьких термінів, нами було виявлено широку розповсюдженість калькувань та запозичень з інших мов, що свідчить про велику кількість культур і мов, які вплинули на розвиток французької туристичної термінології завдяки міжнародній туристичній індустрії та культурним обмінам.

ЛІТЕРАТУРА

Akramov, B. Q. (2022). Features of tourism terminology in French language. In *Filologia ta'limi masalalari: muammo va uning innovatsion yechimlari. Mazzusidagi xalqaro ilmiy-amaliy anjuman materiallari. O'zbekiston respublikasi oliy va o'rta maxsus ta'lim vazirligi* (pp. 97-98).

[https://www.researchgate.net/profile/Sarvar-](https://www.researchgate.net/profile/Sarvar-Ruzimboyev/publication/366065396_7-maqolaOtrazenie_nacionalnyh_realij_v_uzbekskih_zagadkah/links/63905d01e42f)

[Ruzimboyev/publication/366065396_7-](https://www.researchgate.net/profile/Sarvar-Ruzimboyev/publication/366065396_7-maqolaOtrazenie_nacionalnyh_realij_v_uzbekskih_zagadkah/links/63905d01e42f)

[maqolaOtrazenie_nacionalnyh_realij_v_uzbekskih_zagadkah/links/63905d01e42f](https://www.researchgate.net/profile/Sarvar-Ruzimboyev/publication/366065396_7-maqolaOtrazenie_nacionalnyh_realij_v_uzbekskih_zagadkah/links/63905d01e42f)

[aa7e75a1a89d/7-maqolaOtrazenie_nacionalnyh-realij-v-uzbekskih-](https://www.researchgate.net/profile/Sarvar-Ruzimboyev/publication/366065396_7-maqolaOtrazenie_nacionalnyh_realij_v_uzbekskih_zagadkah/links/63905d01e42f)

[zagadkah.pdf#page=92](https://www.researchgate.net/profile/Sarvar-Ruzimboyev/publication/366065396_7-maqolaOtrazenie_nacionalnyh_realij_v_uzbekskih_zagadkah/links/63905d01e42f)

- Azrou, N., & Boutarfa, M. (2021). Terminologie touristique et problèmes de traduction Français-Arabe. Lexique Unifié des Termes des Sciences du Tourisme – Modèle. *Synergies Algérie*, 29, 231-245.
- Botez, N. (2008). *Le rôle de la socioterminologie dans la dynamique de la terminologie touristique dans le français contemporain*.
[https://www.ugb.ro/etc/etc2008no1/s02%20\(2\).pdf](https://www.ugb.ro/etc/etc2008no1/s02%20(2).pdf)
- Dury, P., & Picton, A. (2009). Terminologie et diachronie : vers une réconciliation théorique et méthodologique? *Revue française de linguistique appliquée*, XIV, 31-41.
<https://www.cairn.info/revue-francaise-de-linguistique-appliquee-2009-2.htm>
- Myzyn, T. O. (2022). Caractéristiques structurelles des termes dans le domaine du tourisme. *Bulletin scientifique Université Humanitaire Internationale. Ser.: Philologie*, 53(1), 116-119.
- Viallon, P. (2013). La communication touristique, une triple invention. *Mondes du Tourisme*, 7, 2-11.

CARACTÉRISTIQUES STRUCTURELLES ET SÉMANTIQUES DE LA TERMINOLOGIE TOURISTIQUE FRANÇAISE

Anastasiia ULIANOVA

Université nationale I. I. Mechnikov d'Odesa

Ce travail est consacré aux caractéristiques structurelles et sémantiques de la terminologie touristique française, étudiée à partir des propositions publicitaires des agences de voyages françaises. Aujourd'hui, le tourisme est un phénomène socio-culturel important, et le nombre d'études linguistiques justifie la pertinence de la recherche visant à développer davantage les capacités des chercheurs à organiser et analyser les unités linguistiques. L'aspect diachronique de l'étude indique une apparition assez ancienne des termes touristiques, ainsi qu'une demande croissante d'étudier la terminologie touristique en accord avec la popularisation et la diffusion du tourisme dans l'économie internationale moderne. Les termes français proprement dits sont divisés en plusieurs sous-groupes thématiques, marquant les réalités qui sont d'intérêt pour les touristes : la gastronomie, le sport, l'histoire du pays, le cinéma, la mode, la science, la géographie, la culture, la religion. Parmi les termes français proprement dits, nous avons constaté une large diffusion de calques et d'emprunts d'autres langues, ce qui témoigne de l'influence de

nombreuses cultures et langues sur le développement de la terminologie touristique française grâce à l'industrie touristique internationale et aux échanges culturels.

LITTÉRATURE

Akramov, B. Q. (2022). Features of tourism terminology in French language. In *Filologia ta'limi masalalari: muammo va uning innovatsion yechimlari. Mavzusidagi xalqaro ilmiy-amaliy anjuman materiallari. O'zbekiston respublikasi oliy va o'rta maxsus ta'lim vazirligi* (pp. 97-98).

[https://www.researchgate.net/profile/Sarvar-](https://www.researchgate.net/profile/Sarvar-Ruzimboyev/publication/366065396_7-maqolaOtrazenie_nacionalnyh_realij_v_uzbekskih_zagadkah/links/63905d01e42f_aa7e75a1a89d/7-maqolaOtrazenie_nacionalnyh-realij-v-uzbekskih-zagadkah.pdf#page=92)

[Ruzimboyev/publication/366065396_7-](https://www.researchgate.net/profile/Sarvar-Ruzimboyev/publication/366065396_7-maqolaOtrazenie_nacionalnyh_realij_v_uzbekskih_zagadkah/links/63905d01e42f_aa7e75a1a89d/7-maqolaOtrazenie_nacionalnyh-realij-v-uzbekskih-zagadkah.pdf#page=92)

[maqolaOtrazenie_nacionalnyh_realij_v_uzbekskih_zagadkah/links/63905d01e42f](https://www.researchgate.net/profile/Sarvar-Ruzimboyev/publication/366065396_7-maqolaOtrazenie_nacionalnyh_realij_v_uzbekskih_zagadkah/links/63905d01e42f_aa7e75a1a89d/7-maqolaOtrazenie_nacionalnyh-realij-v-uzbekskih-zagadkah.pdf#page=92)

[aa7e75a1a89d/7-maqolaOtrazenie_nacionalnyh-realij-v-uzbekskih-](https://www.researchgate.net/profile/Sarvar-Ruzimboyev/publication/366065396_7-maqolaOtrazenie_nacionalnyh_realij_v_uzbekskih_zagadkah/links/63905d01e42f_aa7e75a1a89d/7-maqolaOtrazenie_nacionalnyh-realij-v-uzbekskih-zagadkah.pdf#page=92)

[zagadkah.pdf#page=92](https://www.researchgate.net/profile/Sarvar-Ruzimboyev/publication/366065396_7-maqolaOtrazenie_nacionalnyh_realij_v_uzbekskih_zagadkah/links/63905d01e42f_aa7e75a1a89d/7-maqolaOtrazenie_nacionalnyh-realij-v-uzbekskih-zagadkah.pdf#page=92)

Azrou, N., & Boutarfa, M. (2021). Terminologie touristique et problèmes de traduction Français-Arabe. *Lexique Unifié des Termes des Sciences du Tourisme – Modèle. Synergies Algérie*, 29, 231-245.

Botez, N. (2008). *Le rôle de la socioterminologie dans la dynamique de la terminologie touristique dans le français contemporain.*

[https://www.ugb.ro/etc/etc2008no1/s02%20\(2\).pdf](https://www.ugb.ro/etc/etc2008no1/s02%20(2).pdf)

Dury, P., & Picton, A. (2009). Terminologie et diachronie : vers une réconciliation théorique et méthodologique? *Revue française de linguistique appliquée*, XIV, 31-41.

<https://www.cairn.info/revue-francaise-de-linguistique-appliquee-2009-2.htm>

Myzyn, T. O. (2022). Caractéristiques structurelles des termes dans le domaine du tourisme. *Bulletin scientifique Université Humanitaire Internationale. Ser.: Philologie*, 53(1), 116-119.

Viallon, P. (2013). La communication touristique, une triple invention. *Mondes du Tourisme*, 7, 2-11.

НЕОЛОГІЗМИ СУЧАСНОЇ ФРАНЦУЗЬКОЇ МОВИ: СТРУКТУРНО-СЕМАНТИЧНА ХАРАКТЕРИСТИКА

Аліна ХМАРА

Волинський національний університет імені Лесі Українки

Сучасна французька мова має багато способів утворення нових слів, але не всі вони є продуктивними. Префіксальний та суфіксальний способи утворення неологізмів є найпродуктивнішими словотворчими засобами в мові сучасних французьких текстів, наприклад: “*nanoparticule, supercritique, cibliste, enseignant*” тощо. Іншими способами поповнення словника є словоскладання (іменник + *de* + іменник: “*rez-de-jardin*”, слова, які складаються з двох (а іноді і більше) слів, є зручним способом лаконічної передачі складних понять, це особливо важливо при створенні термінів); скорочення (“*prep’art = propaganda + l’art*”; “*plastique + solide = plastisol*”); запозичення (“*l’audit, sponsoring*”); семантичний – у результаті переосмислення наявного значення слова (прикметник → іменник: “*clignotant*”: “*мерехтливий*” → екон. “*сигнал небезпеки*”), або ж розширення значення слів (“*parapluie - парасолька; parapluie noir – чорна завіса фашизму*”).

Ці дериваційні процеси дають змогу ефективно маніпулювати змістом слів, їхньою структурою, а отже, і свідомістю аудиторії.

Завдяки постійному утворенню нових слів словниковий склад французької мови поповнюється великою кількістю неологізмів. Нові лексеми позначають реалії, події, явища в різних сферах людського життя (економіка, соціальні мережі, побут, політика, екологія тощо), утворені шляхом словотвору, запозичення тощо.

ЛІТЕРАТУРА

- Cham, I. (2019). *Neologismes dans le discours des médias français contemporains: master en linguistique*.
- Woch, A. (2022). *Les mots témoins de la nouvelle réalité. Quelques réflexions sur le lexique pandémique. Estudios Románicos, 31, 347-359.*

NÉOLOGISMES DE LA LANGUE FRANÇAISE MODERNE : CARACTÉRISTIQUES STRUCTURELLES ET SÉMANTIQUES

Alina KHMARA

Université nationale Lessya Oukraïinka de Volhynie

Le français moderne offre une diversité de méthodes pour la création de néologismes, mais toutes ne sont pas productives. Les procédés de préfixation et de suffixation demeurent parmi les moyens les plus dynamiques pour générer de nouveaux termes dans la langue française contemporaine, comme en témoignent des exemples tels que: “nanoparticule, supercritique, cibliste, enseignant”, etc. En outre, d'autres mécanismes de création lexicale incluent la composition (nom + de + nom : “rez-de-jardin”), les mots composés de deux (et parfois plus) mots sont un moyen pratique de transmettre succinctement des concepts complexes, ceci est particulièrement important lorsque créer des termes); la réduction (“prep'art = propagande + l'art”; “plastique + solide = plastisol”); emprunt lexical (“l'audit, sponsoring”); ainsi que des modifications sémantiques telles que la nominalisation d'un adjectif (comme dans “clignotant” avec un sens économique “signal de danger”) ou l'extension de sens (“parapluie” à “parapluie noir” signifiant “rideau noir du fascisme”).

Ces processus de dérivation permettent une manipulation efficace du sens et de la structure des mots, influençant ainsi la perception du public. Grâce à cette créativité lexicale constante, le lexique de la langue française s'enrichit continuellement de néologismes.

Ces nouveaux termes désignent des réalités, des événements et des phénomènes dans une multitude de domaines de la vie humaine tels que l'économie, les réseaux sociaux, la vie quotidienne, la politique, l'écologie, entre autres. Ils sont formés par divers procédés tels que la création de mots, l'emprunt lexical, et d'autres mécanismes, contribuant ainsi à l'évolution et à l'adaptation dynamique de la langue aux besoins et aux changements de la société contemporaine.

RÉFÉRENCES BIBLIOGRAPHIQUES

- Cham, I. (2019). *Neologismes dans le discours des médias français contemporains: master en linguistique.*
- Woch, A. (2022). *Les mots témoins de la nouvelle réalité. Quelques réflexions sur le lexique pandémique. Estudios Románicos, 31, 347-359.*

ПРАГМАТИЧНИЙ АСПЕКТ ПОЛІТИЧНИХ СЛОГАНІВ НА ПРИКЛАДІ ФРАНЦУЗЬКИХ ВИБОРЧИХ КАМΠΑНІЙ

Яна ХОМЕНКО

Київський національний лінгвістичний університет

В світлі останніх геополітичних подій, що підштовхують політичний дискурс до активного розвитку, усе актуальнішими стають дослідження саме політичних промов, робіт, текстів.

Слогани є одним із найкоротших і в той же час найпотужніших засобів впливу на аудиторію завдяки місткому викладу комунікативного посилу. Надзвичайно актуальними в сучасній лінгвістиці були і залишаються дослідження тенденцій створення слоганів протягом останніх 15 років на прикладі французьких виборчих кампаній у їх прагматичному аспекті. З огляду на дослідження з теорії мовленнєвих актів та політичного дискурсу, слід зосередити вивчення політичних слоганів через методологію стилістичного аналізу (підбір стилістичних фігур), лексичного аналізу (підбір специфічної емоційно забарвленої лексики), щоб зрозуміти, в який спосіб слогани впливають на виборців. З урахуванням тривалого періоду (3 виборчих кампанії), можна також прослідкувати тенденцію до їх змін на прагматичному рівні.

ЛІТЕРАТУРА

Новинська, О. А. (2018). *Основи теорії комунікації*. Маріупольський державний інститут.

Mangiaracina, G. (1979). *À propos du discours politique*. Paris.

ASPECT PRAGMATIQUE DES SLOGANS POLITIQUES SUR L'EXEMPLE DES CAMPAGNES ELECTORALES FRANCAISES

Iana KHOMENKO

Université nationale linguistique de Kyiv

À cause de récents événements géopolitiques, qui poussent le discours politique à se développer activement les recherches sur les discours, oeuvres, textes politiques devient de plus en plus pertinentes.

Les slogans sont l'un des moyens les plus courts et, en même temps, les plus puissants pour influencer le public en raison de la présentation concise du message communicatif. L'étude des tendances en matière de création de slogans au cours des 15 dernières années sur l'exemple des campagnes électorales françaises dans leur aspect pragmatique a été et reste extrêmement pertinente dans la linguistique moderne. En utilisant les travaux sur la théorie des actes de langage et du discours politique, l'étude des slogans politiques devrait être axée sur la méthodologie de l'analyse stylistique (sélection des figures de style), de l'analyse lexicale (sélection d'un vocabulaire spécifique à nuance émotionnelle) afin de comprendre comment les slogans influencent les électeurs. En prenant en compte la longue période (3 campagnes électorales), il est également possible de suivre la tendance au changement au niveau pragmatique.

LITTERATURE

Novyns'ka, O. A. (2018). *Osnovy teorii komunikatsiyi*. Mariupol's'kyy derzhavnyy instytut.

Mangiaracina, G. (1979). *À propos du discours politique*. Paris.

ЛІНГВОКУЛЬТУРОЛОГІЧНИЙ АСПЕКТ У ФОРМУВАННІ ФРАЗЕОЛОГІЧНИХ ОДИНИЦЬ (на матеріалі французької мови)

Вероніка ШМАТ

Волинський національний університет імені Лесі Українки

Особлива увага до вивчення проблеми взаємозв'язку та взаємовпливу мови і культури виникла у лінгвістиці наприкінці ХХ ст. Наукові діячі намагалися дослідити та охарактеризувати прояви культурних особливостей народу у його мовній діяльності.

Відтак, сформувалася лінгвокультурологія як інтегративною дисципліною, яка включає в себе декілька аспектів: культурологію, науку, що покликана досліджувати культурні прояви людських спільнот та лінгвістику, або мовознавство, що досліджує природу мови, її структуру, функціонування та розвиток.

Оскільки, фразеологія – це відтворення культурного здобутку певного народу, що містить у собі інформацію про його історію, спосіб життя, звичаї та традиції, то розгляд фразеологічних одиниць в цьому контексті представляє особливий інтерес для актуальних наукових розвідок. Лінгвокультурологічний аспект вивчення фразеологізмів зорієнтований, в основному, на ідею історичної реконструкції культурних чинників формування фразеології будь-якої мови. Варто відзначити, що певний період мовного розвитку характеризується окремим набором національно-культурних показників, релевантних для виникнення фразеологізмів. Таким чином, при дослідженні лінгвокультурологічного аспекту у формуванні фразеологічних одиниць метою науковця є виявлення так званого “культурного” компонента значення.

ЛІТЕРАТУРА

- Левченко, О. (2003). Лінгвокультурологія та її термінна система. *Проблеми української термінології*, 490, 105–113.
- La phraséologie (et en particulier les proverbes) dans le Trésor de la langue française informatisé.* (2007). Laboratoire de recherche public à Nancy.
https://www.atilf.fr/wp-content/uploads/manifestations/seminaires/atilf_seminaire_melh_Klein_2006-05-24.pdf

L'ASPECT LINGUOCULTUREL DANS LA FORMATION DES UNITES PHRASEOLOGIQUES (sur le materiel de la langue française)

Veronika SHMAT

Lessia Oukraïнка Université nationale de Volyn

Une attention particulière à l'étude du problème de l'interconnexion et de l'influence mutuelle de la langue et de la culture est apparue en linguistique à la fin du 20e siècle. Les scientifiques ont tenté d'étudier et de caractériser la manifestation des caractéristiques culturelles des personnes dans leur activité linguistique.

La linguoculturologie est une discipline intégrative et comprend donc plusieurs concepts : la culturologie, une science conçue pour étudier les manifestations culturelles des communautés humaines et la linguistique, qui étudie la nature de la langue, sa structure, son fonctionnement et son développement.

Étant donné que la phraséologie est une reproduction du patrimoine culturel d'un certain peuple, qui contient des informations sur son histoire, son mode de vie, ses coutumes et ses traditions, la prise en compte des unités phraséologiques dans ce contexte présente un intérêt particulier pour la recherche scientifique actuelle. L'aspect linguistique et culturel de l'étude de la phraséologie se concentre principalement sur l'idée de reconstruction historique des facteurs culturels de la formation de la phraséologie de toute langue. Il convient de noter qu'une certaine période de développement linguistique est caractérisée par un ensemble distinct d'indicateurs nationaux et culturels pertinents pour l'émergence d'unités phraséologiques. Ainsi, lorsqu'il étudie l'aspect linguoculturel dans la formation des phraséologismes, l'objectif du scientifique est d'identifier la composante dite "culturelle" du sens.

LITTÉRATURE

Levchenko, O. (2003). Lihvokulturolohiiia ta yii terminna systema. *Problemy ukrainskoi terminolohii*, 490, 105–113.

La phraséologie (et en particulier les proverbes) dans le Trésor de la langue française informatisé. (2007). Laboratoire de recherche public à Nancy.

https://www.atilf.fr/wp-content/uploads/manifestations/seminaires/atilf_seminaire_melh_Klein_2006-05-24.pdf

СЕКЦІЯ 4 / SECTION 4
(15.00 – 17.00)

Сучасні філологічні студії новогрецької мови /
Modern philological studies of the Modern Greek language

**Модератор Галина ПЕТРОВА/
Moderator Halyna PETROVA**

**викладач кафедри кафедри іспанської і новогрецької філології
та перекладу, КНЛУ, кандидат філологічних наук /
Teacher of the Department of Spanish and Modern Greek Philology
and Translation, KNLU, Candidate of Sciences (Philology)**

<http://surl.li/rhvpd>

ЗООМОРФІЗМИ В СТРУКТУРІ ФРАЗЕОЛОГІЧНИХ ОДИНИЦЬ НОВОГРЕЦЬКОЇ ТА УКРАЇНСЬКОЇ МОВ: ПОРІВНЯЛЬНО-ЗІСТАВНИЙ АНАЛІЗ

Анастасія БОЙКО

Київський національний лінгвістичний університет

Фокус сучасного мовознавства спрямований на вивчення фразеології як важливого елементу культурної спадщини та мовного фольклору. Її структура, семантика, походження відображають особливості та специфіку мислення людей. З плином часу накопичуються фразеологічні одиниці, які дозволяють зазирнути в минуле народу або пізнати культуру іншої країни. Представлення людей в образі тварин з їхніми властивостями, тобто зооморфізми, широко використовуються у фразеології. Адже саме через порівняння себе з тваринним світом людина осмислює навколишню дійсність, і, певною мірою, осмислює себе в цій дійсності. Такі стійкі словосполучення надають мові виразності, образності та емоційної насиченості. Варто підкреслити, що у мовній картині світу важливу роль відіграють знакові для своєї лінгвокультури усталені метафори та символи, які допомагають виражати абстрактні ідеї та надавати зміст словам та висловам. У новогрецькій мові, як і в українській, наприклад, лисиця - хитра, заєць - розумний, ведмідь - незграбний тощо. Дослідження зооморфізмів у фразеологічних одиницях є актуальним як для мовознавства, так і для культурології, оскільки розкриває внутрішній світ народу через призму мови та культурних традицій.

ЛІТЕРАТУРА

- Салата, І. А. (2010). Особливості семантичного й прагматичного аспектів зооморфних фразеологізмів в англійській та українській мовах. *Філологічні студії. Науковий вісник Криворізького державного педагогічного університету*, 5, 57-64.
http://nbuv.gov.ua/UJRN/PhSt_2010_5_10
- Bobrova, O., Solovyova, A., & Tresorukova, I. (2021). Modern Greek Phraseological Units Containing Zoonym As Compound Nominal Predicate. *European Proceedings of Social and Behavioural Sciences*, 108, 42-51.
<https://doi.org/10.15405/epsbs.2021.05.02.6>

ΟΙ ΖΩΜΟΡΦΙΣΜΟΙ ΣΤΗ ΔΟΜΗ ΤΩΝ ΦΡΑΣΕΟΛΟΓΙΚΩΝ ΜΟΝΑΔΩΝ ΤΗΣ ΝΕΑΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΚΑΙ ΤΗΣ ΟΥΚΡΑΝΙΚΗΣ ΓΛΩΣΣΑΣ: ΜΙΑ ΣΥΓΚΡΙΤΙΚΉ ΚΑΙ ΑΝΤΙΠΑΡΑΘΕΤΙΚΉ ΑΝΑΛΥΣΗ

Αναστασια ΜΠΟΪΚΟ

Εθνικό Γλωσσικό Πανεπιστήμιο του Κιέβου

Στη σύγχρονη γλωσσολογία, δίνεται μεγάλη προσοχή στη μελέτη της φρασεολογίας ως σημαντικό στοιχείο της πολιτιστικής κληρονομιάς και της γλωσσικής λαογραφίας. Η δομή, η σημασιολογία και η προέλευσή της αντανακλούν τις ιδιαιτερότητες και τις ιδιαιτερότητες της σκέψης των ανθρώπων. Με την πάροδο του χρόνου συσσωρεύονται φρασεολογικές μονάδες που μας επιτρέπουν να ρίξουμε μια ματιά στο παρελθόν ενός έθνους ή να μάθουμε για τον πολιτισμό μιας άλλης χώρας. Οι αναπαραστάσεις ανθρώπων με τη μορφή ζώων με τις ιδιότητές τους, δηλαδή οι ζωομορφισμοί, χρησιμοποιούνται ευρέως στη φρασεολογία. Εξάλλου, μέσω της σύγκρισης του εαυτού μας με τον κόσμο των ζώων το άτομο κατανοεί την περιβάλλουσα πραγματικότητα και, ως ένα βαθμό, κατανοεί τον εαυτό του σε αυτή την πραγματικότητα. Τέτοιοι σταθεροί συνδυασμοί λέξεων καθιστούν τη γλώσσα εκφραστική, ευφάνταστη και συναισθηματικά πλούσια. Αξίζει να τονιστεί ότι η γλωσσική κοσμοθεωρία διαμορφώνει το είδος της στάσης που έχει ένα άτομο απέναντι στον κόσμο, και κατά τη διαδικασία της επικοινωνίας, ένα άτομο χρησιμοποιεί τις περισσότερες φορές σύμβολα ή καθιερωμένες μεταφορές που είναι σημαντικές για τη γλωσσική του κουλτούρα. Στη νεοελληνική γλώσσα, όπως και στην ουκρανική, για παράδειγμα, η αλεπού είναι πονηρή, ο λαγός είναι έξυπνος, η αρκούδα είναι αδέξια κ.λπ. Η μελέτη των ζωομορφισμών στις φρασεολογικές μονάδες είναι σημαντική τόσο για τη γλωσσολογία όσο και για τις πολιτισμικές σπουδές, καθώς αποκαλύπτει τον εσωτερικό κόσμο των ανθρώπων μέσα από το πρίσμα της γλώσσας και των πολιτισμικών παραδόσεων.

ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ

Salata, I. A. (2010). Osoblyvosti semantychnoho y prahmatychnoho aspektiv zoomorfnykh frazeolohizmiv v anhliys'kiy ta ukrayins'kiy movakh. Filolohichni studiyi. *Naukovyy visnyk Kryvoriz'koho derzhavnogo pedahohichnoho universytetu*, 5, 57-64.

http://nbuv.gov.ua/UJRN/PhSt_2010_5_10

Bobrova, O., Solovyova, A., & Tresorukova, I. (2021). Modern Greek Phraseological Units Containing Zoonym As Compound Nominal Predicate. *European Proceedings of Social and Behavioural Sciences*, 108, 42-51.
<https://doi.org/10.15405/epsbs.2021.05.02.6>

ЮРИДИЧНА ТЕРМІНОГІЧНА СИСТЕМА НОВОГРЕЦЬКОЇ ТА УКРАЇНСЬКОЇ МОВ: ПОРІВНЯЛЬНИЙ АНАЛІЗ

Фотіні ЕКАТОММАТІ

Київський національний лінгвістичний університет

Дослідження та порівняльний аналіз юридичної термінологічної системи в новогрецькій та українській мовах є актуальним з огляду на політичний курс, обраний Україною, що полягає у прагненні інтегрування у політичний, соціальний, економічний простір Європейського Союзу. У роботі досліджуються основні аспекти термінології в юридичній сфері обох мов, зокрема спільні та відмінні риси, адаптації термінів, а також вплив історичних та культурних чинників на формування юридичної термінології. Розглядаються процеси формування та адаптації юридичної термінології в українській мові на основі досліджень Шеремети Н., Любченко М., Глінки Н. та інших дослідників. Зазначаються особливості використання та тлумачення термінів у юридичному контексті обох мов. Дослідження містить порівняльний аналіз термінів, які використовуються в новогрецькій та українській юридичній мові, а також виявляє спільні та відмінні риси у використанні та інтерпретації термінів, наприклад: укр.: "закон" – грец.: "νόμος"; укр.: "суд" – грец.: "δικαστήριο"; укр.: "право" – грец.: "δίκαιο"; укр.: "угода" – грец.: "συμφωνία"; укр.: "власність" – грец.: "ιδιοκτησία".

ЛІТЕРАТУРА

- Шеремета, Н. (2013) *Правнича термінологія української мови та процеси творення*. Видавництво Львівської політехніки.
- Любченко, М. І. (2015) *Юридична термінологія: поняття, особливості, види*. ТОВ "ВИДАВНИЦТВО ПРАВА ЛЮДИНИ".
- Глінка, Н. (2011). *Особливості функціонування та прийоми перекладу англійсько юридичної термінології. Теорія та практика перекладу*. КПІ.

ΝΟΜΙΚΟ ΟΡΟΛΟΓΙΚΟ ΣΥΣΤΗΜΑ ΤΗΣ ΝΕΟΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΚΑΙ ΤΗΣ ΟΥΚΡΑΝΙΚΗΣ ΓΛΩΣΣΑΣ: ΣΥΓΚΡΙΤΙΚΗ ΑΝΑΛΥΣΗ

Φωτεινή ΕΚΑΤΟΜΜΑΤΗ

Εθνικό Γλωσσολογικό Πανεπιστήμιο του Κιέβου

Η έρευνα και η συγκριτική ανάλυση του νομικού όρου συστήματος στη νεοελληνική και την ουκρανική γλώσσα είναι επίκαιρη λαμβάνοντας υπόψη την πολιτική πορεία που έχει επιλέξει η Ουκρανία, η οποία στοχεύει στην ένταξη της στο πολιτικό, κοινωνικό και οικονομικό χώρο της Ευρωπαϊκής Ένωσης. Στην έρευνα εξετάζονται τα βασικά στοιχεία της τερμινολογίας στο νομικό πεδίο και των δύο γλωσσών, με έμφαση στα κοινά και διαφορετικά χαρακτηριστικά, την προσαρμογή των όρων καθώς και την επίδραση των ιστορικών και πολιτιστικών παραγόντων στο σχηματισμό της νομικής τερμινολογίας. Εξετάζονται οι διαδικασίες διαμόρφωσης και προσαρμογής της νομικής τερμινολογίας στην ουκρανική γλώσσα με βάση τις έρευνες των Σερεμέτη Ν., Λιουμπτσένκο Μ., Γκλίνκι Ν. και άλλων ερευνητών. Αναφέρονται οι ιδιαιτερότητες χρήσης και ερμηνείας των όρων στο νομικό πλαίσιο των δύο γλωσσών. Η έρευνα περιλαμβάνει συγκριτική ανάλυση όρων που χρησιμοποιούνται στη νεοελληνική και ουκρανική νομική γλώσσα, αναδεικνύοντας τα κοινά και διαφορετικά χαρακτηριστικά στη χρήση και ερμηνεία των όρων, για παράδειγμα: ουκρ.: "закон" – ελλην.: "νόμος"; ουκρ.: "суд" – ελλην.: "δικαστήριο"; ουκρ.: "право" – ελλην.: "δίκαιο"; ουκρ.: "угода" – ελλην.: "συμφωνία"; ουκρ.: "власність" – ελλην.: "ιδιοκτησία".

ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ

- Σερεμέτα Ν. (2013) Νομική τερμινολογία στην Ουκρανική γλώσσα και οι διαδικασίες δημιουργίας. Λβίβ: Εκδόσεις Πολυτεχνείου Λβίβ.
- Λιούμπτσενκο Μ. Ι. (2015) Νομική τερμινολογία: έννοιες, χαρακτηριστικά, είδη. Χάρκοβο: Εκδόσεις "ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΑΝΘΡΩΠΙΝΩΝ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΩΝ".
- Γλίνκα, Ν. (2011) Χαρακτηριστικά λειτουργίας και μέθοδοι μετάφρασης της αγγλικής νομικής τερμινολογίας. Θεωρία και πράξη μετάφρασης. Κίεβο: Πολιτεχνικό Πανεπιστήμιο Κιέβου.

МЕДИЧНІ ТЕРМІНИ СУЧАСНИХ НОВОГРЕЦЬКОЇ ТА УКРАЇНСЬКОЇ МОВ: ВИТОКИ ФОРМУВАННЯ ТА ФУНКЦІОНУВАННЯ

Лада ЖУНІНА

Київський національний лінгвістичний університет

Творення медичної термінології в сучасності складає активний та невичерпний інтерес для наукових діячів у сфері медицини та лінгвістики. Це беззаперечно створює необхідність детального дослідження ключового впливу давньогрецької мови на започаткування та розвиток вказаної терміносистеми. Варто зазначити, що медичний словниковий склад української мови безперервно поповнюється та вже значною мірою збагатився словами грецького походження, що в свою чергу без проблем адаптувались та широко функціонують. Історія медичної термінології – це історія еллінів (греків), а саме, праць “батька сучасної медицини” – Гіппократа, доробків філософа та вченого Аристотеля й результат впливу давніх літературно-художніх творів “Іліада” та “Одіссея”. В Гомерівському епосі вперше були зазначені різноманітні анатомічні назви органів та частин тіла людини (Козуб, 2022). Ця медична лексика послугувала фундаментом для лікарів наступних епох і функціонує до цього часу, наприклад: *πνευμόνι* / *пневмонія*, *δέρμα* / *дерматит*, *καρδιά* / *кардіоміопатія*, *οστέον* / *остеохондроз*. Дослідження внутрішньої організації термінів та їх історичних витоків – це необхідна праця для процвітання не тільки медицини, а й для удосконалення розуміння лінгвістики та сильного зв'язку між новогрецькою та українською мовами.

ЛІТЕРАТУРА

- Козуб, Г. & Кумар, Д. С. (2022). Витоки медичної термінології у системі мовної підготовки майбутнього лікаря. *Актуальні питання гуманітарних наук: міжвуз. зб. наук. праць молодих вчених Дрогобицького педагогічного університету імені Івана Франка*, 56 (4), 55–60.
<http://repository.pdmu.edu.ua/handle/123456789/20384>

ΙΑΤΡΙΚΟΙ ΟΡΟΙ ΤΗΣ ΣΥΝΧΡΟΝΗΣ ΝΕΟΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΚΑΙ ΟΥΚΡΑΝΙΚΗΣ ΓΛΩΣΣΑΣ: ΡΙΖΕΣ ΔΙΑΜΟΡΦΩΣΗΣ ΚΑΙ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑ

Λάντα ΖΟΥΝΙΝΑ

Εθνικό Γλωσσολογικό Πανεπιστήμιο του Κιέβου

Η δημιουργία ιατρικής τερμινολογίας στη σύγχρονη εποχή αποτελεί έναν ενεργό και ατελείωτο ενδιαφέρον για τους επιστήμονες στον τομέα της ιατρικής και της γλωσσολογίας. Αυτό αναμφίβολα δημιουργεί την ανάγκη για λεπτομερή έρευνα της καθοριστικής επίδρασης της αρχαίας ελληνικής γλώσσας στη δημιουργία και την ανάπτυξη του συγκεκριμένου συστήματος τερμινολογίας. Αξίζει να σημειωθεί ότι το ιατρικό λεξιλόγιο της ουκρανικής γλώσσας συνεχώς εμπλουτίζεται και έχει ήδη εμπλουτιστεί σε μεγάλο βαθμό με λέξεις ελληνικής προέλευσης, οι οποίες, μάλιστα, προσαρμόστηκαν εύκολα και λειτουργούν ευρέως. Η ιστορία της ιατρικής τερμινολογίας είναι η ιστορία των Ελλήνων, και συγκεκριμένα των έργων του “πατέρα της σύγχρονης ιατρικής”, του Ιπποκράτη, των έργων του φιλόσοφου και επιστήμονα Αριστοτέλη και των αποτελεσμάτων της επίδρασης των αρχαίων λογοτεχνικών έργων “Ιλιάδα” και “Οδύσσεια”. Στο Ομηρικό έπος αναφέρονται για πρώτη φορά διάφοροι ανατομικοί όροι για τα όργανα και τα μέρη του ανθρώπινου σώματος (Kozub, 2022). Αυτό το ιατρικό λεξιλόγιο υπηρέτησε ως θεμέλιο για τους ιατρούς των επομένων αιώνων και λειτουργεί μέχρι σήμερα, για παράδειγμα: πνευμόνι / *пневмония*, δέρμα / *dermatit*, καρδιά / *карδιоміопатія*, οστέον / *οστεοχονδρος*. Η έρευνα της εσωτερικής οργάνωσης των όρων και των ιστορικών τους ριζών είναι απαραίτητη προσπάθεια για την ευημερία όχι μόνο της ιατρικής, αλλά και για τη βελτίωση της κατανόησης της γλωσσολογίας και των στενών συνδέσμων μεταξύ της νεοελληνικής και της ουκρανικής γλώσσας.

ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ

Kozub, H. & Kumar, D. S. (2022). Vytoky medychnoi terminolohii u systemi movnoi pidhotovky maibutnoho likaria. *Aktualni pytannia humanitarnykh nauk: mizhovuz. zb. nauk. prats molodykh vchenykh Drohobytskoho pedahohichnoho universytetu imeni Ivana Franka*, 56 (4), 55–60.

<http://repository.pdmu.edu.ua/handle/123456789/20384>

ЗАПОЗИЧЕННЯ ЯК ДЖЕРЕЛО ЗБАГАЧЕННЯ НОВОГРЕЦЬКОЇ ТА УКРАЇНСЬКОЇ МОВ

Софія ЛЮЛЬКА

Київський національний лінгвістичний університет

У сучасному глобалізованому світі мови постійно взаємодіють між собою, що неминуче призводить до збагачення мовних систем за рахунок запозичень. Взаємодія як мов, так і культур має значний вплив на розвиток суспільства, і вивчення процесу запозичень є важливою складовою дослідження новогрецької та української мов. У нашому дослідженні розглянуті такі аспекти як історичні передумови та основні етапи процесу запозичення лексики між новогрецькою та українською мовами, вплив запозичень на лексичний склад обох мов, їх класифікація, сфери життя, з якими пов'язані запозичення. Тема є цікавою та актуальною, оскільки запозичення – це невід'ємна складова процесу розвитку мови, складне та багатогранне явище. Дослідження цього процесу допоможе краще зрозуміти, які слова та вирази потрапляють у новогрецьку та українську мови, як це впливає на їхній розвиток, допомагає заповнювати прогалини в лексиці та висловах, дозволяє збагатити культурну спадщину обох мов, сприяє розвитку міжкультурного спілкування та взаєморозуміння.

ЛІТЕРАТУРА

Σκιαδάς, Γ. (2015). Στοιχεία γλωσσικού δανεισμού στη Νεοελληνική γλώσσα. Αθήναι: Γρηγόρης Σκιαδάς.

Ο ΔΑΝΕΙΣΜΟΣ ΩΣ ΠΗΓΗ ΕΜΠΛΟΥΤΙΣΜΟΥ ΤΗΣ ΝΕΟΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΚΑΙ ΤΗΣ ΟΥΚΡΑΝΙΚΗΣ ΓΛΩΣΣΑΣ

Σοφία ΛΟΥΛΚΑ

Εθνικό Γλωσσολογικό Πανεπιστήμιο του Κιέβου

Στον σημερινό μας κόσμο, οι γλώσσες αλληλεπιδρούν συνεχώς μεταξύ τους, που οδηγεί αναπόφευκτα στον εμπλουτισμό των γλωσσικών συστημάτων λόγω δανεισμών. Η αλληλεπίδραση τόσο των γλωσσών όσο και των πολιτισμών έχει σημαντικό αντίκτυπο στην ανάπτυξη της κοινωνίας και η μελέτη της διαδικασίας δανεισμού αποτελεί σημαντικό συστατικό της εξερεύνησης της Νεοελληνικής και της Ουκρανικής γλώσσας. Η έρευνά μας εξετάζει πτυχές όπως το ιστορικό υπόβαθρο και τα κύρια στάδια της διαδικασίας δανεισμού λεξιλογίου μεταξύ της Νεοελληνικής και της Ουκρανικής γλώσσας, η επίδραση των δανείων στη λεξιλογική σύνθεση και των δύο γλωσσών, η ταξινόμησή τους, οι σφαίρες ζωής με τις οποίες συνδέονται οι δανεισμοί. Το θέμα είναι ενδιαφέρον και επίκαιρο, αφού ο δανεισμός αποτελεί αναπόσπαστο κομμάτι της ανάπτυξης της γλώσσας, είναι ένα σύνθετο και πολύπλευρο φαινόμενο. Η μελέτη αυτής της διαδικασίας θα βοηθήσει να καταλάβουμε καλύτερα ποιες λέξεις και εκφράσεις εισέρχονται στη Νεοελληνική και Ουκρανική γλώσσα, πώς αυτό επηρεάζει την ανάπτυξή τους, συμβάλλει στην κάλυψη των κενών στο λεξιλόγιο, επιτρέπει τον εμπλουτισμό της πολιτιστικής κληρονομιάς και των δύο γλωσσών, προωθεί την ανάπτυξη της διαπολιτισμικής επικοινωνίας και της αμοιβαίας κατανόησης.

ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ

Σκιαδάς, Γ. (2015). Στοιχεία γλωσσικού δανεισμού στη Νεοελληνική γλώσσα. Αργίνιο: Γρηγόρης Σκιαδάς.

СЕКЦІЯ 5 / SECTION 5
(15.00 – 17.00)

Інноваційні тенденції у викладанні іноземних мов та перекладу /
Cross-cultural communication and translation.
World literature: cultural and artistic projections.
Innovative trends in teaching foreign languages and translation

Модератор Віталіна КУРАНДА /
Moderator Vitalina KURANDA

доцент кафедри італійської і французької філології та перекладу, КНЛУ,
кандидат філологічних наук /
Associate Professor of the Department of Italian and French Philology
and Translation, KNLU, Candidate of Sciences (Philology)

<http://surl.li/rhvpo>

МЕТОД ШЕСТИ КАПЕЛЮХІВ МИСЛЕННЯ У ФОРМУВАННІ ВМІНЬ ВІРТУАЛЬНОЇ АНГЛОМОВОЇ ПИСЬМОВОЇ КОМУНІКАЦІЇ

Оксана БОЙКО

Запорізький національний університет

Модельна навчальна програма з іноземних мов виокремлює інтернет взаємодію як результат навчально-пізнавальної діяльності учнів. Метою ж базової загальної середньої освіти є всебічний розвиток здобувачів освіти, одним з аспектів якого є творчість. Яким чином вчитель будь-якої іноземної мови може виконати обидва завдання? Перспективним рішенням може стати метод “Шести капелюхів” мислення, започаткований Едвардом де Боно.

Найпростіше визначення онлайн-комунікації – це “спілкування з використанням цифрових засобів зв’язку” (Бойко, 2023, с.137–138). Метод “Шести капелюхів” мислення полягає у почерговому одяганні капелюха певного кольору та розгляданні проблеми з конкретної точки зору. Білий капелюх фокусується на інформації та цифрах. Червоний капелюх означає емоційне мислення, чорний – критичне мислення та проникливість, жовтий – оптимістичне мислення, зелений – творче мислення, а синій – рефлексивне мислення. Синій капелюх дозволяє управляти процесом мислення (Burgh, 2014). Використовуючи повністю або частково метод “Шести капелюхів” при навчанні письму та аналізі письмового завдання, вчитель зможе сконцентрувати увагу учнів та зробити мислення учнів свідомим, логічним та креативним.

ЛІТЕРАТУРА

- Бойко, О. (2023). Місце методології CLIL у навчанні віртуальної англомовної письмової комунікації учнів середньої школи. *Вісник Черкаського національного університету імені Богдана Хмельницького. Серія: “Педагогічні науки”*, (4), 133–146.
- Burgh G. (2014). Creative and Lateral Thinking: Edward de Bono. *Encyclopedia of Educational Theory and Philosophy*. SAGE Publications.
<https://doi.org/10.4135/9781483346229>

SIX THINKING HATS IN THE DEVELOPMENT OF VIRTUAL ENGLISH WRITTEN COMMUNICATION SKILLS

Oksana BOIKO

Zaporizhzhia National University

The Model Curriculum for Foreign Languages identifies Internet interaction as a result of students' learning and cognitive activities. The goal of basic general secondary education is the comprehensive development of students, one of the aspects of which is creativity. How can a teacher of any foreign language fulfil both tasks? A promising solution may be the Six Hats method of thinking, pioneered by Edward de Bono.

The simplest definition of online communication is “communication using the digital means of communication” (Boiko, 2023, pp. 137–138). The Six Hats method of thinking consists of alternately putting on a hat of a certain colour and looking at a problem from a specific perspective. The white hat focuses on information and numbers. The red hat stands for emotional thinking, black for critical thinking and insight, yellow for optimistic thinking, green for creative thinking, and blue for reflective thinking. The blue hat allows you to manage the thinking process (Burgh, 2014). By using all or part of the Six Hats method when teaching writing and analysing a writing task, a teacher can focus students' attention and make students' thinking conscious, logical and creative.

REFERENCES

- Boiko, O. (2023). The place of CLIL methodology in teaching virtual English written communication to secondary school students. *Bulletin of the Cherkasy Bohdan Khmelnytsky National University. Series “Pedagogical Sciences”*, (4), 133–146.
- Burgh G. (2014). Creative and Lateral Thinking: Edward de Bono. *Encyclopedia of Educational Theory and Philosophy*. SAGE Publications.
<https://doi.org/10.4135/9781483346229>

ХУДОЖНІЙ ОБРАЗ ПЕРСОНАЖА В ДЕТЕКТИВНОМУ ЖАНРІ

Софія ГАЛІЙ

Волинський національний університет імені Лесі Українки

“Художній образ – поняття складне і багатовимірне, пов'язане з уявленнями про відношення мистецтва до дійсності, про роль художника, про внутрішні закони мистецтва, з проблемою художнього сприйняття”, описує Ожарівська С.

Як зазначив Ю. Максименко, “художній образ неявно у собі вміщує складне відображення світогляду конкретного суспільства у всіх його аспектах. Таким чином, він мобілізує та включає в себе основні чинники, які сприяють повному розумінню даного твору. Ці чинники включають суспільно-історичний досвід, географічне положення спостерігача, його психологічні особливості, естетичний смак, професійні характеристики та інші аспекти”.

Визначальними є образи персонажів, оскільки вони виступають суб'єктами художньої дії, утворюючи незалежних партнерів в діалозі між автором та читачем. Наше первинне сприйняття твору сприймається саме через їх взаємодію.

Зміст асоціативно-образного рівня детективної розповіді є таким, як і в інших жанрах: створення художніх образів та концептів. У сюжеті детективної розповіді атрибути кожного художнього образу створюються поступово, в міру розв'язання інтриги; повний художній образ слідчого, злочинця, потерпілого складається тільки в розв'язці. При цьому, як правило, домінує яскравий образ талановитого слідчого (наприклад, Шерлока Холмса, Комісара Мегре, тощо), а інші образи відіграють фонову роль. Створений художній образ викликає в читача певне враження: загальний образ слідчого як талановитого, бійця за справедливість, провідник закону та помічника.

Художній образ персонажа в детективному жанрі є важливою складовою, що формує витонченість і стриманість даного жанру. Детективна література вражає своєю здатністю створювати складні персонажі, які забезпечують не лише розкриття кримінальних справ, але й

поглиблене відтворення соціально-психологічних аспектів сучасного суспільства.

ЛІТЕРАТУРА

- Максименко, Ю. (2009). Теоретичні засади пізнання художнього образу. *Психологія і суспільство*, (4 (38)), 181-185.
- Ожарівська, С. П. (2012). Образ як категорія художнього тексту. *ВІСНИК Житомирського державного університету імені Івана Франка*, (61), 217-220.

IMAGE ARTISTIQUE D'UN PERSONNAGE DU GENRE POLICIER

Sofia HALLII

Lessia Oukraïnka Université nationale de Volyn

« L'image artistique est un concept complexe et multidimensionnel, associé à des idées sur la relation entre l'art et la réalité, le rôle de l'artiste, les lois internes de l'art et le problème de la perception artistique », explique S.Ozharivska.

Selon Y. Maksymenko, « une image artistique contient implicitement un reflet complexe de la vision du monde d'une société particulière dans tous ses aspects. Ainsi, elle mobilise et intègre les principaux facteurs qui contribuent à une compréhension complète de l'œuvre en question. Ces facteurs comprennent l'expérience sociale et historique, la situation géographique de l'observateur, ses aspects psychologiques, ses goûts esthétiques, ses caractéristiques professionnelles et d'autres facteurs encore ».

Les images des personnages sont cruciales, car elles agissent en tant que sujets de l'action artistique, formant des partenaires indépendants dans le dialogue entre l'auteur et le lecteur. Notre perception initiale d'une œuvre est perçue à travers leur interaction.

Le contenu du niveau associatif et figuratif d'un roman policier est le même que celui d'autres genres : la création d'images et de concepts artistiques. Dans l'intrigue d'un roman policier, les attributs de chaque image artistique sont créés progressivement, au fur et à mesure que l'intrigue est résolue ; l'image artistique complète de l'enquêteur, du criminel, de la victime n'est formée que dans le dénouement. Dans ce cas, en règle générale, l'image vivante d'un enquêteur talentueux (par exemple, Sherlock Holmes, le commissaire Megret,

etc.) domine, et les autres images jouent un rôle d'arrière-plan. L'image artistique ainsi créée suscite une certaine impression chez le lecteur : l'image générale de l'enquêteur, talentueux, combattant pour la justice, guide de la loi et assistant.

L'image artistique d'un personnage dans le roman policier est un élément important qui façonne la sophistication et la retenue de ce genre. La fiction policière impressionne par sa capacité à créer des personnages complexes qui permettent non seulement de résoudre des affaires criminelles, mais aussi de reproduire en profondeur les aspects sociaux et psychologiques de la société moderne.

RÉFÉRENCES BIBLIOGRAPHIQUES

- Maksymenko, Y. Fondements théoriques de la cognition de l'image artistique. *Psychologie et société*, (4 (38)). 2009, 181-185.
- Ozharivska, S. P. L'image en tant que catégorie d'un texte littéraire. *Journal de l'université d'État de Zhytomyr Ivan Franko*, (61). 2012, 217-220.

РОЛЬ ТРОПІВ У СТВОРЕННІ ПОРТРЕТУ ПЕРСОНАЖУ В ІТАЛІЙСЬКОМУ ХУДОЖНЬОМУ ТВОРІ

Єлизавета ГРИЦАН

Київський національний лінгвістичний університет

Створення образу персонажу є однією з ключових складових художнього твору, яка вимагає від автора не лише вміння передати зовнішність та характер, але й виявити глибинні психологічні та символічні аспекти особистості. У цьому контексті, використання тропів набуває великого значення, оскільки вони дозволяють авторам ефективно передавати складність персонажів та їхніх внутрішніх світів.

Тропи, такі як метафора, епітет, алегорія та іронія, є важливими інструментами для розкриття характерів у літературі. Метафора дозволяє перенести поняття з одного контексту в інший, вона являє собою скорочене порівняння, у якому зв'язок між двома речами чи ідеями встановлюється безпосередньо. Епітет – це іменник або прикметник, або навіть коротка фраза, який виконує декоративну функцію і вказує на відповідну характеристику, навіть без посилання на конкретну ситуацію. Алегорія

відкриває можливості для інтерпретації різних аспектів особистості через символічні образи. Іронія, у свою чергу, може створювати складність та неоднозначність у розумінні персонажів та дозволяє автору здивувати читача, що зберігає привабливість сюжету.

Вивчення цієї теми є актуальним, адже це дозволить глибше зрозуміти, як італійські письменники використовують мову образів для створення живих та запам'ятовуваних персонажів у своїх творах.

ЛІТЕРАТУРА

Treccani, il portale del sapere - Treccani (n.d.).

<https://www.treccani.it/>

StoryboardThat literary terms (n.d.).

<https://www.storyboardthat.com>

Dizionario Internazionale (n.d.).

<https://dizionario.internazionale.it>

IL RUOLO DEI TROPORI NELLA CREAZIONE DI UN RITRATTO DI PERSONAGGIO NELLA NARRATIVA ITALIANA

Yelyzaveta HRYTSAN

Università Nazionale di Linguistica di Kyiv

Creare un'immagine di un personaggio è una delle componenti chiave di un'opera d'arte, che richiede che l'autore non solo sia in grado di trasmettere l'aspetto e il carattere, ma anche di rivelare gli aspetti psicologici e simbolici profondi della personalità. In questo contesto, l'uso dei tropi diventa importante, poiché consente agli autori di trasmettere in modo efficace la complessità dei personaggi e dei loro mondi interiori.

Tropi come metafora, epiteto, allegoria e ironia sono strumenti importanti per rivelare i personaggi nella letteratura. Una metafora permette di trasferire concetti da un contesto a un altro, è un confronto abbreviato in cui si stabilisce direttamente la connessione tra due cose o idee. Un epiteto è un sostantivo o un aggettivo, o anche una breve frase che svolge una funzione decorativa e indica una caratteristica corrispondente, anche senza riferimento a una situazione specifica. L'allegoria apre possibilità per l'interpretazione di vari aspetti della

personalità attraverso immagini simboliche. L'ironia, a sua volta, può creare complessità e ambiguità nella comprensione dei personaggi e consente all'autore di sorprendere il lettore, preservando il fascino della trama.

Lo studio di questo argomento è rilevante, perché consentirà una comprensione più profonda di come gli scrittori italiani utilizzano il linguaggio delle immagini per creare personaggi vividi e memorabili nelle loro opere.

FONTI

Treccani.it: Treccani, il portale del sapere - Treccani

<https://www.treccani.it/>

StoryboardThat literary terms (n.d.).

<https://www.storyboardthat.com>

Dizionario Internazionale (n.d.).

<https://dizionario.internazionale.it>

ПОЕТИКА ПАМ'ЯТІ У ПОВІСТІ АННІ ЕРНО “ПОДІЯ”

Ярослава ДУБОВА

Київський національний лінгвістичний університет

У 2022 році французька письменниця Анні Ерно була удостоєна Нобелівської премії з літератури за свою виразну сміливість та глибокий аналіз, спрямований на розгляд теми коренів, відчуження і колективних обмежень особистої пам'яті. Її творчість істотно оповідає про власні переживання, зокрема через романи, у яких пам'ять виступає як колективна, індивідуальна та історична сутність. Відзначається, що тема пам'яті у творах Анні Ерно зазвичай має травматичний характер та заряджена меланхолією та трагізмом. На відміну від деяких інших письменників, Ерно вдається до прямого сприйняття пам'яті без внутрішнього аналізу, надаючи читачам можливість самостійно визначати її смислові конотації. В контексті творчості Ерно, читачеві пропонується активно сприймати її суб'єктивну історію з об'єктивним підходом. Головна ціль письменниці полягає не лише в оповіданні власного життя, але й у виявленні загальнолюдських та вікових істин. Твори Анні Ерно вирізняються їхньою реалістичністю та проникливістю, що привертає увагу читачів. Поетика пам'яті, соціальна ангажованість франкомовної

літератури та проблематика авторефлексії стають актуальними аспектами вивчення творчості Арно сучасними літературними критиками, відображаючи нові тенденції у літературній критиці сучасності. Поетика пам'яті, соціальна заангажованість франкомовної літератури і проблема авторефлексії — ці актуальні питання дослідження творчості Анні Ерно сучасним французьким літературознавством виступають полем проявлення нових тенденцій літературної критики нашого часу .

ЛІТЕРАТУРА

Ernaux, A., & Leslie, T. (2022). *Happening*. Faber & Faber.

Гетьман, І. (2020). *Творчість АННІ ЕРНО у світлі сучасних гендерних досліджень і її роль у розвитку жанру автобіографії*.

https://www.researchgate.net/publication/342385078_TVORCIST_ANNI_ERNO_U_SVITLI_SUCASNIH_GENDERNIH_DOSLIDZEN_I_II_ROL_U_ROZVITKU_ZANRU_AVTOBIOGRAFIJ

Garaud, C. (1994). Écrire la différence sociale: registres de vie et registres de langue dans La place d'Annie Ernaux . *French Forum*, 19 (2), 195–214.

Adler, A., et al. (2016). *Annie Ernaux un engagement d'écriture*. Presses Sorbonne Nouvelle.

Hugueny-Léger Elise. (2007). *Je e(s)t Les Autres: Transgressions textuelles, déplacements littéraires et enjeux sociopolitiques du transpersonnel dans l'oeuvre d'annie ernaux*. University of Durham.

POETIQUE DE LA MEMOIRE DANS LE RECIT D'ANNIE ERNAULT "L'EVENEMENT"

Yaroslava DUBOVA

Université linguistique nationale de Kyiv

En 2022, l'auteure française Annie Ernaux a reçu le prix Nobel de littérature pour son courage expressif et son analyse perspicace des racines, de l'aliénation et des limites collectives de la mémoire personnelle. Son œuvre raconte essentiellement ses propres expériences, notamment à travers des romans dans lesquels la mémoire apparaît comme une entité collective, individuelle et historique. Il est à noter que le thème de la mémoire dans les œuvres d'Annie Ernaux a généralement un caractère traumatisant et est chargé de mélancolie et de tragédie. Contrairement à certains autres écrivains, Ernaux recourt à la perception directe de la mémoire sans analyse interne, donnant aux lecteurs la

possibilité de déterminer indépendamment ses connotations sémantiques. Dans le contexte du travail d'Ernaux, le lecteur est invité à percevoir activement son histoire subjective avec une approche objective. L'objectif principal de l'écrivain n'est pas seulement de raconter l'histoire de sa propre vie, mais aussi de révéler des vérités universelles et séculaires. Les œuvres d'Annie Ernaux se distinguent par leur réalisme et leur perspicacité, qui attirent l'attention des lecteurs. La poétique de la mémoire, l'engagement social de la littérature de langue française et la question de l'autoréflexion deviennent des aspects pertinents de l'étude de l'œuvre d'Ernaux par la critique littéraire moderne, reflétant les nouvelles tendances de la critique littéraire contemporaine. La poétique de la mémoire, l'engagement social de la littérature francophone et le problème de l'autoréflexion sont des questions pertinentes de l'étude de l'œuvre d'Annie Ernaux, qui représentent un champ d'expression des nouvelles tendances de la critique littéraire contemporaine.

LITTÉRATURE

Ernaux, A., & Leslie, T. (2022). *Happening*. Faber & Faber.

Het'man, I. (2020). *Tvorchist' ANNI ERNO u svitli suchasnykh hendernykh doslidzhen' i yiyi rol' u rozvytku zhanru avtobiografiyi*.

https://www.researchgate.net/publication/342385078_TVORCIST_ANNI_ERNO_U_SVITLI_SUCASNIH_GENDERNIH_DOSLIDZEN_I_II_ROL_U_ROZVITKU_ZANRU_AVTOBIOGRAFII

Garaud, C. (1994). Écrire la différence sociale: registres de vie et registres de langue dans La place d'Annie Ernaux. *French Forum*, 19(2), 195–214.

Adler, A., et al. (2016). *Annie Ernaux un engagement d'écriture*. Presses Sorbonne Nouvelle.

Hugueny-Léger, E. (2007). *Je e(s)t Les Autres: Transgressions textuelles, déplacements littéraires et enjeux sociopolitiques du transpersonnel dans l'oeuvre d'annie ernaux*. University of Durham.

СОЦІОКУЛЬТУРНИЙ ТА ПРАГМАТИЧНИЙ АСПЕКТИ ПЕРЕКЛАДУ РЕКЛАМНИХ ТЕКСТІВ СУЧАСНИХ ІТАЛІЙСЬКИХ ЗМІ

Тетяна ЖУК

Київський національний лінгвістичний університет

Дослідження, що аналізує соціокультурні та прагматичні аспекти перекладу рекламних текстів сучасних італійських ЗМІ, виявляє важливість реклами в сучасному інформаційному просторі. Використання високотехнологічних методів реклами дозволяє здійснювати більш ефективне спілкування з аудиторією, адаптуючи повідомлення до її інтересів та потреб.

Рекламний текст виконує дві основні комунікативні функції: інформативну та переконуючу. Його специфіка і мета визначають, як він відрізняється від інших текстів. Крім того, рекламний текст повинен відповідати наступним характеристикам: бути переконливим; логічним за формою та змістом; ясным; коротким та лаконічним, оригінальним, унікальним та цікавим.

Соціокультурний підхід до розуміння реклами дозволяє розглядати її як специфічний механізм, що тісно пов'язаний з культурними традиціями і впливає на формування цінностей та світогляду сучасного суспільства споживання. Реклама реалізує свої прагматичні цілі, працює в потоці масової інформації за своїми законами: вона доставляє споживачеві інформацію не тільки про товар, а й про навколишній світ; передає цінності, що розділяються в суспільстві; задає орієнтири соціальної поведінки. поведінка у формах та символічних зразках, традиційних для даної культурної парадигми суспільства.

Глибоко проаналізувавши різні методи перекладу рекламних текстів, звертаючи увагу на їхню важливість для розуміння та відтворення змісту в мові цільової аудиторії. Серед них можна виділити такі трансформації, як заміна заперечень твердженнями, заміна синонімів, антонімічний переклад, компенсація лексичних втрат та інші, які враховують специфіку мови та культури як мови оригіналу, так і мови перекладу.

Ця робота підкреслить важливість дослідження цієї теми в контексті сучасних міжнародних відносин та інформаційних потоків. Розуміння та

відтворення рекламних повідомлень у мові цільової аудиторії, які відображається на успішності комунікації та ефективності рекламної кампанії, що робить цю тему актуальною та корисною для дослідження.

ЛІТЕРАТУРА

Арешенкова, О. Ю. (2014). Вплив на споживача як характерна комунікативно-прагматична ознака реклами. *British Journal of Science, Education and Culture, (January-June)*. London University Press.

Венгрєнівська, М. А. (2001). *Творча майстерня перекладача*. Київський університет.

ASPETTI SOCIOCULTURALI E PRAGMATICI DELLA TRADUZIONE DI TESTI PUBBLICITARI DEI MODERNI MASS MEDIA ITALIANI

Tetiana ZHUK

Università Linguistica Nazionale di Kyiv

Lo studio, che analizza gli aspetti socioculturali e pragmatici della traduzione dei testi pubblicitari dei moderni mass media italiani, rivela l'importanza della pubblicità nel moderno spazio informativo. L'uso di metodi pubblicitari ad alta tecnologia consente una comunicazione più efficace con il pubblico, adattando i messaggi ai loro interessi e bisogni.

Il testo pubblicitario svolge due principali funzioni comunicative: informativa e persuasiva. La sua specificità e il suo scopo determinano in che modo differisce dagli altri testi. Inoltre il testo pubblicitario deve rispondere alle seguenti caratteristiche: essere convincente; logico nella forma e nel contenuto; chiaro; breve e conciso, originale, unico e interessante.

Un approccio socioculturale alla comprensione della pubblicità ci consente di considerarla come un meccanismo specifico che è strettamente correlato alle tradizioni culturali e influenza la formazione dei valori e la visione del mondo della moderna società dei consumi. La pubblicità realizza i suoi obiettivi pragmatici, funziona nel flusso di informazioni di massa secondo le proprie leggi: fornisce informazioni al consumatore non solo sul prodotto, ma anche sul mondo circostante; trasmette valori condivisi nella società; stabilisce le linee guida per il comportamento sociale. comportamento nelle forme e nei modelli simbolici tradizionali per questo paradigma culturale della società.

Avendo analizzato a fondo i vari metodi di traduzione dei testi pubblicitari, prestando attenzione alla loro importanza per comprendere e riprodurre il contenuto nella lingua del pubblico di destinazione. Tra questi, possiamo distinguere trasformazioni come la sostituzione delle obiezioni con affermazioni, la sostituzione di sinonimi, la traduzione antonimica, la compensazione delle perdite lessicali e altre che tengono conto delle specificità della lingua e della cultura sia della lingua originale che della lingua di traduzione.

Questo lavoro metterà in risalto l'importanza della ricerca su questo argomento nel contesto delle moderne relazioni internazionali e dei flussi di informazioni. Comprendere e rendere i messaggi pubblicitari nella lingua del pubblico target, che si riflette nel successo della comunicazione e nell'efficacia della campagna pubblicitaria, il che rende questo argomento rilevante e utile per la ricerca.

FONTI

- Areshenkova, O. YU. (2014). Vplyv na spozhyvacha yak kharakterna komunikatyvno-prahmatychna oznaka reklamy. *British Journal of Science, Education and Culture, (January-June)*. London University Press.
- Venhrenivs'ka, M. A. (2001). *Tvorcha maysternya perekladacha*. Kyivivs'kyi universytet.

РОЗВИТОК АВТОБІОГРАФІЗМУ У ФРАНЦУЗЬКІЙ ЛІТЕРАТУРІ (на матеріалі творчості Анні Ерно)

Катерина КРАВЕЦЬ

Волинський національний університет імені Лесі Українки

У дослідженні розглядається еволюція автобіографізму у контексті французької літературної традиції. Увагу зосереджено на вивченні історії жанру автобіографії починаючи з ранніх етапів розвитку і завершуючи сучасними тенденціями, досліджуючи літературну спадщину Нобелівської лауреатки Анні Ерно.

Анні Ерно - унікальна письменниця, яка здійснила революцію в жанрі автобіографії/автофікції і, занурюючись у власні спогади, змогла озвучити життєвий досвід усього жіноцтва свого покоління. У науковій

праці розкрито ключові тенденції розвитку традиційного жанру до досить нового жанру автофікції на матеріалі творів А. Ерно.

За результатами дослідження було розкрито не лише внутрішні трансформації жанру, але і його роль у віддзеркаленні соціокультурних змін, та його вплив на формування національної літературної та культурної ідентичності.

Отже, у висновку можна відзначити, що твори французької письменниці привертають увагу читачів своєю відвертою життєвою правдоподібністю, тематика її творів завжди балансує між інтимними подробицями власного життя й історичним фоном подій у Франції. Всі твори письменниці вирізняються тим, що вони акцентують увагу на колективній пам'яті та уникають аналізу причин виникнення конкретних історичних явищ, авторка встановлює і доводить до відома певні факти, залишаючи читача з можливістю самостійно робити висновки.

ЛІТЕРАТУРА

Романова, О. В. (2022). Анні Ерно як феномен Нобелівської премії з літератури.

Вісник Національної Академії Наук України, 12, 44–46.

<https://doi.org/10.15407/visn2022.12.044>

Baudelle, Y. (2007). Autofiction et roman autobiographique. In R. Dion, F. Fortier, B. Havercroft, & H.-J. Lüsebrink (Eds.), *Vies en récits: formes littéraires et médiatiques de la biographie et de l'autobiographie*. Nota Bene.

DÉVELOPPEMENT DE L'AUTOBIOGRAPHIE DANS LA LITTÉRATURE FRANÇAISE (d'après les travaux d' Annie Ernaux)

Kateryna KRAVETS

Université nationale de Volyn Lesya Ukrainka

La recherche porte sur l'évolution de l'autobiographie dans le contexte de la tradition littéraire française. L'attention est portée sur l'histoire du genre autobiographique, depuis les premières étapes de son développement jusqu'aux tendances contemporaines, en explorant l'héritage littéraire de la lauréate du prix Nobel Annie Ernaux.

Annie Ernaux est une écrivaine unique qui a révolutionné le genre de l'autobiographie/autofiction et qui, en se plongeant dans ses propres souvenirs, a pu exprimer l'expérience de vie de toutes les femmes de sa génération. Le document de recherche révèle les tendances clés de l'évolution du genre traditionnel vers un genre relativement nouveau, l'autofiction, sur la base des œuvres d'Annie Ernaux.

L'étude révèle non seulement les transformations internes du genre, mais aussi son rôle dans le reflet des changements socioculturels et son influence sur la formation de l'identité littéraire et culturelle nationale.

Ainsi, en conclusion, nous pouvons noter que les œuvres de l'écrivaine française attirent l'attention des lecteurs par leur crédibilité franche et vivante, le sujet de ses œuvres s'équilibrant toujours entre les détails intimes de sa propre vie et l'arrière-plan historique des événements en France. Toutes les œuvres de l'écrivaine se distinguent par le fait qu'elles se concentrent sur la mémoire collective et évitent d'analyser les causes de phénomènes historiques spécifiques, l'auteure établit et fait connaître certains faits, laissant au lecteur la possibilité de tirer ses propres conclusions..

RÉFÉRENCES BIBLIOGRAPHIQUES

- Romanova, O. V. (2022). Annie Erno en tant que phénomène du prix Nobel de littérature. *Bulletin de l'Académie nationale des sciences d'Ukraine*, 12, 44-46. <https://doi.org/10.15407/vsn2022.12.044>
- Baudelle, Y. (2007). Autofiction et roman autobiographique. Dans R. Dion, F. Fortier, B. Havercroft, & H.-J. Lüsebrink (Eds.), *Vies en récits: formes littéraires et médiatiques de la biographie et de l'autobiographie*. Nota Bene.

ФРАНЦУЗЬКЕ АРГО У КОНТЕКСТІ МІЖКУЛЬТУРНОЇ ВЗАЄМОДІЇ: ПЕРЕКЛАДАЦЬКИЙ АСПЕКТ

Ірина ШЕВЧЕНКО

Київський національний лінгвістичний університет

Дослідження спрямоване на вивчення французького арго як відображення мовного, соціального й культурного розмаїття та висвітлює його історичний розвиток, лінгвістичні характеристики, соціолінгвістичні функції. Основною метою є проаналізувати виникнення та розвиток арго у

Франції, дослідити його різноманітні функції та соціолінгвістичне значення. Міждисциплінарний підхід, що поєднує методи лінгвістики, соціолінгвістики та історії мови з використанням різноманітних джерел, таких як історичні документи, літературні твори та спеціалізовані словники, дозволяє розглянути різні аспекти цього лінгвістичного явища. Серед мовознавців й досі існують суперечки щодо визначення французького арго та його регіональних і соціальних варіацій. Тож, доцільним стає розглянути зв'язок між арго та іншими мовними явищами. Методи дослідження включають перегляд телевізійних серіалів з арготичною лексикою, вивчення документів медіатеки мовного центру CAVILAM-Alliance française de Vichy, а також аналіз наукових праць французьких, українських та франкомовних лінгвістів. Арго зародилось ще у 14 столітті, але й досі присутній в різних соціальних сферах життя. Метафора, метонімія, верлан, усічення, повторна суффіксація та подвоєння для створення зменшувально-пестливих форм є одними з основних способів утворення арготичної лексики, яка сприяє ідентифікації соціальних груп, кодованій комунікації, індивідуальному самовираженню та створенню почуття приналежності. Таким чином, це дослідження має на меті поглибити розуміння французького арго як складного лінгвістичного та соціального явища, висвітлити його роль у конструюванні соціальної та культурної ідентичності, а також його наслідки для суспільства в цілому.

ЛІТЕРАТУРА

- Молчанова, О. М. (2008). Роль та місце арго у сучасній французькій мові. *Філологічні науки*, 2, 296–301.
- Abraham, M. (2012). L'argot en Fle: vers un enseignement pluriculturel. *XI Coloquio APFUE* (pp. 410-417). Universitat Autònoma de Barcelona.
- Calvet, L.-J. (1994). *L'argot (que sais-je?)*. Presses Universitaires de France.
- Corbin, D. (1987). *Morphologie dérivationnelle et structuration du lexique*. M. Niemeyer.
- Esnault, G. (1965). *Dictionnaire historique des argots français*. Librairie Larousse.
- Goudaillier, J.-P. (2002). De l'argot traditionnel au français contemporain des cités, *La linguistique*, 2002/1, 38.
- Siren, A. (2014). *L'argot des cités en tant que marqueur d'identité. Etude sociolinguistique des termes argotiques dans Kiffe kiffe demain de Faïza Guène*.
<https://core.ac.uk/download/pdf/250134374.pdf>
- López, R. (2021). *L'argot : son histoire et ses acceptions*.
<http://revistas.um.es/estudiosromanticos/article/view/80021>

ARGOT FRANÇAIS DANS LE CONTEXTE DE L'INTERCULTUREL: ASPECTS DE LA TRADUCTION

Iryna SHEVCHENKO

Université linguistique nationale de Kyiv

La recherche explore l'argot français en tant que reflet de la diversité linguistique, sociale et culturelle, mettant en lumière son évolution historique, ses caractéristiques linguistiques et ses fonctions sociolinguistiques. L'objectif principal est d'analyser l'émergence, le développement et l'évolution de l'argot en France, d'explorer ses différentes fonctions et ses implications sociolinguistiques. Une approche interdisciplinaire combinant des méthodes de recherche en linguistique, en sociolinguistique et en histoire de la langue, avec l'utilisation de sources variées telles que des documents historiques, des œuvres littéraires et des lexiques spécialisés permet d'étudier les différents aspects de ce phénomène linguistique. Jusqu'à présent il n'y a pas d'unanimité entre les savants sur la définition de l'argot français et ses variations régionales et sociales. Les relations entre l'argot et d'autres registres de langue sont également examinées. Les méthodes de recherche comprennent le visionnage de séries télévisées au vocabulaire argotique, l'étude des documents de la médiathèque du centre linguistique CAVILAM-Alliance française de Vichy, ainsi que l'analyse des travaux scientifiques de linguistes français, ukrainiens et francophones. L'argot est étudié depuis son émergence historique au XIVe siècle jusqu'à sa présence actuelle dans de différentes sphères sociales. La métaphore, la métonymie, le verlan, la troncation, la resuffixation et le redoublement hypocoristique sont les principaux procédés de formation de l'argot, qui favorise l'identification des groupes sociaux, la communication codée, l'expression individuelle et la création d'un sentiment d'appartenance. En résumé, cette recherche vise à approfondir la compréhension de l'argot français en tant que phénomène linguistique et social complexe, mettant en lumière son rôle dans la construction de l'identité sociale et culturelle, ainsi que ses implications dans la communication et la société en général.

RÉFÉRENCES BIBLIOGRAPHIQUES

Molchanova, O. M. (2008). Rol ta mistse arho u suchasniy frantsuzkiy movi. *Filolohichni nauky*, 2, 296–301.

- Abraham, M. (2012). L'argot en Fle : vers un enseignement pluriculturel. *XI Coloquio APFUE* (pp. 410-417). Universitat Autònoma de Barcelona.
- Calvet, L.-J. (1994). *L'argot (que sais-je?)*. Presses Universitaires de France.
- Corbin, D. (1987). *Morphologie dérivationnelle et structuration du lexique*. M. Niemeyer.
- Esnault, G. (1965). *Dictionnaire historique des argots français*. Librairie Larousse.
- Goudaillier, J.-P. (2002). De l'argot traditionnel au français contemporain des cités, *La linguistique*, 2002/1, 38.
- Siren, A. (2014). *L'argot des cités en tant que marqueur d'identité. Etude sociolinguistique des termes argotiques dans Kiffe kiffe demain de Faïza Guène*.
<https://core.ac.uk/download/pdf/250134374.pdf>
- López, R. (2021). *L'argot : son histoire et ses acceptions*.
<http://revistas.um.es/estudiosromanticos/article/view/80021>

ЗМІСТ / CONTENTS

РЕГЛАМЕНТ РОБОТИ КОНФЕРЕНЦІЇ / CONFERENCE AGENDA		5
ПЛЕНАРНЕ ЗАСІДАННЯ / PLENARY SESSION		8
Сидельникова Лариса / Sydelnykova Larysa	Літерний символізм алфавітних систем письма / Le symbolisme des lettres des systèmes alphabétiques d'écriture.....	10
Кравчук Богдан / Kravchuk Bohdan	Диференціація мовленнєвого та мовного портретів персонажа художнього твору / Différenciation entre le discours et la langue portrait d'un personnage d'une œuvre de fiction.....	12
Станська Аліна / Stanska Alina	Діахронічний аспект концепту ENGAGEMENT у романі Л. Коломбані "Les victorieuses" / Aspects diachroniques du concept d'ENGAGEMENT dans le roman de L. Colombani "Les victorieuses"	15
Лещук Анастасія / Leshchuk Anastasiia	Вплив Римської імперії на становлення і розвиток італійської мови / L'influenza dell'Impero Romano sulla formazione e sullo sviluppo della lingua italiana.....	17
СЕКЦІЯ 1. / SECTION 1.		
Сучасні філологічні студії іспанської мови: синхронія та діяхронія / Modern philological studies of the Spanish language: synchrony and diachrony		20
Віник Катерина / Vinyk Kateryna	Поняття неологізму в іспанській мові / El concepto del neologismo en el idioma español.....	21
Вітюк Анна / Vitiuk Anna	Вплив соціальних мереж як засобу Інтернет комунікації на розвиток сучасної іспанської мови / La influencia de las redes sociales como medio de comunicación en Internet en el desarrollo del idioma español contemporáneo.....	22
Гащук Анна / Hashchuk Anna	Фонетичні особливості іспанської мови в Сполучених Штатах Америки / Las peculiaridades fonéticas del idioma español en los Estados Unidos....	24
Гнатюк Дарина / Hnatiuk Daryna	Явище омонімії в іспанській мові (на матеріалі художніх творів іспанських письменників XXI століття) / El fenómeno de la homonimia en el español (en el material de las obras literarias de los escritores españoles del siglo XXI).....	26

Гоц Єлизавета / Hots Yelyzaveta	Лінгвістичний сексизм у сучасній іспанській мові / El sexismo lingüístico en el español contemporáneo....	28
Ейсмонт Анастасія / Eismont Anastasiia	Семантика фразеології ненормативного характеру / La semántica de la fraseología con carácter soez y malsonante.....	30
Єрмішкіна Єлизавета / Yermishkina Yelyzaveta	Особливості утворення сленгу в іспанській мові / Las peculiaridades de la formación de la jerga en el idioma español.....	31
Кондрашов Дмитро / Kondrashov Dmytro	Трансформації іспанської мови в період Відродження / Las transformaciones del idioma español en la época del Renacimiento.....	32
Кропивницька Катерина / Kropyvnytska Kateryna	Стилістичні функції запозичень в газетно-публіцистичному дискурсі / Las funciones estilísticas de los préstamos en el discurso periodístico.....	34
Нітруца Вікторія / Nitrutsa Viktoriia	Класифікація запозичень в іспанській мові / La clasificación de los préstamos en el español.....	36
Омелянчук Анастасія / Omelianchuk Anastasiia	Гендерні відносини в іспанській мові / Las relaciones de género en el idioma español.....	37
Пилипенко Ангеліна / Pylypenko Angelina	Лексико-семантичні особливості використання військових неологізмів в іспаномовній пресі / El uso de neologismos militares en la prensa española.....	39
Прищепа Карина / Pryshchepa Karyna	Структурні особливості скорочень в сучасній іспанській мові / La estructura de las abreviaciones en el idioma español moderno.....	41
Романюк Олена / Romaniuk Olena	Становлення галісійської мови / La formación del idioma gallego.....	42
Тупічак Софія / Tupichak Sofiia	Особливості фонетичних систем сучасних романських мов / Las peculiaridades de los sistemas fonéticos de las lenguas romances contemporáneas.....	43
Щербак Анна / Shcherbak Anna	Основи іспанської мови: порівняння фонології і лексики Іспанії та Аргентини / Los fundamentos del idioma español: la comparación de los sistemas fonológico y léxico en España y Argentina.....	45

СЕКЦІЯ 2. / SECTION 2.		
Сучасні філологічні студії італійської мови: синхронія та діяхронія / Modern philological studies of the Italian language: synchrony and diachrony		48
Андрійченко Єлизавета / Andriichenko Yelyzaveta	Роль Данте у становленні італійської мови. Стилістичні особливості “Божественної комедії” / Il ruolo di Dante nella formazione della lingua italiana. Caratteristiche stilistiche della Divina Commedia.....	49
Андрійчук Дана / Andriichuk Dana	Характеристика і класифікація запозичень у італійській мові / Caratteristiche e classificazione dei prestiti linguistici della lingua italiana.....	51
Башко Єлизавета / Bashko Yelyzaveta	Причини виникнення діалектів в італійській мові / Le cause dell'emergere dei dialetti nella lingua italiana.....	53
Бендик Анастасія / Bendyk Anastasiia	Роль тосканського діалекту у формуванні і літературному розвитку італійської мови / Il ruolo del dialetto toscano nella formazione e nello sviluppo letterario della lingua italiana.....	55
Богуцька Вікторія / Bohutska Viktoriia	Роль Петрарки у формуванні італійської мови / Il ruolo di Petrarca nella formazione della lingua italiana.....	57
Вовк Альона / Vovk Alona	Роль Бокаччо у становленні італійської мови / Il ruolo di Boccaccio nella formazione della lingua italiana.....	59
Волковська Катерина / Volkovska Kateryna	Визначення та особливості класифікації архаїзмів італійської мови / Definizione e caratteristiche della classificazione degli arcaismi della lingua italiana.....	61
Горбатих Катерина / Horbatykh Kateryna	Характеристика, класифікація та текстуалізація синонімічних / антонімічних / паронімічних лексичних одиниць / Caratteristiche, classificazione e testualizzazione delle unità lessicali sinonimiche / antonimiche / paronimiche.....	64
Гушул Мар'яна / Hushul Mariana	Архаїзми в італійській мові: визначення, характерні особливості і класифікація / Archaismi nella lingua italiana: definizione, tratti caratteristici e classificazione.....	66
Димарчук Марія / Dymarchuk Mariia	Особливості вживання лексичних запозичень у газетно-публіцистичному італомовному тексті / Peculiarità dell'uso dei prestiti lessicali nei testi di giornale e giornalistici in lingua italiana.....	68

Іванова Марія / Ivanova Mariia	Явище неології: шляхи утворення та класифікація неологізмів / Il fenomeno del neologismo: modi di formazione e classificazione dei neologismi.....	70
Кейбіс Вікторія / Keibis Viktoriia	Полісемія і моносемія в італійській мові: причини і способи утворення багатозначності / Polisemia e monosemia nella lingua italiana: cause e modalità della formazione della polisemia.....	73
Лирик Софія / Lylyk Sofiia	Італійські вигуки: семантика і прагматика / Esclamazioni italiane: semantica e pragmatica.....	75
Литвиненко Анастасія / Lytvynenko Anastasiia	Лексичний аспект тосканського діалекту у художніх текстах XIV століття / L'aspetto lessicale del dialetto toscano nei testi artistici del Trecento.....	77
Литвиненко Катерина / Lytvynenko Kateryna	Розвиток діалектів в італійській мові у синхронії та діахронії / Sviluppo dei dialetti della lingua italiana in sincronia e diacronia.....	79
Ліщук Валерія / Lishchuk Valeriia	Явище неології: шляхи утворення та класифікація неологізмів / Il fenomeno del neologismo: modi di formazione e classificazione dei neologismi.....	81
Лозова Альона / Lozova Alona	Неособові форми дієслова в італійській мові: особливості вживання / Forme impersonali del verbo nella lingua italiana: peculiarità d'uso.....	83
Мусієнко Олексій / Musiienko Oleksii	Загальна характеристика артикля / Caratteristiche generali dell'articolo.....	85
Павлова Олександра / Pavlova Oleksandra	Основні історичні етапи формування італійської мови / Le principali tappe storiche della formazione della lingua italiana.....	87
Петрукович Анна / Petrukovych Anna	Прояв стилістичних особливостей фразеологізмів італійської мови у художньому тексті / Manifestazione dei tratti stilistici delle unità fraseologiche italiane in un testo letterario.....	89
Плотко Анна / Plotko Anna	Антонімія та типи антонімів / Antonimia e tipi di contrari.....	91
Рева Катерина / Reva Kateryna	Історія італійської мови. Роль Петрарки у формуванні національної мови / Storia della lingua italiana. Il ruolo di Petrarca nella formazione della lingua nazionale.....	93
Сікаленко Анна / Sikalenko Anna	Структурно-семантична особливість англіцизмів в італійській мові / Caratteristiche strutturali-semantiche degli anglicismi nella lingua italiana.....	95

Шевчук Олександр / Shevchuk Oleksandr	Синонімія як вияв системних відношень між одинацями італійської мови / La sinonimia come manifestazione di relazioni sistemiche tra unità della lingua italiana.....	97
Шостак Анастасія / Shostak Anastasiia	Характеристика та класифікація словотвірних моделей італійської мови / Caratteristiche e classificazione dei modelli di formazione delle parole della lingua italiana.....	99
СЕКЦІЯ 3. / SECTION 3. Сучасні філологічні студії французької мови: синхронія та діакронія / Modern philological studies of the French language: synchrony and diachrony		101
Атаманчук Софія / Atamanchuk Sofiia	Словник сучасного французького арго: шляхи поповнення (на матеріалі сучасних французьких пісень) / Argo français contemporain: voies d'enrichissement (basé sur l'étude des paroles des chansons contemporaines).....	102
Варварич Анжеліка / Varvarych Anzhelika	Роль іншомовних запозичень у сучасній французькій мові / Le rôle des emprunts aux langues étrangères dans la langue française.....	104
Зінченко Анастасія / Zinchenko Anastasiia	Історія виникнення мовного явища “арго” та його роль у французькій мові / L'histoire du phénomène linguistique “argot” et son rôle dans la langue française.....	105
Корчмелюк Вікторія / Korchmeliuk Viktoriia	Роль інтернаціоналізмів у сучасній французькій мові / Le rôle des internationalismes dans la langue française contemporaine.....	107
Костриба Валерія / Kostryba Valeriia	Історичне підґрунтя мовного явища “верлан” у французькій мові / Le contexte historique du phénomène linguistique “verlan” dans la langue française.....	109
Лукашук Ольга / Lukashchuk Olha	Мовна дискримінація у французькій мові: фемінітиви як інструмент боротьби з сексизмом / Discrimination linguistique en français: la féminisation de la langue comme moyen de lutte contre le sexisme.....	111
Паламар Дарія / Palamar Dariia	Роль професійного арго у французькій мові / Le rôle de l'argot professionnel dans la langue française.....	113

Солюк Юлія / Soliuk Yuliia	Соціолінгвістичні особливості текстів сучасних франкомовних пісень / Caractéristiques sociolinguistiques des textes de chansons contemporaines en langue française.....	115
Ульянова Анастасія / Ulianova Anastasiia	Структурно-семантичні особливості французької туристичної термінології / Caractéristiques structurelles et sémantiques de la terminologie touristique française.....	117
Хмара Аліна / Khmara Alina	Неологізми сучасної французької мови: структурно-семантична характеристика / Néologismes de la langue française moderne: caractéristiques structurelles et sémantiques.....	120
Хоменко Яна / Khomeenko Yana	Прагматичний аспект політичних слоганів на прикладі французьких виборчих кампаній / Aspect pragmatique des slogans politiques sur l'exemple des campagnes electorales francaises.....	122
Шмат Вероніка / Shmat Veronika	Культурологічний аспект у формуванні фразеологічних одиниць (на матеріалі французької мови) / L'aspect linguoculturel dans la formation des unites phraseologiques (sur le materiel de la langue française).....	124
СЕКЦІЯ 4. / SECTION 4. Сучасні філологічні студії новогрецької мови / Modern philological studies of the Modern Greek language		126
Бойко Анастасія / Boiko Anastasiia	Зооморфізми в структурі фразеологічних одиниць новогрецької та української мов / Οι ζωομορφισμοί στη δομή των φρασεολογικών μονάδων της νέας ελληνικής και της ουκρανικής γλώσσας: μια συγκριτική και αντιπαραθετική ανάλυση.....	127
Екатомматі Фотіні / Ekatommati Fotini	Юридична термінологічна система новогрецької та української мов: порівняльний аналіз / Νομικο ορολογικο συστημα της νεοελληνικης και της ουκρανικης γλωσσας: συγκριτικη αναλυση.....	129
Жуніна Лада / Zhunina Lada	Медичні терміни сучасних новогрецької та української мов: витоки формування і функціонування / Ιατρικοι οροι της συνχρονης νεοελληνικης και ουκρανικης γλωσσας: ριζες διαμορφωσης και λειτουργια.....	131

Люлька Софія / Liulka Sofiia	Запозичення як джерело збагачення новогрецької та української мов / Ο δανεισμός ως πηγή εμπλουτισμού της νεοελληνικής και της ουκρανικής γλώσσας.....	133
СЕКЦІЯ 5. / SECTION 5. Міжкультурна комунікація і переклад. Світова література: культурні й художні проєкції. Інноваційні тенденції у викладанні іноземних мов та перекладу / Cross-cultural communication and translation. World literature: cultural and artistic projections. Innovative trends in teaching foreign languages and translation		135
Бойко Оксана / Boiko Oksana	Метод шести капелюхів мислення у формуванні вмінь віртуальної англомовної письмової комунікації / Six thinking hats in the development of virtual english written communication skills.....	136
Галій Софія / Halii Sofiia	Художній образ персонажа детективного жанру / Image artistique d'un personnage du genre policier....	138
Грицан Єлизавета / Hrytsan Yelyzaveta	Роль тропів у створенні портрету персонажу в італійському художньому творі / Il ruolo dei tropori nella creazione di un ritratto di personaggio nella narrativa italiana.....	140
Дубова Ярослава / Dubova Yaroslava	Поетика пам'яті у повісті Анні Ерно "Подія" / Poetique de la memoire dans le recit d'Annie Ernauld "L'Événement"	142
Жук Тетяна / Zhuk Tetiana	Соціокультурний та прагматичний аспекти перекладу рекламних текстів сучасних італійських ЗМІ / Aspetti socioculturali e pragmatici della traduzione di testi pubblicitari dei moderni mass media italiani.....	145
Кравець Катерина / Kravets Kateryna	Розвиток автобіографізму у французькій літературі (на матеріалі творчості Анні Ерно) / Développement de l'autobiographie dans la littérature française (d'après les travaux d' Annie Ernaux).....	147
Шевченко Ірина / Shevchenko Iryna	Французьке арго у контексті міжкультурної взаємодії: перекладацький аспект / Argot français dans le contexte de l'interculturel: aspects de la traduction.....	149

“Полілог мов і культур в освітньо-науковому просторі”.
Матеріали II Всеукраїнської студентської науково-практичної
конференції, 14–15 березня 2024 року. Київ: Видавничий центр КНЛУ,
2024. 160 с.

Матеріали друкуються в авторській редакції. За достовірність фактів, статистичних даних та іншої інформації відповідальність несуть автори.

Усі матеріали перевірено на унікальність із використанням інформаційної онлайн-системи “Unicheck”.

Підписано до друку 06.03.2024 р. Формат 60x84 1/16
Папір друк. №1 Спосіб друку офсетний. Умовн. друк. арк. 11,10
Умовн. фарбо-відб. 11,21 Обл.-вид. арк. 11,21
Тираж 100. Зам. № 24 - 72

Видавничий центр КНЛУ
Свідоцтво : серія ДК 1596 від 08.12.2003 р.
